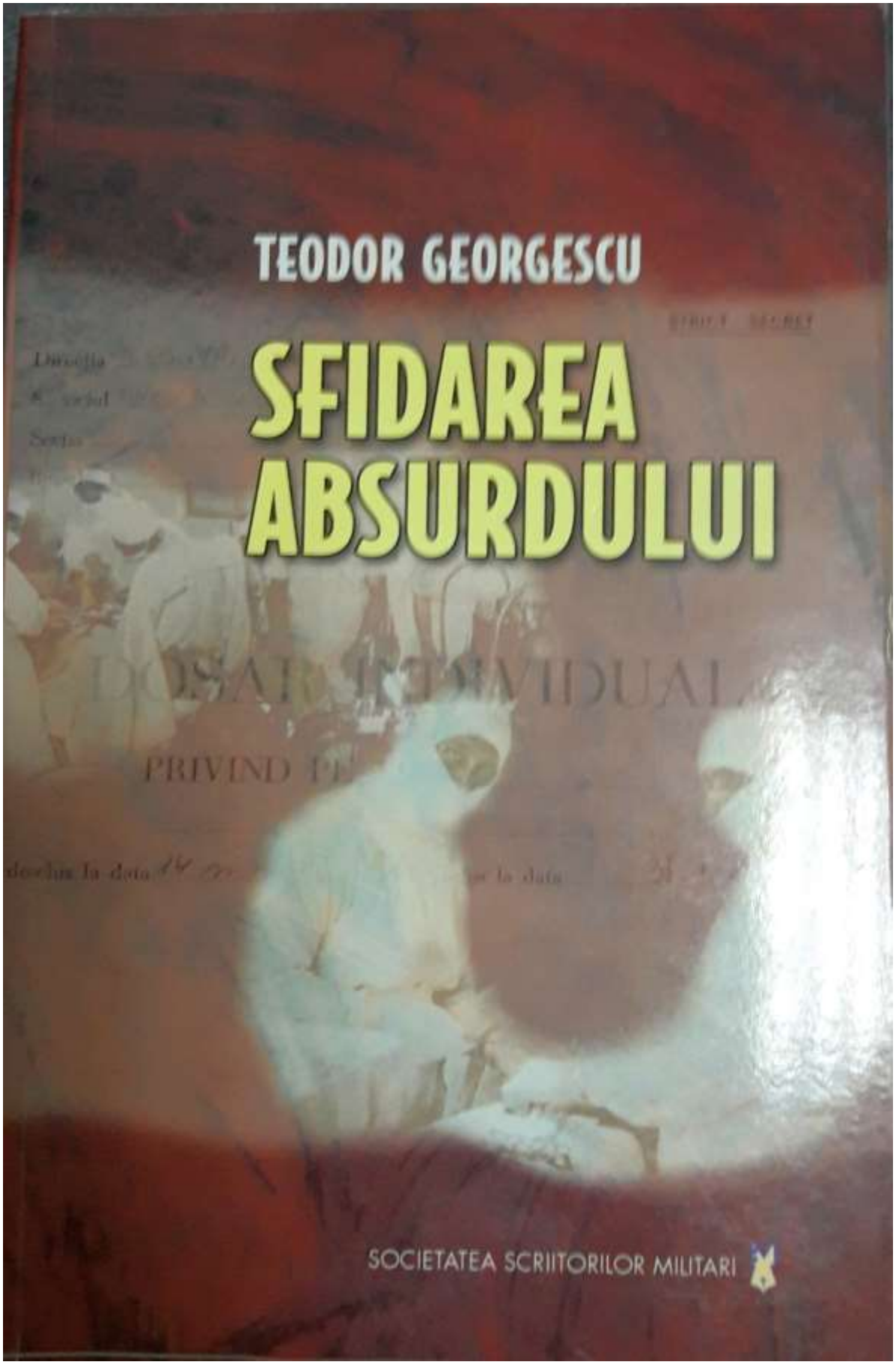
TEODOR GEORGESCU
SFIDAREA ABSURDULUI
SOCIETATEA SCRIITORILOR MILITARI

TEODOR GEORGESCU

SFIDAREA ABSURDULUI

SOCIETATEA SCRIITORILOR MILITARI

Bucuresti, 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României

GEORGESCU, TEODOR Sfidarea absurdului / Teodor Georgescu - Bucuresti, Societatea Scriitorilor Militari, 2008

ISBN 978-973-8941-38-0 821.135.1-32

Motto:

“Ca sa cunosc adevarul trebuie sa deschid ochii sa vad realitatea – nu sa-i închid, imaginându-mi-o.”

Cuprins:

PARTEA I 7

1. Iancu din satul Pârscoveni 7

2. Petre din satul Fântânele 14

3. Constanta si copiii ei 31

PARTEA A II-A 36

4. Gigi si Dorina 36

5. Rebeliunea 41

6. Frontul de Est în anul 1941 43

7. Nuti 51

8. Petrica 53

9. Frontul de Est II (continuare) 55

10. Bombardarea Bucurestiului din 4 aprilie 1944 62

11. Întoarcerea în Bucuresti 67

12. Sfârsitul razboiului 72

13. Petrica lupta în aviatie 77

14. Petrica si Nora 80

15. Anii de la sfârsitul razboiului la Pârscoveni 81

PARTEA A III-A 82

16. Turnu Severin în anul (de gratie) 1947 82

17. Blestemul pamântului 86

18. Gigi, medic în Turnu Severin 88

19. Liceul Traian 90

20. Turnu Severin sub „dictatura proletara” 93

21. Constructia casei „din centru” 96

22. Portretul doctorului Georgescu Gh. 97

23. Racolarea doctorului Teapa Mihai (alias Ciocsirescu Vladimir) ca informator al Securitatii 100

PARTEA A IV-A 108

24. Pregatirea „Dosarului de informator” al dr. Georgescu Gh. 108

25. Femeia din Orsova 117

26. Din Notele informative ale agentului Ciocsirescu Vladimir 118

27. Ciocsirescu viseaza urât 121

28. Represiunea politica din anul 1958 122

29. Pregatirea excluderii din partid a dr. Georgescu Gh. 124

30. Sedinta de partid pentru excluderea dr. Georgescu Gh. 127

31. Reactia Dorinei la aflarea excluderii din partid 133

32. Arestarea unor „halate albe” 135

PARTEA A V-A 137

33. Tentativa de racolare în „sistem” 137

34. Persecutiile colaterale 140

35. Copilul cu difterie 144

36. S.M.T.-istul din Simian 150

37. Informatorul Ciocsirescu si tov. capitan Pescaru 161

38. Donatia abuziva a casei 164

39. Interogatorii 165

40. Spitalul inospitalier 168

41. Preparative pentru lichidarea fizica a doctorului Georgescu Gheorghe 173

42. Dosarul pentru sabotaj 175
43. Informatorul Ciocsirescu si tov. capitan Pescaru se-amusina din nou 179
PARTEA A VI-A 181
44. Monu Stoica intervine 181
45. Ghita Penescu 186
46. Patimile lui Nisa 188
47. Petre al batrân si alti localnici din satul Fântânele 193
48. Blestemul se întoarce 195
PARTEA A VII-A 197
49. Între Prunisor si Portile de fier (1966-1969) 197
50. Dr. Georgescu Paul si Radu, fiul sau 199
51. Înaintea pensionarii 202
52. Pensionarea dr. Georgescu Gh. 203
53. Întâmplarea din parc 205
DIALOGURI 205
54. Bogdan, doctorand 206
55. El si eu, dialoguri intermitente 211
56. El si eu (continuare dialoguri) 217
57. Sfârsitul unui medic 226
58. Epilog 230

PARTEA I

1. Iancu din satul Pârscoveni

Satul Pârscoveni este asezat pe malul stâng al Oltetului, mai jos de orasul Bals. Numele îi vine de la boierul Pârscoveanu, care se pare ca era cumnatul lui Constantin Brâncoveanu si velvornicul (prim-ministrul) acestuia. Pe la anul 1710 a fost trimis în misiune la Viena pentru a face o alianta contra turcilor, dar a fost prins si probabil omorât.

În clopotnita bisericii mai este înca un clopot donat de boierul Pârscoveanu.

Mosia a fost transmisa, mai târziu, boierului Oroveanu care se pare ca era un descendent de-al lor.

Aici se naste în 1870 o fata, Dina. Mama ei, o taranca foarte frumoasa, era iubita lui Gica Oroveanu, care i-a dat o casa si câteva hectare de pamânt în Pârscoveni.

Dina a avut trei copii, o fata si doi baieti, pe care i-a crescut singura, caci „omu" ei si-a rupt un picior, a facut cangrena si decât sa-i taie piciorul a preferat sa moara.

Dina era o femeie tare ca otelul. Nimeni nu-i iesea din vorba. Avea o voce taioasa, vorbea putin, totusi autoritara, probabil îl mostenise pe Oroveanu.

Fiul cel mare, Iancu, la începutul primului razboi mondial, în 1916 a primit înstiintarea de mobilizare în armata.

Dina pusese ochii pe o fata, Lina a lui Vale, ca sa-l însoare pe Iancu. Nu vroia sa o piarda, caci pâna venea Iancu din razboi putea sa o ia altcineva.

Îl lua pe Iancu de mâna si-l duse acasa la fata:

– Uite, baiatul meu vrea sa se însoare cu fata voastra. Daca sunteti de acord, ramâne aici. Si Iancu a ramas câteva zile în patul fetii, dupa care a plecat la armata.

Unitatea militara a lui Iancu era încartiruita în Bucuresti. Nemtii ocupasera Oltenia dinspre Ardeal, coborând pe râurile Motru, Jiu, Olt, Cerna si zdrobisera unitatile românesti în zona Severinului.

Au luat multi prizonieri care au fost dusi imediat în Germania si s-au întors dupa ce s-a terminat razboiul.

În Bucuresti se faceau pregatiri intense pentru evacuarea institutiilor statului în nord, la Iasi. Rusii au fost aliati cu românii pâna la revolutia bolsevica. Tezaurul României trebuia evacuat si

el. S-au dus tratative si pâna la urma s-a hotarât ca sa fie dus în Rusia, care în acel moment era prietena României. Valorile au fost împachetate; era vorba de aurul Bancii Nationale, cecuri, devize, valuta, obiecte de tezaur cum a fost „Closca cu pui", obiecte de patrimoniu, arhiva nationala, dar si valorile depuse la Casa de economii si consemnatiuni (CEC); si acestea reprezentau mult mai mult decât era trecut în scripte: bani, aur, bijuterii. În general, s-a declarat o valoare mai mica a obiectelor ca sa se plateasca o chirie mai mica pentru ele, asa încât valorile de la CEC au fost mai mari decât în acte.

Iancu a fost repartizat la o unitate de paza la cladirea CEC-ului. S-a inventariat tot si s-a încarcat în camioane. Valorile au fost duse la Gara si încarcate într-un tren cu multe vagoane de marfa. Un tren întreg de aur si valori si arhiva statului.

Iancu a însotit trenul pâna la Prut. Acolo, militarii români s-au dat jos din vagoane si trenul a fost luat în primire de rusi. S-au urcat câte doi cazaci pe fiecare vagon, sus pe acoperis. Si trenul dus a fost si nu s-a mai întors niciodata tot ce a fost în el.

De la Prut, Iancu nu s-a mai întors la Bucuresti, a ramas pe aliniamentul Focsani-Namoloasa unde armata româna si cu unitatile rusesti construisera o linie puternica de aparare care sa tina în loc tot frontul.

Iancu a fost repartizat la o unitate de artilerie. Era observator. Dupa ce se fixa obiectivul, tinta care trebuia lovita cu tunurile, Iancu pleca calare în apropiere si supraveghea cu binoclul tinta. Se lua un reper pe harta si se calcula, tot pe harta, pozitia tintei, care era la mai multi kilometri si nu se vedea cu ochiul liber. Tunul era orientat în functie de un obiectiv care era vizibil pe teren, dar era pus si pe harta. Se extrapola tinta reperata fata de tinta reala si se tragea primul proiectil. Apoi se executa corectia. Prima lovitura se tragea cu o aproximatie în stânga si în adâncime. Iancu transmitea: „Atâtia metri în stânga si atâtia metri în adâncime". Se calcula imediat pe harta o corectie supradimensionata. Servantii potriveau tunul. Se executa a doua lovitura. Iancu transmitea: dreapta atâtia metri si în fata atâtia metri. Se calcula media plus corectiile de vânt, starea meteo, se calcula cu câte grade trebuie modificata pozitia tunului si se executa o a treia lovitura. Aceasta lovitura îsi atingea de obicei tinta.

Era un razboi de pozitie. Trupele stateau în transee. Cele doua armate se oprisera fata în fata si soldatii se ocheau unul pe altul. Cum scotea capul din transee, cum urma un glont.

Dar Iancu o ducea destul de bine. Nu statea în linia întâia decât când se faceau trageri de artilerie. Stia carte; colonelul Dinescu, comandantul regimentului, îl remarcase si-l aprecia ca este inteligent, serios, asa ca statea mai mult pe la comandament, studia hartile, tinea socoteli cu aprovizionarea, numarul soldatilor, asigurarea sanitara, spatele frontului, logistica. Nu era rau.

Nemtii adusesera în zona aceea un tun urias. O prima lovitura cazu lânga comandament si facu o pâlnie cât toate zilele, ca la fundul gropii a iesit apa.

– Bai frate, dar cu ce dracu trag astia? zise comandantul. Iancule, ia calul si du-te de vezi de unde se trage.

Iancu s-a dus, dar nici vorba sa afle de unde vin loviturile.

Un obuz cazu la rusi peste samovarul lor cu ceai. S-au suparat rau de tot: pusera toate tunurile în functiune; si trageau ca disperatii de se înroseau tevile tunurilor si turnau apa pe ele sa le raceasca. Dar degeaba, namila tragea în continuare de la o distanta incredibila.

Un obuz cazu pe un domeniu în curtile unui boier. Aici, sub niste terase de marmura cu bazine cu apa si fântâni, fusesera construite câteva încaperi unde erau ascunse si tinute la pastrare obiecte de valoare, îmbracaminte, argintarie, blanuri, încaltaminte, mobila.

Iancu s-a dus sa evalueze efectele loviturii; când colo da peste comoara. Pune paza în jur si se duce la comandant:

– Ce facem, domn' colonel?

– Ba, ia si tu ce poti, adu si tu aici câteva lucruri pentru noi, si restul le înregistrezi si le predam.

Zis si facut. Si Iancu, pâna la sfârsitul razboiului, a avut cu ce sa faca cadouri la toate fetele care se gaseau libere pe-acolo.

Pentru distrugerea tunului, colonelul Dinescu facu apel la aviatie ca sa-l localizeze. Românii primisera câteva avioane de la francezi. Un avion de recunoastere a pornit sa caute tunul. L-a gasit; era bine pazit si camuflat. Nemtii au tras dupa avion cu mitralierele dar nu l-au nimerit. Pilotul a reusit sa fotografieze tunul. La comandament, Iancu primi si el pozele.

– Domn` colonel, pai uitati-va cât este, intra un om pe teava, proiectilul trebuie sa aiba peste 100 de kg. Trebuie neaparat distrus, ca asta ne face praf pe toti si ne distruge si cazematele.

– Da, trebuie sa-l distrugem, dar cum dracu' ne apropiem de el? O sa facem o spartura pe linia frontului si o sa ducem câteva tunuri mai aproape. Tu, cu observatorii tai, va duceti sa vedeti daca este bun tirul nostru.

S-a organizat atacul. Tunurile au fost instalate la distanta lor de bataie si au tras câteva salve. Namila a fost lovita. Avionul de observatie a urmarit de sus tirul si a facut câteva fotografii cu tinta distrusa.

Era bine pentru Iancu. Dar paduchii îl necajeau rau. Din cauza paduchilor s-a îmbolnavit de tifos. Zeci de mii de militari mureau de tifos. A fost internat într-un spital. Era o iarna grea. Iancu avea o criza de delir. Într-o noapte a fugit din spital în pijama. Era viscol, dar nu simtea nimic, fugea de nebun pe câmp. Sora medicala care-l îngrijea a venit la pat:

– Unde-i Iancu?

– A iesit la closet!

– Taci, ma, ca asta este în delir! S-au dus dupa el :

– Iancule, Iancule! Repede, haideti dupa el ca dimineata îl gasim înghetat!

L-au gasit pâna la urma si a scapat.

Într-o zi mergea pe cal catre punctul de observatie. Un srapnel pocni deasupra lui. Calul cazu mort cu o schije în cap, dar pe Iancu l-a atins superficial. Comandantul dadu ordin ca sa nu se mai duca în fata, sa ramâna definitiv la postul de comanda; si, de atunci, razboiul pentru el a fost mai usor.

În noiembrie 1917, când a început revolutia bolsevica, rusii parasira în debandada frontul. Românii au ramas singuri în fata nemtilor. De necaz, românii au început sa traga în ei cu pustile, cu mitralierele, ba chiar si cu tunurile.

Totusi, frontul a ramas pe loc. A mai trecut un an. În 1918, nemtii se retrageau.

– Ce o sa faci, Iancule, când se termina razboiul? Te întorci la Pârscoveni?

– Dom' colonel, nu ma întorc. Lina a nascut un baiat, dar mie nu-mi place de ea, nu o suport si daca acu nu o suport, toata viata nici atât. Ce-o sa fac?

– Ma Iancule, daca esti asa de hotarât, uite, îti dau o scrisoare catre fratele meu care este Directorul Casei Nationale de Pensii sa-ti dea si tie un loc de munca acolo. Vrei ?

– Va multumesc, domn' comandant.

Si Iancu ajunse la Bucuresti.

Iancu se prezenta la Directorul Casei de Pensii.

Acesta era un barbat frumos si simpatic, pe care-l placu de la început si îl simti ca-l va ajuta.

– Cum te cheama?

– Iancu Ionescu Ciobotea.

– Ce stii sa faci?

– Stiu sa scriu.

– Uite, deocamdata te angajez pe post de portar si, daca vrei, te ajut sa faci scoala de comert.

– Vreau!

– Bine! si directorul a rezolvat problema.

Dupa un an Iancu este promovat functionar. Avea un salariu din care putea trai. Cineva îi propuse sa îi faca cunostinta cu o fata, sa se însoare. Iancu accepta bucuros.

Fata, Elena Dobrescu, era din Bucuresti si de abia împlinise 18 ani. Era dintr-o familie veche. Cu 160 de ani în urma, Dobrestii facusera transporturi de grâne la Istanbul – aveau o companie de transport; cu niste carute mari, harabale, duceau grâul. Facusera ceva avere. Acum mai scapatasera, dar dota Elenei si a fratilor ei era de aproape o jumatate de milion de lei. Cu doua mii de lei, înainte de primul razboi mondial cumparai o casuta. La tara, o caruta cu cai costa 100-200 lei. CaSatoria aceasta, pentru Iancu, însemna un salt mare pe treptele sociale. S-a prezentat îmbracat frumos acasa la Elena. Ea l-a placut imediat. S-au casatorit.

Lina lui Vale a aflat vestea casatoriei lui Iancu. O apuca nebunia. Urla si îsi smulgea parul din cap.

– Arde-te-ar focul de nenorocit! Praful sa se aleaga de familia si de casa ta! Cu nimic sa nu te alegi! Paguba sa te urmareasca toata viata! Ca pestele pe uscat sa te zbati si ca râma pe nisip sa te târâi! Loveste-l, Doamne, cu puterea Ta si nu-l lasa sa se mai ridice!

La scurt timp dupa casatorie, Iancu termina scoala si este numit sef de serviciu la Casa de Pensii. Se dovedeste un functionar perfect. Stia mii de dosare pe dinafara. Toti se bazau pe el. Câte un functionar, când ratacea vre-un dosar îl întreba pe nea Iancu.

–Vezi colo, pe raftul de sus, din colt, al doilea din stânga, gasesti dosarul s.a.m.d.

Nimeni nu s-ar fi descurcat fara Iancu. Era un bonom, ajuta pe toata lumea cu placere si nu astepta niciodata sa i se întoarca serviciul sau sa primeasca ceva.

Era un om extraordinar. În acel an, Elena nascu primul copil, o fetita, Dorina. Iancu era fericit. Dupa doi ani se mai nascu un baiat, Petrica. Iancu se considera un om împlinit. Stateau la parintii Elenei – o casa mare în Domenii.

Dupa 3 luni, în timp ce spala rufele, pe Elena o apuca un acces de tuse. Tusi, tusi si scuipa sânge. Înlemni. „Am tuberculoza”, îsi zise. Tusea a continuat. Se duce la doctor si într-adevar avea tuberculoza – o forma foarte grava, galopanta. În acel an doi frati ai ei murisera de tuberculoza galopanta.

Sora mai mica a Elenei, Tanti, avea 16 ani; era o fata frumoasa foc, brunetica, cu ochii albastri, bine facuta. Venea des la copii, îi erau dragi.

Elena l-a vazut pe Iancu cum o privea pe Tanti. Nu era o privire indiferenta, a simtit ca o place, ba poate ca este chiar îndragostit.

O izolasera ca sa nu îmbolnaveasca copiii. Tanti avea grija de ei, le dadea de mâncare, îi îmbraca, îi spala, îi plimba. Elena a simtit ca îi iubeste si s-a bucurat întrun fel, dar pe de alta parte o gelozea pentru ca îi luase copiii. Elena privea prin geamul usii: Tanti îi mângâia pe copii, si o invidia pentru ca ea nu avea voie sa puna mâna pe ei.

Iancu s-a apropiat prin spate fara ca Tanti sa-l simta. Si deodata a prins-o în brate, a mângâiat-o si a sarutat-o. Elena a simtit ca inima i-a stat pe loc.

– Blestematule! Ticalosule! si-a spus în gând. Mi-ai dorit moartea ca sa ramâi cu ea!

Gândul acesta nu-i dadea pace. Dormea în reprize, se trezea si se gândea tot la asta.

Elena îsi simti sfârsitul. Îi luasera copilul cel mic, pe Petrica, cel care avea trei luni. Într-o zi deschise camera copilului si privindu-l se gândeste:

– Cui îi las copilul asta? Mai bine îl omor.

Puse mâna pe el si îl apuca de gât. Iancu apare în pragul usii.

– Ce faci aici? Lasa copilul jos.

– Nu, mai bine îl omor!

– Ba n-ai sa-l omori! Si-i smulse copilul.

Elena era disperata ca moare si ramân copiii singuri.

– Iancule, te blestem! Când am sa mor am sa ma gândesc la copii si te voi blestema! Ultimul meu gând va fi blestemul contra ta!

Pentru Iancu, era al doilea blestem de femeie, dupa cel al Linei din Pârscoveni. Nu l-au ajuns, însa, deocamdata aceste blesteme, desi i-au dat târcoale când si când.

Elena a mai trait doua luni si a murit. Au îngropat-o la cimitirul Sf. Vineri, unde aveau loc de veci, alaturi de ceilalti frati. Dupa câteva zile socrii îi pusera în vedere lui Iancu ca trebuie sa se mute, sa plece din casa lor.

– Pai unde sa ma duc cu doi copii mici, în fond sunt nepotii vostri.

– Nu ne intereseaza si avem destui nepoti, nu o sa stam sa ne facem probleme pentru fiecare.

Iancu n-a avut ce face si s-a mutat în apropiere, pe strada Turda, într-o magazie, într-o curte, la niste evrei.

Acestia îl mai ajutau, si mai aveau grija de copii din când în când.

Iancu se uita din ce în ce mai atent la Tanti. Era frumoasa. S-a îndragostit de ea. Nu spunea nimic dar tot timpul se gândea la Tanti. Tanti l-a simtit si venea din ce în ce mai des, pâna când dragostea lor se dadu pe fata. Tanti înca nu împlinise 18 ani. Iancu a obtinut dispensa regala ca sa se casatoreasca cu Tanti, deoarece era sora primei neveste.

Si cei doi s-au casatorit. Dragoste mare! Tanti avea grija de cei doi copii. Îi iubea, era chiar mângâietoare si mamoasa, un suflet cald.

Prosperau. Si-au cumparat o casa si Iancu a devenit seful de serviciu al Casei nationale de pensii.

Iancu avea pasiunea vânatorii, si-a cumparat mai multe arme de vânatoare. Arme scumpe, de colectie, unicate. Avea o carabina Mannlicher scurta, o bijuterie cu care mergea la mistreti si caprioare, un Winchester semiautomat cu cinci focuri, o pusca speciala pentru animale mari, cu doua tevi si ghinturi la capetele tevilor, cu înaltatoare, si alte arme pentru iepuri, prepelite...

Nu oricine îsi permitea sa cumpere astfel de arme. Îsi închiriase terenuri de vânatoare. La Pârscoveni terenuri pentru prepelite, potârnichi si iepuri; în Delta pentru rate, gâste si dropii; la Calimanesti, la Pausa pentru mistreti, caprioare si cerbi. Avea un grup de câtiva prieteni cu care se ducea la vânatoare.

Într-o vara, împreuna cu înca un prieten au fost în delta. Iancu a tras peste 2000 de cartuse.

În anii ’30 si-a luat si o masina Fiat. Nu i-a placut sa conduca, asa ca a vândut-o. În politica nu se baga, nici asta nu-i placea.

Se ducea des la Pârscoveni si si-a facut o casa acolo, cea mai mare din sat. A botezat si a cununat tot satul Pârscoveni. Toti care aveau o nevoie apelau la nea Iancu. Când ajungea acolo aparea si taraful lui Fanica.; treipatru zile cât statea acolo, Fanica si orchestra lui erau prezenti. În Pârscoveni avea câtiva prieteni: Doinea care avea o moara si era cel mai bogat din sat, Gica Lungu, si el un om cu stare. Apoi în gasca lor mai intra fratele lui, Gica, cumnatul sau, Mitica, care era sef de post de jandarmi.

Ajuns în Pârscoveni, începea petrecerea, cu vin, cu vitei si berbeci la protap, vânatorile dimineata, muzica, veselie multa. Carutele cu plocoane erau însirate la poarta. Într-o dimineata l-a înhamat la o caruta pe Gica Lungu si pe frate-sau, în timp ce Mitica, cumnatu-sau îi mâna cu biciul ca sa traga carul si Iancu statea în caruta într-o copaie, cu un capison de nou nascut în cap. Iar o alta prietena de-a lor îl legana si-i dadea sa suga vin cu biberonul. Orchestra dupa ei, cu alai mare si veselie. Asa au defilat prin tot satul.

Nu-i pasa de nimic; odata la vânatoare câinele lui a alergat dupa un iepure, si a trecut hotarul terenului lui de vânatoare intrând pe mosia vecina a lui Nini Negri. Acesta vâna si el din sareta în apropiere. Nini a ridicat pusca, a tras în câine si l-a ranit grav.

Iancu era si el cu sareta dupa el si avea carabina acolo. A fugit, a luat carabina si l-a ochit pe Nini. Mitica l-a urmarit, a venit în fuga si când Iancu a tras, l-a îmbrâncit. Iancu tragea perfect. Nini nu ar fi avut scapare. Când i-au trecut nervii, Iancu i-a multumit, dar cu regret pentru ca a murit câinele.

Erau cu totii fericiti.

Tanti a nascut si ea o fata, Nuti. Lipsa mamei a constituit un handicap pentru primii doi copii. Tanti, oricât ar fi fost de buna nu putea sa fie impartiala asa ca cei doi frati simteau diferenta, si chiar daca n-ar fi fost asa tot li s-ar fi parut ca Nuti este protejata. Ar fi trebuit ca Tanti sa supraliciteze afectiunea ei pentru Petrica si Dorina, pentru a compensa lipsa mamei. Dar Tanti nu era suficient de coapta la minte ca sa poata sa realizeze acest lucru.

Iancu, pe de alta parte, era dominat afectiv de Tanti, ceea ce contribuia în plus la sentimentul de alienare al celor doi copii si lipsa de protectie parinteasca.

Pe Dorina, când a crescut, a dat-o la Scoala Centrala si la internat unde a primit cea mai aleasa educatie. Acolo functionau cele mai bune profesoare printre care si domnisoara Maracineanu, care a inventat ploaia artificiala, iar directoarea scolii era sora marelui industrias Malaxa. Baiatul, Petrica, era însa neastâmparat. Facea numai prostii, se batea cu colegii, chiulea de la ore, nu învata. Iancu l-a dus la cele mai bune scoli din Bucuresti. Platea meditatori dar degeaba. Petrica a fost eliminat din mai multe scoli. Când avea 16 ani a plecat de acasa. L-au cautat cu politia. Ajunsese la Timisoara, unde vindea ziare si scria articole. Politia l-a adus înapoi.

Pâna la urma a terminat liceul si l-a înscris la scoala militara de aviatie, la unitatea de aviatie din Turnu Severin.

2. Petre din satul Fântânele

Era spre sfârsitul primului razboi mondial, în satul Fântânele, la 5 km nord de orasul Mizil, judetul Prahova.

Petre Georgescu, cu nevasta lui Constanta si cei patru copii, cel mic de un an si cel mare de opt, locuiau într-o casuta din chirpici, cu doua camarute, o bucatarioara si un cerdac. Nu erau printre cei saraci, aveau cai, vaci, capre, gaini, porci, o gradinita si câteva hectare de vie.

Constanta era o femeie scunda, slaba, urâtica, bruneta. Era analfabeta, punea degetul în loc sa iscaleasca, dar era harnica si ambitioasa, dormea putin, ca sa aiba timp sa munceasca mult.

Petre avea 30 de ani, era un barbat frumos, înalt, voinic, atletic, suplu ca o felina, mândru, emanând masculinitate. Facuse scoala de meserii, echivalentul poate al liceului de astazi, si citea tot ce-i cadea în mâna. Unde gasea o carte o cerea împrumut. La sfârsit scria: ,,citita de mine, astazi..., concluzia cartii este...". Stia sa faca butoaie, carute, case, dulgherie, o multime de lucruri.

Fusese crescut de o familie, Manea, care îl gasise într-o zi, lasat la usa, într-un cos. Mai târziu au aflat si al cui era, si i-au dat numele de Georgescu. Avea un scris desenat, drept care îndeplinea functia de secretar al Primariei, iar când liberalii veneau la putere îl numeau primar; asa ca Petre nu a putut sa-si arate talentul de meserias. Era iute la mânie, sarea repede la bataie, nu se lasa insultat si îsi facea imediat dreptate sau chiar impunea legea lui cu pumnul. Toata lumea îi stia de frica. Flacau fiind, când mergea la vreo hora în Fântânele sau prin satele din jur, toate fetele puneau ochii pe el, motiv pentru care ceilalti îl gelozeau si aproape întotdeauna iesea o bataie între Petre si ceilalti baieti. Petre era de o agilitate iesita din comun. Povestea cineva ca o data au sarit pe el vreo cinci-sase baieti, oameni de la tara, munciti, care luau sacul de 80 de kg. într-o mâna si dadeau cu sapa sau cu coasa o zi întreaga. Petre i-a doborât la pamânt pe toti în câteva secunde. A lovit fulgerator cu capul, cu mâinile si picioarele în acelasi timp. Omului nu-i venea sa creada ce vazuse.

Germanii ocupasera Oltenia, Muntenia si o parte din Moldova. Guvernul si o parte din institutiile statului se mutasera din Bucuresti, în nordul Moldovei, la Iasi. Trupe de ocupatie germane erau încartiruite în fostele garnizoane românesti, ceea ce se întâmplase si la Mizil, iar în satele din jur, nemtii rechizitionau alimente, carute, cai si alte animale pentru trupe. Într-una din zile, venind de la primarie spre casa, Petre se întâlneste cu o patrula germana, ducând de lanturi câteva vite. Când se uita mai bine, Petre vazu si vaca lui, pe care o tragea de lant un neamt.

– Ba! asta e vaca mea!

– Halt! zise neamtul si îi pune pusca în piept, în timp ce o armeaza.

– Ba, nenorocitule! dupa ce ca îmi iei vaca, ma mai si ameninti cu pusca?

Un neamt veni si îl îmbrânci, iar altul îl lovi cu patul armei. Petre se albi la fata, îi tremura barba si simti ca-i vine sângele în ochi. Cu mâna stânga îi da pusca la o parte primului, care a si apasat pe tragaci, iar glontul trecu pe lânga el; cu mâna dreapta îi trimite cu putere un pumn în fata, suficient ca neamtul sa cada ca un sac la pamânt. Neamtul care îl îmbrâncise primeste un picior în burta si se îndoaie ca o lumânare pusa la caldura. Se întoarse catre al treilea, care bagase cartusul pe teava si îndreptase pusca spre el. O secunda si îl împusca, dar nu apuca. Fiara se dezlantuise, sari la el si îl lovi cu un picior în testicule, îi dadu pusca la o parte si-l lovi cu capul în gura, si în acelasi timp îi dadu mai multi pumni în burta, ca neamtul cazu fara sa mai miste. Al doilea neamt îsi reveni si ridica arma, dar nu apuca sa mai faca nimic, pe acesta Petre se razbuna cu adevarat, îl lovi cu pumnul drept, tinându-l cu mâna stânga de guler, pâna îl umplu de sânge, lasându-l nemiscat. Îsi lua vaca si pleca în fuga acasa.

Constanta si copiii îl asteptau în poarta.

– Ce-ai facut, nenorocitule! Ne omoara astia, trebuia sa lasi dracului vaca!

– Taci, fa, din gura, ca îti rup dintii si tie! Duceti-va repede la tataie si chemati-l încoace.

– Tanto, tu du-te cu vaca în crâng si ascundeti-va!

Sa vedem ce e de facut. Manea veni în fuga.

– Ce-ai facut, Petre?

– Am facut pe dracu! Uite, nenorocitii astia îmi luasera vaca.

– Lasa, ce le-ai facut la nemti?

– I-am pocnit.

– Rau? A murit vreunul?

– Cât sa nu se mai scoale, sa-mi iau vaca si sa nu traga dupa mine; nu i-am omorât.

– Ba, indiferent ca sunt morti sau nu, astia cheama ajutoare si te omoara, trebuie sa te ascunzi!

– Bai copii, mergeti si luati cazmale si lopeti si veniti în deal la via mea, nu la a voastra, ca acolo o sa-l caute nemtii.

– Hai Petre, repede!

S-au apucat sa sape repede în via din deal o groapa, adânca si lata de vreo 3 m, au acoperit-o cu pari de lemn si paie, peste care au turnat pamânt si ierburi. Petre intra în groapa. I-au facut o rasuflatoare si un canal prin care sa-i dea de mâncare si apa, pe care le trageau cu sfoara. In aceasta groapa a trebuit sa stea Petre peste trei luni, pâna când nemtii au plecat. Se daduse ordin sa fie cautat si urma sa fie împuscat. Au venit patrule în sat, scotocind casa cu casa. Un soldat din armata germana, român din Ardeal, le-a spus: „Vedeti ca am primit ordin sa-l gasim, sa-l arestam si va fi judecat sumar si împuscat. Sa fuga din sat.” Au instalat o patrula permanenta în sat, dar n-au aflat nimic. Noaptea, Manea se ducea în deal, la vie, la vreo 2 km

mai la nord, si aducea de mâncare, îl scotea din când în când sa se miste, si statea de vorba cu el ca sa nu se ticneasca. Uneori, Constanta venea si ea, aducând cu ea si câte un copil.

Dupa plecarea nemtilor, Petre a iesit din groapa. Arata chiar ca un mort, galben, schimbat la fata, se misca greu, dar si-a revenit în câteva zile.

Se terminase razboiul si Petre este ales primar în Fântânele.

Era constiincios si vroia sa arate lumii de ce este în stare. A propus sa se construiasca o noua biserica. Cea veche era neîncapatoare. De bani se putea face rost din vânzarea cu profit a vinului primariei. Primaria avea o vie si o pivnita cu mai multe budane, câteva vagoane de vin. Daca tineau vinul si îl vindeau spre toamna, înainte de a apare vinul nou, ar fi câstigat mai multi bani, asa ca Petre a pus sigiliu pe cepuri si nu a mai dat vin la nimeni. Cineva, probabil unul dintre adversarii politici, le-a facut o reclamatie la Bucuresti si în curând a aparut un control, un revizor care scotoci toata gestiunea primariei.

– Si vinul unde este?

– În pivnita!

– Sa-l vad!

Petre îl pofti sa vada pivnitele. Revizorul, când vazu cât vin este depozitat, se închina.

– Si de ce ai sigilat caneaua la budane?

– Pai, nu-l vând acum, îl vând la sfârsitul verii.

– Pardon, ai sa-l vinzi dupa ce apare vinul nou. Si nici mai mult, nici mai putin îsi pune sigiliul pe toate cepurile de la butoaie. Le desfaci când o sa vin aici, dupa ce apare mustul de toamna.

Petre tacu si dadu din cap aprobator. În vara, când nu mai era vin pe piata si pretul crescuse, se duce la budane, coboara cercurile în jos, face câte o gaura, în dreptul cercurilor si pune slavina. Dupa ce a tras tot vinul, a pus cercurile la loc...

În toamna, dupa ce se culeg viile, apare si revizorul, omul dracului:

– Vreau sa vad vinul!

Petre îl duce în pivnita, sigiliile erau la locul lor, dar budanele erau goale.

– Unde e vinul, ca te bag în puscarie!

– Domn revizor, stai ca una, stai ca alta...

– Nimic, ce-ai facut cu vinul, ca te termin, îti fac proces verbal si te arestez!

– Dom'le, stati ca va duc înapoi în pivnita sa va arat unde este.

Îl conduse în pivnita si acolo îi dadu un pumn în burta, ca revizorul n-a mai putut respira câteva minute.

– Daca nu te potolesti, te omor! Vin dupa tine si în Bucuresti! Revizorul a vazut ca nu-i de gluma cu Petre, ca nu-i merge si îsi vazu de treaba.

Si biserica s-a construit, iar pe zidul ei este trecut numele lui Petre Georgescu printre ctitori.

Cei patru copii crescusera, se mai nascusera înca doi, dar murisera imediat dupa nastere. Petre împlinise 37 de ani, era în continuare primar si toata lumea îl aprecia, îl stima si multi îi luasera chiar frica. Cu Petre nu era de glumit, era dur, aspru, dar stia sa se faca placut, sa glumeasca când era nevoie. Se impusese în tot satul.

Într-o zi de iarna, pleca la Ceptura. Ninsese mult. Era zapada mare în iarna aceea si un ger de crapau pietrele. Mergea pe cal si înghetase. S-a oprit la o cârciuma sa bea o tuica, sa se încalzeasca.

A intrat, s-a asezat la o masa si se gândea. Deodata, ridica privirea si da cu ochii de cârciumareasa, o femeie înalta, frumoasa, blonda, tânara, în jur de 20 de ani. Nu o mai vedea pe ea, doar o lumina care înconjura o silueta. Ramase cu ochii pironiti, ca hipnotizat. Pielea i s-a zburlit, s-a albit la fata, iar barbia si narile au început sa-i tremure. Îi tremurau si genunchii.

Femeia si-a întors privirea catre el si brusc ramâne si ea pironita, se uitau unul în ochii celuilalt si nu puteau sa-si desprinda privirile. În sfârsit, Petre i se adreseaza, cerându-i o litra de tuica. Îi tremura vocea.

– Cum te cheama?

– Maria.

– Nu te-am mai vazut pe-aici, esti frumoasa.

Statea la masa si ramasese cu privirea la Maria. Maria îi simtea si în spate privirea; când se întorcea, dadea cu ochii de el. Petre a ramas în cârciuma pâna s-a înserat si a plecat cu gândul la ea.

S-a urcat pe cal, mergea la pas si în fata o avea tot pe Maria. Îi vedea sânii, pieptul cum respira, fundul rotund si bombat, picioarele lungi. Avea în fata chipul ei si în jur lumina. O stare de bucurie, aproape ca plutea, visa cu ochii deschisi. A ajuns acasa si Constanta l-a luat în primire:

– Unde umbli, ma? Copiii astia n-au ce mânca, trebuie mulse vacile, uite, oamenii astia au plecat în vie si uite, nu s-au întors, ia uite, cum merge vaca aia!

– Taci, fa, odata, ca le fac pe toate.

– Da, dar puteai si tu sa te ocupi de copiii astia! Sa-i asculti la lectii. Costin da mâine lucrare la istorie si nu stie nimic. Costin este în clasa a V-a, stii, si Gigi într-a III-a, iar Nicu în clasa I-a. Tu habar nu ai de nimic, umbli teleleu cine stie dupa ce muiere!

Petre nici nu o baga în seama. Nu se gândeste decât la Maria. Noaptea s-a trezit si umbla singur prin curte.

A doua zi a plecat din nou la Ceptura. A vazut-o pe Maria în curte. S-a dus în cârciuma. Maria a venit dupa el, s-a apropiat de masa lui si Petre a mângâiat-o pe fund, asigurându-se ca nu l-a vazut nimeni. Ea s-a întors la el cu o privire aprobatoare. Barbat-su era la tejghea, dar n-a vazut nimic. Se îmbujorase toata si îi tremurau mâinile.

– Ce ai, Mario, de ce tremuri? i se adreseaza barbatu-sau. Du-te si ia un cojoc pe tine daca ti-e frig.

– A, nu, uite, o sa mai bag un lemn, doua, în soba.

Petre a plecat de la cârciuma. S-a dus la matusi-sa sa întrebe ce-i cu fata.

– Tanti Paula, spune-mi cine e cârciumareasa asta?

– Pai, este a lui Mitica Moraru, a maritat-o de curând cu cârciumarul, fata nu prea a vrut, dar e batrâna, deja are aproape 20 de ani. E frumoasa si i-a refuzat pe toti baietii care au cerut-o, si pâna la urma l-a luat pe cârciumaru' asta, Matei îl cheama, obligata de tac-su.

– Mai tanti, mie îmi place femeia asta, simt ca nu pot sa traiesc fara ea.

– Petre, esti nebun! Îti trebuie complicatii si neplaceri! Eu stiu ca esti apucat si îti plac muierile, si stiu ca si ele când te vad se pisa pe ele, dar pâna acum nu ti-ai pierdut mintile. Cel putin daca te-a apucat, macar sa-ti si treaca! Stii cum se spune: descaleca si fute, încaleca si du-te!

– Stiu, ma tanti, dar nu am putut sa mai dorm noaptea de când am vazut-o. Stau cu ochii pe pereti si o vad in fata.

– Petre, fii foarte atent!

– Ma tanti, pe tine o sa te rog sa ma ajuti.

– Petre, eu te iubesc, eu te-am crescut si te iubesc ca pe copilul meu, dar îmi e tare frica de ce-o sa se întâmple.

– Fie ce-o fi, cum mi-o fi scris si mie si ei!

Au mai trecut câteva zile si Petre îsi facea drum zilnic prin Ceptura. Într-o zi, barbatul Mariei a plecat sa cumpere pentru cârciuma. Maria ramasese singura cu o servitoare. Petre a intrat in cârciuma, Maria l-a privit în ochi si i-a facut semn sa vina dupa ea în spatele curtii. Petre a stat putin, a iesit si a sarit gardul în curtea din spate. Maria îl astepta în magazie. Petre intra în magazie. Era semiîntuneric. Maria îl astepta lânga o gramada de coceni si paie.

– Vino! Petre se apropie de ea încet; inima-i batea si o simtea în gât, tremura de emotie.

– Vino!

Ajunse lânga ea si dintr-o data ea îl lua în brate si începu sa-l sarute cu patima, îl strângea la piept cu toata puterea ei.

– Ah, cât îmi place de tine, ce dor mi-a fost sa te iau în brate, tu esti printul meu! Nimic nu mai conteaza pentru mine decât tu !. Petre o mângâia si o saruta pe gura, pe gât, îi desfacu si

camasa si începu s-o sarute pe piept, pe sâni, îi lua sfârcurile în gura. Simtea cum o iubeste cu sufletul, cum se uneste cu ea, cum se fac o singura fiinta, se contopesc trupurile si sufletele lor.

– Cât timp avem?

Taci, ridica-mi fusta ! Si se lasa pe spate si-si desfacu picioarele. Petre îi ridica fusta.

– Desfa bine picioarele.

– Au, ma doare, încet! Lasa-ma pe mine. Stai asa. Vai, dar ce mare esti, o sa ma rupi, stai, încet, încet... Oh, ce bine e!

Maria întepeni, nu mai putea sa-si miste fundul, dar se contracta ritmic, simtea cum toata burta i se zbatea si tremura în spasme. Durerea înceta si o cuprinse o ameteala placuta; simtea ca pluteste, pluteste într-o atmosfera de bucurie.

– Ah, ce bine, te iubesc, te iubesc... Plutea, plutea, era fericita, si deodata o senzatie de placere imensa: nu mai pot, ah, îmi dau duhul, corpul i se contracta în timp ce amândoi se strânsera unul în altul si terminara într-un dans perfect sincronizat.

– Ah, Doamne, ce mi-a fost dat sa traiesc, ah, n-am stiut ca exista asa ceva! Te iubesc Petre, te iubesc, nu-mi mai trebuie nimic pe lumea asta, te iubesc!

Cazuse multa zapada si era frig. Cei doi iubiti se întâlneau în casa lui tanti Paula. Într-o zi, Maria intra îmbujorata si gâfâind pe usa. Petre o astepta dupa usa, o prinse în brate, o acoperi cu sarutari, o puse în pat si îi ridica fusta. Nu mai avea rabdare.

– În sfârsit, facem si noi pe îndelete!

Maria aproape ca lesina de placere, în timp ce Petre înnebunise de-a binelea. Urlau ca doua animale în calduri, cu o furie si o violenta de neînchipuit. În sfârsit, terminara.

– Tu, Marie, dezbraca-te sa te vad goala! Ah, cât esti de frumoasa! El se întinse gol în pat, desi era frig; nu mai simtea nimic.

Ea se aseza pe o parte, si îl privea admirându-i trupul, îi mângâia mâinile, pieptul, apoi începu sa-l sarute si sa-l linga.

– Sunt nadusit.

– Nu conteaza, te iubesc, nu mai pot trai fara tine, lasa-ma sa te vad. Doamne, ce frumos, ce puternic si mândru esti !

Petre nu mai avea rabdare, faceau dragoste încontinuu, uneori nu se mai opreau. Trecuse aproape o jumatate de zi, începuse sa se întunece, dar ei nu-si dadusera seama.

– Vai, e târziu! Trebuie sa ajung acasa, ce o sa-i spun grasanului?

– Mai stai o data!!

– Nu, nu, trebuie sa fug! Ce-i spun daca a ajuns înaintea mea?

– Spune-i ca ai fost la bacan. Treci pe acolo, ca sa ai acoperire.

Maria pleca în fuga, trecu pe la bacanie si lua un kg de masline. Ajunse acasa; grasanul o astepta în poarta.

– Unde umbli, fa ?

– Am fost sa iau masline, uite!

– Treci în casa!

Dadu s-o dezbrace si s-o puna în pat.

– Lasa-ma, sunt la ciclu!

– Nu-i nimic, dar tu esti în toate zilele la ciclu?

– Lasa-ma!

Încerca s-o aiba cu forta, dar Maria se opuse. Barbatul se înfurie, si îi rupse fusta, o trânti la podea. Maria se lupta ca o tigroaica, îl zgârie, îl musca si nu-l lasa. Matei se potoli, dar o banuiala îi încolti în minte. Nu era lucru curat.

Petre nu mai avea somn, se scula noaptea, lua calul, se ducea la Ceptura. Îl lasa legat la câteva sute de metri de casa Mariei, si venea pe jos. Se oprea în fata casei, dupa un pom, si statea minute întregi, sa fie cât mai aproape de ea. În fiecare noapte repeta aceasta iesire, si îl apuca gelozia stiind-o pe Maria în pat cu barbat-su.

„Poate ca în momentul asta fac dragoste”. Îi venea sa intre peste ei. Pleca acasa cu durere în suflet, gândindu-se ca ala o are goala în pat si îi pune mâna pe sâni, pe solduri, între coapse.

Matei de acum o banuia pe Maria ca îl înseala. Nu putea sa fie decât Petre. Puse doua slugi s-o urmareasca, în timp ce îi spuse Mariei ca se duce cu caruta la Ploiesti pentru niste acte. Maria îl anunta pe Petre si îsi dadura întâlnire. Cele doua iscoade au urmarit-o.

Imediat ce Matei a plecat, Maria s-a dus la tanti Paula. Petre era acolo, îsi lasase calul în spate, în curte. Iscoadele au pândit la usa si au auzit gemetele lor; au pândit ore în sir pâna când Maria a plecat, iar Petre a iesit prin spate si si-a luat calul. Când a venit Matei, slugile i-au raportat despre întâlnire, dar nu au spus cât au stat si ca au auzit gemetele celor doi.

– Ba, daca spunem si asta, îl suparam rau pe stapân si poate îl apuca furia, si mâncam si bataie.

– Sefule, s-a dus în casa aia, a venit si nenorocitul ala, au stat putin si apoi au plecat. Matei începuse sa tremure.

– Cheam-o încoace!

Maria a venit

– Unde ai umblat, fa, cateaua dracului ?

– Am fost la tanti Paula, sa-mi ghiceasca în bobi, ca am impresia ca sunt grea.

Matei era pornit pe bataie, dar când a auzit asta, s-a oprit. Daca o batea, putea sa avorteze, iesea scandal, nu era bine. Tacu. Lasa ca mai e timp, îsi zise în gând, trebuie sa verific eu.

Dupa doua zile anunta iar ca pleaca; îl rodea banuiala ca e înselat. Trebuia sa se convinga daca e adevarat, si daca e adevarat, apoi n-o sa lase lucrurile asa. Maria îl anunta pe Petre, îsi puneau bilete sub o piatra, lânga un jgheab la o fântâna. Vino miercuri, la 12, scria pe bilet. Petre o astepta în casa. Ea aparu în fuga.

Matei în spatele ei, o urmareste de la distanta. Da ocol casei, vede calul legat de pom, ascuns dupa un sopron. Realizeaza dintr-o data dezastrul. Pleca la cârciuma, îsi lua pusca, pistolul si o maciuca. Avea patru slugi acolo, patru baieti zdraveni.

– Gheorghe, înhama caii si urcati-va în sanie !

Petre si cu Maria facusera dragoste, tocmai terminasera si respirau gâfâind. Deodata, lui Petre i se paru ca aude ceva, simte pericolul. Sari din pat, se duse la bucatarie si vazu sania mai departe, având calul cu capastrul legat de stâlp.

– Repede, Mario, îmbraca-te !

Îsi puse si el în graba pantalonii si cizmele, o haina pe deasupra. Pe Maria o împinse pe o usa din spatele casei care dadea în curte, si aceasta iesi prin dos în curte si fugi.

Deodata, usa sare din tâtâni si toti cei cinci navalesc în casa. Petre nu mai are timp sa deschida geamul si sare prin el. Matei trage cu pistolul doua focuri, dar nu-l nimereste.

– Repede, înapoi, intrati pe poarta în curte! Voi doi, ocoliti curtea sa-l înconjuram, sa-l prindem. Tu, Ioane, du-te si ia sania.

Petre alerga, traversa sopronul, dezlega calul repede si sari din mers în sa. Izbi calul cu calcâiele si porni în galop. Îi vazu pe servitori ca erau deja la poarta si sari cu calul peste gard. Matei mai trase doua focuri de pistol, dar nu-si nimeri tinta.

– Repede, baieti, în sanie, dupa el ! Ramâneti voi, hai, Ioane, tu cu mine !

O luara pe drum, dupa Petre. Calul lui Petre alerga greu pe zapada afânata, în care se afunda pâna la genunchi. Urmaritorii se apropiau. Ajunsesera aproape de bataia pustii. Matei încarca arma de vânatoare cu doua tevi si trage, nu nimereste, încarca din nou si trage iar. Câteva alice atinsera si calul si pe Petre, dar distanta era înca mare pentru a-i rani. Petre dadea cu biciul în cal, dar degeaba, urmaritorii erau din ce în ce mai aproape. Scoase briceagul si dadu cu el în cal, în pulpa din spate, în burta, în coaste.

– Hai, futu-ti Dumnezeul ma-tii, mai repede, ca ne omoara astia! Calul nu putea mai mult. Iesise din sat. O lua peste câmp, prin santuri. Sania mergea greu prin zapada cu santuri si denivelari. Petre dadea în continuare cu briceagul în cal si lua distanta. Dupa câtiva kilometri, sania se rasturna. Matei renunta la urmarire.

– Lasa ca-ti dau eu tie! ameninta Matei.

Îndreptara sania si plecara înapoi. Între timp, calul lui Petre începu sa se clatine. Era plin de sânge. În urma lor ramasese o dâra de sânge. Calul mai merse putin si cazu, dupa ce necheza de câteva ori. Petre încerca sa-l ridice, dar degeaba. Desfacu saua, o lua în spate si pleca. Ajuns lânga casa, spala cu zapada sângele de pe mâini, haine, cizme si sa.

– Unde e calul, ma? îl lua la rost Constanta.

– M-au atacat lupii si l-au omorât !

– Pai, si tu cum ai scapat ? Ma, tu ai schilodit calul!

– Vasile, vino încoace ! Înhama caruta, ia vreo trei, patru oameni si du-te pe urmele lui pâna gasesti calul. Du-te repede, ca începe sa ninga si se astupa urmele!

Vasile pleca, dar nu stia care sunt urmele lui Petre. Merge înainte si gaseste locul unde Petre spalase sângele.

– De aici pornim. Mergem peste câmp.

Dupa vreo 4 km gasesc calul.

– Este înca viu, hai sa-l punem în caruta, hai, ma !

Îl legara, îl ridicara si-l pusera în caruta.

Ajunsi acasa, Constanta se uita la cal. Calul zacea culcat, plin de sânge si respira greu.

– Ce are, ma ?

– Coana Tanta, are aproape patruzeci de lovituri de cutit. Asta nu mai scapa!

Si, într-adevar, dupa câteva zile, calul a murit. Dupa ratarea urmaririi, Matei se întoarce la cârciuma. Maria nu era nicaieri, nu venise acasa.

– Unde e, ma, femeia? îsi întreaba slugile.

– O fi plecata la socri.

Matei se duce dupa ea.

– Stiti ceva de Maria?

– Nu, ce s-a întâmplat?

– Ce sa se întâmple? Ma înseala cu un nenorocit din Fântânele!

– Nu se poate!

– Ba se poate!

– Nu credem. Unde-o fi? S-o cautam!

Dupa ce a reusit sa scape din casa si în învalmaseala produsa sa se faca nevazuta, Maria s-a furisat prin curti, apoi, nebuna de spaima, a fugit pe ulita fara adresa. Unde sa se duca? A plecat

la Fântânele, la familia Manea. „Nu pot sa ma goneasca”, s-a gândit ea. „Ma vor adaposti cel putin o perioada.”

– Ce vrei, femeie? o întâmpina acestia.

– Am fugit de acasa. Traiesc cu Petre si m-a prins barbatu’.

– Si vrei sa te acoperim noi?

– Pai, daca ma prinde, ma omoara! A tras si în Petre cu pistolul, nu stiu daca l-a lovit, am vazut ca l-a urmarit cu sania. Petre a fugit pe cal si a tras cu pusca dupa el.

Când a auzit asta, Manea a plecat în fuga acasa la Petre. Îi gaseste pe toti lânga cal. Îl trage pe Petre deoparte:

– Ce-ai facut, Petre? Hai, ca ti-a venit femeia la noi, a fugit de acasa. Ce sa facem, ca noi nu putem s-o tinem!

– Nu am încotro, trebuie sa ma ajutati. E femeia mea si cu ea o sa ramân. Ma despart de Constanta.

– Ce-ai Petre? Cum e posibil, ai casa cu Constanta, copii, cum sa faci asa ceva?

– Asa fac, o iubesc si nu pot sa traiesc fara ea.

– Petre, tu-ti dai seama de consecinte? O sa va râda satul! O sa te huiduie lumea. Îti atragi ura lumii, toti va vor ocoli si-ti vor face greutati. Tu nu stii ce înseamna sa intri în gura lumii !

– Nu conteaza, pentru mine Maria e viata, si, chiar daca îmi pare rau de Constanta, nu mai pot sa traiesc alaturi de ea.

– Si copiii? Ce-ai sa faci cu copiii, îti parasesti si copiii? Lasi patru copii pe drumuri?

– Nu ma despart de copii, ma despart de Constanta!

– Tu nu stii cât vor suferi copiii! Poate ca ei vor suferi mai mult decât Constanta.

– Îi voi ajuta cu bani, cu ce pot!

– Copiii nu de banii tai au nevoie, ci de tine au nevoie! Prin asta, ce faci tu acum, le hotarasti soarta!

– Eu, alaturi de Constanta, sunt un om lipsit de vlaga si nu-i voi putea ajuta. Ca sa-i ajut, trebuie sa ma simt barbat. Barbat ma simt numai împreuna cu Maria.

– Fir-ar a dracului de viata, de unde dracu ai mostenit firea asta iubareata si cum de te-a priponit femeia asta?

– Asta sunt eu si îmi voi întâmpina soarta. Va rog sa o ajutati si sa ma ajutati!

– Ce sa facem, asa cum esti, esti al nostru si vom fi alaturi de tine.

Maria a ramas la bunici, parintii familiei Manea. Nu a mai plecat, iar Petre s-a mutat si el acolo. Au venit si parintii dupa ea, s-o ia acasa, dar aceasta le-a raspuns:

– Nu-l sufar pe grasan, pute a transpiratie, îi pute gura a mort si duhneste a tuica si a mahorca. E slinos, când se apropie de mine îmi vine sa-mi vars matele. Mai bine mor decât sa mai stau cu spurcaciunea asta!

Constanta era distrusa, plângea încontinu, dar se ascundea de copii, sa nu stie ce s-a întâmplat.

Au trecut câteva luni. Se topise zapada, se uscase pamântul si înfrunzisera pomii. Petre si cu Maria erau fericiti. Mergeau de mâna prin crângul din spatele curtii si se îmbatau de mirosul florilor, ascultau fosnetul vântului si cântecul pasarilor. Totul era numai armonie si dragoste pentru ei.

Matei a jurat ca nu se lasa. „Te omor, futu-ti Dumnezeul ma-tii de vagabond, nu ma las eu!"

Puse slugile sa-l urmareasca. Stia acum drumurile lui Petre. De multe ori Petre trecea printr-un crâng, si Matei îl pândea din tufisuri, unde nu era lume sa-l vada. „Aici este locul potrivit".

Într-o seara îl asteapta pitit dupa niste tufe. Îsi încarca pusca, o pune la îndemâna si lua în mâna un toporas.

Petre vine încet pe poteca, se gândeste la Maria. Stie ca Maria îl simte când se apropie de casa si-i pre-gateste mâncarea. Se simte fericit, împlinit. „Nu exista fericire fara dragoste".

Petre se apropie de locul unde îl asteapta Matei.

Matei sta în cumpana: sa traga cu pusca în Petre fara sa-l avertizeze, fara sa stie cine este mai tare; sau sa se arate, pentru ca Petre sa-si cunoasca calaul. Nu, trebuie sa-l vada în fata, sa-i vada mutra speriata, sa-l scuipe întâi, sa-l umileasca, sa-l puna în genunchi si sa-i traga un picior în gura, sa-i rupa maxilarele, sa-l pocească, sa-l urâteasca, sa nu-l mai iubeasca Maria. Iese din tufis, se apropie la câtiva pasi si îndreapta pusca spre Petre.

– Stai, nenorocitule, ca te fac praf! Si trage un foc pe lânga urechea lui Petre. Zgomotul si suflul împuscaturii îl asurzeste pe Petre; urechea îi tiuie. Petre rationeaza instantaneu: este greu sa nimeresti un iepure când este aproape si vine spre tine. Sare într-o parte si se arunca în fata, dându-se peste cap catre Matei. Matei trage al doilea foc, dar pe deasupra. Petre se ridica si-l pocneste cu toata puterea în barbie. Matei cade pe spate si da cu ceafa de un ciot de copac. Ramâne nemiscat, cu sângele siroindu-i din rana de la ceafa. Ochii îi stau ficsi. Petre pune mâna sa-l ridice – nu mai misca. E mort! Aduna cartusele trase, si pe cele din buzunarul lui Matei si ia pusca; trebuie sa lase impresia ca a fost un accident, ca Matei a cazut si s-a lovit singur.

Ascunde pusca si se duce la primarie sa-si construiasca alibiul. De acolo se duce acasa la el, la Constanta, ca sa nu se faca legatura cu Maria, sa nu fie banuit ca a fost o rafuiala din gelozie.

Dupa un timp, cineva îl gaseste pe Matei. Nu murise, respira înca. Alerteaza lumea si îl duc acasa la Ceptura. Doctori nu erau în jur, decât la Ploiesti. Slugile nu stiu ce sa faca. Îl întind în pat si cheama niste femei care mai stiau niste leacuri vindecatoare.

Constanta a aflat si ea ce s-a întâmplat. Îsi aduna toti banii din casa, si striga la slugi:

– Vasile, înhama caii la caruta, ia-ti si nevasta, si hai!

Dimineata devreme, plecara la Ceptura, acasa la Matei.

– Unde este?

– Aici în pat!

– Si cum e?

– E aproape mort, de-abia mai respira. E lovit la cap, la ceafa.

– Hai sa-l luam, sa-l ducem la spital la Ploiesti, ca aici daca ramâne moare.

Îl urca în caruta si îi pun multe paie dedesubt, sa nu-l zdruncine, ca aveau drum lung si multe hopuri. Spre seara ajung la spital în Ploiesti. Constanta se duce înauntru si întreaba o sora care era de serviciu:

– Cine este cel mai bun doctor aici si unde îl gasesc? Sora îi da adresa.

– Vasile, hai sa-l caram pe omul asta înauntru! Îl asezara într-un pat.

– Doamna, te rog sa ai grija de barbatu' asta al meu ca a cazut si s-a lovit la cap. Te rog, ajuta-ma, ca dau oricât sa-l vad scapat!

– Vasile, Mario, hai sa-l cautam pe doctor,

Ajung la casa doctorului. Constanta repeta povestea:

– Domn doctor, uitati banii astia, vând vacile si tot ce am dar va rog sa-l salvati!

La rugamintile Constantei, doctorul cedeaza si vine la spital. Îl consulta pe Matei. Capul lui Matei se umflase.

– Sora, hai sa intram în operatie, ca are fractura de baza si edem cerebral. Trebuie sa-i facem o trepanatie craniana, sa-i facem o fereastra.

L-au operat imediat pe Matei. A iesit cu capul bandajat tot, nu i se vedeau decât ochii. Constanta a ramas în spital peste noapte sa vada ce se întâmpla.

– Scapa, domn doctor?

– Sa vedem, ce-o vrea Dumnezeu!

A fost anuntat postul de jandarmi.

În crâng, la fata locului, a venit seful de post Marin, de la Mizil, cu doua ajutoare. Au cercetat locul, au întrebat oamenii si s-au dus acasa la Matei sa termine ancheta.

– Cum s-a întâmplat ? întreba Marin slugile.

– Domn sef, a plecat sa-l pândeasca pe unu Petre Georgescu care i-a furat nevasta. A plecat cu pusca si stim ca îl pândea acolo în crâng sa-i faca felul.

– Si probabil s-au încaierat si ala l-a lovit.

– Da, probabil, ca e un bataus nenorocit.

– Îl stiu, da-l dracu, si-i plac muierile, ca pe toate le-a futut banditul asta.

– Da, domn sef, s-a luat de femeia omului, femeie frumoasa, si omu' asta acum e negru de suparare, nu mai stie de capul lui. Iar acum l-a omorât, ce mai, ca nu credem ca scapa.

– Si unde e acu', omu' asta, Matei ?

– A venit Constanta, femeia lui Georgescu, l-a luat cu caruta si l-a dus la Ploiesti la spital.

– Da, bine. Si Marin a plecat. Se lamurise.

A doua zi dimineata, la spital a sosit politia, iar la prânz a venit si seful de post de la Mizil, Marin. La scurt timp a venit si un procuror.

– Barbatu-tau Petre l-a lovit, a vrut sa-l omoare ca sa-i ia nevasta, îi zice Marin.

– Ba, dom'le sef de post, ca s-a întors acasa, traieste cu mine, sunt martora ca a fost acasa.

– Minti, nenorocito, fir-ati ai dracului de banditi!

– Ba, domn sef, jur pe ochii mei, pe copiii mei!

Cu toate manevrele, dupa investigatia lui Marin, Petre nu scapa de banuiala. În ziua urmatoare, jandarmul Marin, cu doua ajutoare, soseste la primarie. Marin are chipiul pe cap, uniforma albastru deschis cu eghileti, nasturi de alama lustruiti, centironul care îi înconjoara burta mare. Este scund, cu picioare scurte si gras. Poarta bocanci în picioare si moletiere. Fata rotunda si mustata groasa în furculita. Atitudine obraznica. Petre apare.

– Petre Georgescu, esti arestat!

– Pentru ce?

– O sa vezi tu! Futu-ti grijania ma-tii, crezi ca tu esti destept si eu prost? Ei, lasa ca îti arat eu pizda! Ai sa-ti manânci coaiele, fir-ai al dracului de nenorocit. Te crezi cocos? Lasa, ca te scopesc eu! Nu mai iesi tu de la bulau câte zile ai avea!

– Ba, nenorocitule, am sa ies, si când o sa ies am sa-ti platesc eu.

Marin se întoarse catre unul din adjutanti:

– Leaga-i, ba, mâinile!

Îi legara mâinile la spate si-l lovira cu patul armei în burta dupa care îl suira în caruta. Ajunsi la post, îl îmbrâncesc pe scari, în pivnita. Petre se împiedica si cade. Îl bat cu bocancii si paturile armelor. Îl dezbraca în pielea goala si-i înfasoara pe fiecare mâna câte o funie. În pivnita, între

doi stâlpi de lemn era o traversa, tot din lemn, la o înaltime de vreo 3 metri. Arunca funiile peste traversa si trag de capete, folosind traversa ca scripete si-l ridica în vârfurile picioarelor pe Petre. Apoi, prind funiile de cei doi stâlpi laterali. Instalatia de tortura era inventata de Marin si se lauda cu ea.

– Asa, adu acu si galeata cu frânghia. Frânghia era groasa cam de 2 cm si înnodata la capete; asa, dubla, era lunga cam de un metru. Muiata în apa cântarea peste un chil. Un fel de maciuca, dar flexibila, care nu rupe oasele, dar lovitura este napraznica. Lovitura în burta sau în torace produce un soc care se transmite în tot organismul. Marin se da înapoi doi pasi si pocneste cu frânghia pe spatele lui Petre. Lovitura îl arunca pur si simplu în fata. Simte o pocnitura în cap si stele verzi în ochi. O noua lovitura, si înca una, si înca...

Petre lesina.

– Arunca-i, ma, o galeata cu apa în cap si mai ada una, asa! Te trezisi, ma? Futu-ti anafura ma-tii! Lasa ca te scopesc eu!

Si îl loveste din nou si din nou. Petre lesina iar. Facuse pe el.

– Ba, ce pute asta, arunca ba, apa, aici!

– Ei, hai ca l-am fragezit destul! Dezleaga-l, ma! Petre cade ca o cârpa fara cunostinta.

– Aduceti ma, niste apa si spalati aici, ca s-a pisat si s-a cacat asta si o sa puta rau! Al dracului nenorocit! Of, ce-am obosit !

– Sefule, dar nu vezi ca nu mai respira?

– Pune, ma, mâna, futu-i mama lui, si toarna-i o galeata cu apa în cap sa-si revina.

Dupa ce si-a revenit, Marin l-a lasat un ceas, doua si l-a ridicat iar ca sa-l zdrobeasca cu bataia. Când Petre lesina, desfacea frânghiile, îl lasa jos, turna apa pe el sa-si revina, dupa care îl ridica din nou sus si iar îl batea.

Însa pauza se facea mai mult ca sa se odihneasca Marin, nu ca sa-si revina Petre.

Spre seara, Constanta afla de arestarea lui Petre Îsi lua copiii si veni dupa el, la Mizil, la postul de jandarmi. De afara se auzeau urletele lui Petre.

– Marturiseste, ma, ca l-ai lovit ca sa-l omori!

Petre strângea din dinti si primea loviturile mai de-parte.

– N-o sa marturisesc niciodata, pentru ca nu l-am lovit eu!

Constanta dadu buzna în postul de jandarmi si începu sa urle:

– Nenorocitule! Vrei sa mi-l omori? Sa stii ca daca mi-l omori sau mi-l schilodesti, te omor si eu pe tine! Marin o îmbrânci, o trase de par si o scoase afara.

– Sefule, nu mai da în el, ca asta moare, nu mai rezista si intram noi în puscarie. Noi nu ne bagam!

Matei era în coma profunda. Doctorul a facut tot ce a putut. Constanta statea mai mult prin spital. Dupa 2-3 saptamâni, Matei da semne ca se face bine. Si, întradevar, dupa o luna si ceva, a iesit pe picioare din spital. Constanta a vândut vitele si s-a achitat de doctor.

– Multumesc mult de tot, domn doctor, mi-ati salvat barbatul; nu asta, urâtenia asta. Barbatul meu e frumos si l-au închis si l-au batut ca l-au banuit ca a vrut sa-l omoare pe asta. Ca l-a lovit, lovitura cauzatoare de moarte cica, dar daca era asa, trebuia ca lovitura sa fie în frunte sau la tâmpla, sau în crestet, nu în ceafa. Asta a alunecat, a cazut pe spate si s-a lovit singur.

– Asa e mai femeie, trebuia sa te faci doctor.

– Am sa-l fac pe unul din copiii mei doctor ! Si raportul dat de doctor a contribuit la eliberarea lui Petre.

Din lipsa de probe, Petre a fost eliberat. Trecusera aproape doua luni, doua luni cât un an, pentru ca zi si noapte, la postul de jandarmi, Marin nu a mai plecat acasa si încontinuu l-a batut pe Petre. Petre a ajuns acasa. Constanta l-a îngrijit. Arata ca umbra celui ce a fost, de nerecunoscut; i-au trebuit vreo doua, trei saptamâni sa se refaca.

În sfârsit, era din nou în putere. A plecat la Mizil sa vada ce-i cu Marin. Acesta disparuse fara urma.

A trimis pe cineva sa se intereseze, dar nimeni nu stia nimic. Fusese detasat, undeva în tara. Pe Petre l-a apucat ameteala. „Cum sa scape ticalosul asta nepedepsit ?”

– Constanta, vând tot si-l caut cu pasul, prin toata tara pâna îl gasesc.

– Ma, tu esti nebun! Pai acum e România mare, trebuie sa-l cauti nu numai aici, în Regat, ci si în Ardeal, în Basarabia si în Bucovina. Poate se ascunde cine stie în ce catun.

– Poate sa se ascunda si-n gaura de sarpe, ca eu tot îl gasesc !

– Ba, ai patru copii, nu avem bani, cum ai sa ne lasi fara o letcaie sa traim cine stie cât timp ?

– Nu conteaza, eu nu ma las doborât de nenorocitul asta !

Si Constanta n-a avut încotro. A trebuit sa vânda vaca, porci, cai, ce mai avea. Petre a strâns banii si-a plecat. Nimeni nu a stiut de el aproape un an.

L-a cautat mai întâi în judetul Prahova, de care apartinea postul de jandarmi. Marin nu era de gasit. A luat harta României, a împartit-o în careuri si a mers întrebând cu cuvinte ocolite de Marin, un barbat gras si scund, în jur de 40 de ani, cu mustati în furculita, pe care îl cunostea el ca facusera razboiul împreuna si ca ar putea sa-l ajute la o adica, ca i-au furat hotii caii sau boii, sau ca cine stie ce problema mai are. În cârciumi se strângea o lume pestrita, oameni cinstiti sau hoti, tigani care umblau prin tara, vagabonzi; pentru acestia avea alta legenda si cu cuvinte

mestesugite le cauta întelegerea, compasiunea, prietenia, tragându-i de limba, daca l-au vazut sau stiu ceva de Marin.

Într-o zi, un fost puscarias, care fusese anchetat de Marin, adica suportase acelasi program de bataie, i-a spus ca a auzit ca ar fi undeva, în Ardeal, pe lânga Sibiu. Ca a auzit si el, cât a fost arestat, de la alti detinuti, ca i se dusese buhul cât de al dracului era.

Petre a plecat la Sibiu.

Trecusera mai multe luni, banii i se împutinasera, si hainele se jerpelisera. Nebarbierit, închidea un ochi, îsi lua o bâta în mâna si schiopata. Îti facea mila când îl vedeai, si întindea mâna pe la usa vreunei biserici, cersind cu destul succes. Hainele mai bune le punea în câte o ascunzatoare si, din când în când, lua câte o camera la câte un han, unde gasea si apa sa se spele, el si hainele.

La prefectura si jandarmeria din Sibiu nu a aflat nimic. Dar nu s-a lasat. A aflat în schimb toate posturile de jandarmi din judet si a început sa caute pe rând.

În sfârsit, a dat de urma lui Marin

Era un sat destul de mare. Petre statea ascuns într-o padure unde îsi sapase un fel de bordei. L-a pândit aproape o luna pe Marin. Parcurgea câtiva kilometri în satul vecin ca sa-si ia de mâncare, apa si ce mai avea nevoie. Mergea mai mult noaptea. Pândea de la distanta si îl urmarea pe Marin de prin curtile oamenilor, si atunci ferindu-se de câini sau de curiozitatea cuiva. Se îmbraca cu haine ponosite, dar nici asa sa stârneasca atentia cuiva. Un biet trecator, un amarât, batut de soarta.

Marin locuia într-o casa de la marginea satului, cu familia lui. Drumul de la post pâna acasa trecea printre niste copaci. Într-un loc, crengile unui stejar se întindeau peste poteca, la o înaltime de vreo 3 m. Aici putea sa-l astepte.

Îi învatase programul. Marin venea de la post dupa ce se întuneca, în jurul orei 9 seara, cu pusca pe umar, despartindu-se de ajutorul lui la câteva sute de metri înainte. Aici, în dreptul stejarului îsi aprindea o tigara, si se oprea putin ca sa treaca un sant. Era locul cel mai bun pentru atac.

L-a asteptat câteva seri la rând, întins pe o creanga groasa a copacului. Marin se apropia si parca îi auzea rasuflarea. Petre avea emotii si nu se putea stapâni. În sfârsit a reusit sa se calmeze si sa se controleze. Astepta cel mai bun moment. Au mai trecut câteva zile. Acum stia ce are de facut.

Într-o seara, Marin venea agale. Îi mersese bine în ziua aceea. Luna intrase în nori, era întuneric si de-abia vedea poteca. Îsi aprinse tigara si deodata îl pocni ceva în cap. Petre se arunca din copac cu piciorul în capul lui Marin. Lovitura a fost teribila, dar nu l-a lasat doar cu atât, i-a mai croit doi pumni în gura, dupa ce l-a trântit la pamânt. Marin lesinase. Petre i-a luat pusca, i-a demontat-o, o ascunse sub haina si disparu. Dupa câteva minute bune, Marin se trezeste, când vazu pusca lipsa îl apuca lesinul pentru a doua oara. Daca raporta lipsa armei

facea puscarie. Îsi dadu seama imediat ca Petre îi luase arma. Nu-i ramânea decât sa vina la Fântânele si sa-l roage sa-i dea arma înapoi.

A doua zi Marin a luat trenul. Petre s-a întors acasa la familia Manea. Maria nascuse o fetita.

Petre era la primarie când a aparut Marin.

– Sa traiti, domn Petre. Domn secretar, va rog frumos sa-mi dati pusca! îi zise umil Marin.

– Ba, ti-o dau dupa ce îti întorc portia de bataie pe care mi-ai dat-o tu mie.

– Va rog, domn Petre, dati-mi pusca, ca fac puscarie.

– Ba, tu nu auzi bine, vii acasa la mine, te bag în beci, te leg, îti pun un calus în gura, sa nu-mi sperii vecinii si te burdusesc cum mi-ai facut tu mie. Atunci suntem chit si îti dau arma.

Pe Marin nu l-a dus la familia Manea, nu avea pivnita acolo. L-a dus la bunici. Acolo era o pivnita mare pentru vinuri. A scos câteva butoaie sa-si faca loc. A construit o instalatie ca aia de la postul de jandarmi.

Marin veni din nou la primarie:

– Sa traiti, domn Petre. Ce fac?

– Ba, te-ai hotarât?

– N-am încotro!

– Ei, atunci când plec de la primarie, vii acasa la Manea al batrân sa te aranjez. Marin se prezenta la casa lui Manea.

– Intra în pivnita, zice Petre. Dezbraca-te, ma! Marin se executa.

– Asa, întinde mâinile sa te leg, stii tu cum, hai. Marin tremura tot. Îi înghetase sângele în vine.

– Domn Petre, te rog, iarta-ma!

– Te iert, ma, cum i-ai iertat si tu pe altii.

Îl lega între cei doi stâlpi pe Marin si-l ridica pâna ajunse în vârfurile picioarelor. Aduse galeata cu apa cu frânghia pregatita în ea.

– Asa, acum sa trecem la treaba.

– Domn Petre, iarta-ma. Dârdâia de frica.

Prima lovitura, si Marin simti ca-i pocnesc creierii. Scoase un racnet de fiara.

– A, stai ca am uitat! Lua o cârpa si i-o îndesa în gura. Stai ca-mi sperii tot satul.

Si-l lua la bataie în liniste. Doar gemetele se mai auzeau. Când lesina, turna apa pe el si o lua de la capat când îsi revenea. Daca pleca de acasa, îl lasa atârnat între cei doi stâlpi.

L-a tinut în pivnita cu apa si pâine aproape doua luni. I-a dat atât cât a primit. Nici mai mult nici mai putin, dupa care i-a dat înapoi pusca.

3. Constanta si copiii ei

Dupa ce a terminat cu Marin, Petre nu s-a mai dus la Constanta, a venit la Maria. Familia Manea, bunicii si parintii lui Petre, au avut grija de ea si de fetita nounascuta.

Parintii Mariei au mai încercat s-o convinga sa vina acasa, dar acum nu se mai putea. Petre si Maria erau fericiti.

În curtea bunicilor era si o casuta din chirpici. Avea doua camarute. Aici stateau cei doi cu fetita. Petre si-a reluat locul la primarie. Erau multumiti. Dupa un an s-a nascut înca un baiat.

Constanta se prabusise de durere. Avea patru copii de crescut, bani nu mai avea, caii si vitele se dusesera. Mai avea doua capre, câteva gaini, o gradina de zarzavat în curte si patru pogoane de vie.

– Cu ce-mi tin eu copiii, ce le dau sa manânce, cu ce-i îmbrac, cu ce îi tin la scoala?

S-a dus de mai multe ori dupa Petre, dar acesta a respins-o cu brutalitate.

– Tu întelegi ca nu te pot suferi? Ce vrei? Primii trei copii ai Constantei, Costin, Gigi si cu Nicu se dovedeau cei mai destepti copii din scoala.

Constanta, care învatase sa buchiseasca alfabetul de la ei, îi asculta la lectii, îi controla si venea mereu la scoala sa se intereseze de copii.

– Copii, strabunii mei au facut vatra satului astuia, noi am fost oameni respectabili, voi sa nu ma faceti de râs, voi sa spalati rusinea care am patit-o.

Si copiii se întreceau la lectii, fiecare trebuia sa citeasca câte zece pagini de carte pe zi. Faceau întrecere care stia mai multe poezii, care are mai multe cunostinte în fizica, matematica, chimie, literatura, care deseneaza mai frumos si asa mai departe.

Au avut o copilarie grea si nefericita. Trudeau din greu la munca câmpului si la dogaria bunicului lor, faceau butoaie, roti de caruta si le vindeau. De multe ori nu aveau ce sa manânce si cu ce sa se îmbrace. Fratii purtau aceeasi haina pe rând. Când fratele mai mare crestea si haina îi ramânea mica, o lua la purtare fratele mai mic, iar daca era rupta se cârpea si gata. Uneori nu aveau o camasa de purtare, pentru ca o camasa tinea mai putin, se rupea mai repede si mai rau si nu mai putea fi peticita.

Constanta, daca dormea doua, trei ore pe noapte, nu mai mult. Muncea si ca sluga pe unde apuca, sa faca un ban; la fel si copiii, care munceau si pe mosiile din sat. Constanta si-a educat copiii pentru munca, sa duca o treaba pâna la capat cu îndârjire, ambitie si perseverenta. Copiii aveau program pentru învatatura, program de munca si program de joaca, dar joaca era cât se poate de putina.

Constanta era o femeie ascunsa, nimeni nu stia modul în care îsi duceau ei viata în casa, în familie. Nu spunea la nimeni nimic, nu se vaita de saracia care o apasa. Era o rusine sa fii sarac, sa nu ai ce îmbraca, si sa ai stomacul gol. Desigur ca în fata oamenilor mai înstariti erau „niste sarantoci nebagati în seama". Dar strângeau din dinti si mergeau mai departe. Însa mai târziu, când copiii au intrat la facultate, cei care nu-i vedeau pâna atunci, au început sa le caute în vorba.

Rezultatele bune la învatatura ale copiilor umpleau inima mamei de bucurie, si Constanta muncea cu si mai multa râvna sa faca rost de bani si sa-si creasca copiii cum trebuie. Traia pentru ei si nu era fericire mai mare decât sa-i vada ca merg înainte.

La liceu, copiii au fost scutiti de taxe si aveau burse de la stat, mici ce e drept, dar pentru ei era mare lucru.

Din lipsa banilor însa au trebuit sa se retraga de câteva ori de la scoala si sa recupereze acasa materiile scolare. Au plâns, au rabdat de foame si s-au dus din nou la scoala. În special Costin, fratele cel mai mare, a trebuit sa se retraga de mai multe ori. Dadeau meditatii la alti elevi, numai pentru o masa si dormit. Asa au putut sta în gazda si sa urmeze cursurile scolilor.

Într-o zi, când mergeau în deal, Nicu a trecut pe lânga un teren cu ceapa al unui unchi al lor.

– Gogule, eu intru sa iau niste ceapa.

– Stai ma cuminte!

Nicu a sarit gardul, si-a scos pantalonii, a înnodat un crac la capat si a început sa puna ceapa în el. Deodata a aparut unchiu-sau. Nicu reuseste sa fuga, dar pe Gigi îl prinde si îi da o palma cu care l-a trântit la pamânt. Îl apuca de picioare, îl ridica deasupra capului si-l trânteste în pamânt. Gigi a reusit sa amortizeze lovitura cu mâinile.

– Daca era tata, nu îndrazneai tu sa faci asta, nenorocitule! Si de atunci l-a urât pe taica-sau ca nu a fost lânga ei sa-i apere.

Din umbra însa, Petre urmarea evolutia copiilor. Se ducea la scoala sa se intereseze cum mai merg cu învatatura, si-i sprijinea cum putea si cu bani. Era mândru de ei. Uneori îi pândea pe drum ca sa-i priveasca si-i dadeau lacrimile când îi vedea cu traitele cu carti legate de gât si hainele peticite.

Când Gigi avea 8-9 ani, a gasit în podul casei o arma veche de vânatoare care se încarca pe teava. Învatase sa bage pulbere si capsa, facea un dop de cârpa, apoi punea niste bucatele de plumb pe teava, si pusca era pregatita de tragere. Mergea cu Nicu în vii, la vânatoare. Pusca o pregatea de acasa si o baga pe sub haine pâna ajungeau la terenul de vânatoare. Mai târziu, a gasit în spatele sobei o pusca de vânatoare a lui Petre. Pusca statuse câtiva ani în picioare rezemata de zid si tevile i se curbasera. Gigi a dus-o la un armurier care i-a îndreptat tevile. Acum avea cu ce sa împuste iepuri. Lasa pusca în vie si-si pregatea acasa cartusele. Rar scapa vreun iepure. Tragea foarte bine. Pleca la vânatoare cu Nicu si scotoceau viile din deal. De fiecare data venea cu un iepure împuscat. Nicu îl însotea întotdeauna la vânatoare, îsi scotea

pantalonii si baga iepurii în ei ca în sac. Costin, fratele mai mare, era mai retras, nu participa la astfel de aventuri. Din vânat mai încropeau câte o mâncare mai consistenta. Maica-sa, asa semianalfabeta cum era, avea o ambitie si energie inegalabile, si le repeta mereu: „Puneti mâna si învatati ca sa spalam rusinea ca am ramas singura”. Si îi controla în fiecare seara cât au citit, iar copiii se întreceau între ei la învatatura).

Constanta ajunsese la disperare. Nu stia ce sa le mai dea la copii de mâncare si cu ce sa-i îmbrace. Vinul nu se facuse, ca sa-l vânda si sa faca bani. Si gelozia îi rodea sufletul.

Lua într-o seara bidonul cu gaz si chibrituri si se duse la cuibul celor doi. Se furiseaza prin gradina. Câinii nu au latrat-o. Se apropie de casuta lui Petre. Toarna gaz pe acoperisul de trestie, la usa, în cerdac si pe fereastra deschisa. Petre cu Maria si copiii erau înauntru si dormeau. Înfasoara pe un bat o cârpa pe care o înmuiase în gaz, o aprinde si apoi da foc pe unde a pus gaz, dupa care o arunca înauntru pe geamul deschis.

Focul cuprinde imediat casa. Petre se trezeste la timp. O ia în brate pe Maria si pe copii, ies afara si reusesc sa scape nevatamati. Si-a dat seama imediat cine facuse isprava dar nu a reprosat niciodata nimic.

Cu asta, însa, Constanta nu s-a linistit. A strâns bani si s-a dus într-o zi la o vrajitoare sa-i ghiceasca. Era o tiganca batrâna, renumita în satele din jur, care nu numai ca ghicea în ghioc dar facea si vraji si descântece, blestema.

Tiganca i-a întins cartile:

– Nu-mi spune nimic, ca stiu de ce ai venit. Te-a parasit barbatu’, dar peste multi ani s-ar putea sa se întoarca, s-ar putea sa vina si cu ea si cu copiii care-i are cu ea. Trebuie sa ai rabdare.

– Vreau sa ma razbun pentru ce mi-a facut.

– Nu e bine, femeia aia este pe soarta lui, tu nu poti sa-i desparti. Numai moartea îi poate desparti. Daca le schimbi soarta o sa platesti scump.

– Nu conteaza, vreau sa-i vad morti, si pe ei, si pe cei care i-au ajutat.

– Uite, îti dau borcanul asta cu apa, în care este închis un dracusor. Te rogi la el si-i ceri ce vrei. O sa-ti îndeplineasca dorintele. Pe toti pe care-i urasti îi scrii pe fitilul candelei si le lasi numele sa arda.

Constanta plati si pleca. Se duce acasa si se apuca de vraji si blesteme. Le mâzgali la toti numele pe o hârtie pe care o înfasoara pe fitilul candelei.

Dupa un an, matusa Paula s-a îmbolnavit si a murit. S-a dus din nou la batrâna vrajitoare sa-i spuna.

– Asa cum mi-ai spus am facut. Si iata ca prima de pe fitil a murit.

– Ai grija, nu e bine ce faci; blestemul se întoarce. Ai scos dracusorul din borcan?

– Nu.

– Sa nu-l scoti, ca intra în casa si nu mai pleaca. Sa îngropi borcanul sub gard.

Dracusorul era o figurina neagra cu ochi galbeni care dadea din picioare si din mâini când se misca borcanul.

În ordinea în care le-a ars numele, în ordinea aia au murit: matusa, bunicii si parintii adoptivi ai lui Petre. Dar Petre nu s-a întors; si nici ei nu i-a fost mai bine.

Au trecut anii. Copiii învatau la lumânare si la opait. Primele clase le-au facut în Fântânele, iar urmatoarele la Mizil, mergând pe jos 5 km. Liceul l-au facut în Ploiesti. Gigi a fost peste tot sef de promotie si bursier pentru învatatura. Gigi era premiantul claselor întotdeauna. Primea bursa de merit cu care reusea sa sporeasca bugetul pentru învatatura al fratilor sai. Nu aveau bani si nici de mâncare. Laptele de la capre era pentru cel mic. De multe ori mâncarea lor pe o zi era chiselita cu mamaliga. Când aveau un ou, muiau toti mamaliga în oul acela.

Primii trei frati erau elevi la liceul Caragiale din Ploiesti. Stateau toti trei într-o camera, în gazda. Costin era în ultimul an de liceu si împreuna cu înca trei colegi de clasa se apucasera sa faca spiritism Se documentasera, îsi luasera carti de spiritism. Au luat o masa pe care au întins un carton si pe care au scris în cerc alfabetul si numerele pâna la 10. În mijloc au desenat o cruce si de-o parte si de alta au scris DA si NU.

S-au asezat în cerc în jurul mesei si au pus pe cruce un pahar mic pe care au pus toti degetul aratator. Unul din ei a chemat un spirit.

– Sa vina spiritul lui..., a repetat de câteva ori. Spirite, ai venit ? Paharul începu sa se miste spre DA.

– Spirite, vrei sa stai de vorba cu noi ?

Paharul se misca din nou catre DA.

– Spune-ne, te rog...; si cereau sa le raspunda la cine stie ce întrebare. Nicu lua uneori parte la sedintele de spiritism. Gigi nu credea, si statea pe marginea patului privind la ei.

Au întrebat la început pe cine asculta la cutare sau la cutare materie. Raspunsul s-a potrivit. Dupa aceea au întrebat ce subiecte le da la teze. Iar s-a potrivit. Veneau în clasa dimineata si spuneau:

– Bai, toata lumea, învatati subiectul asta. Si iar s-a potrivit. Ba chiar profesorul de geografie, care-i spusese nepotului subiectele de teza, s-a suparat ca acesta ar fi divulgat tema.

Într-una din zile au cerut spiritului sa le spuna ce se face fiecare. Le-a spus la toti: inginer, profesor, avocat, jurist, ceea ce s-a întâmplat într-adevar mai târziu.

Gigi sare si el:

– Întrebati, ba, si de mine!

– Pai tu nu crezi si pleaca spiritul.

– Hai bai, ca nu pleaca.

A venit raspunsul: „Doctor”

– Minte ba, ca eu ma fac inginer. Mai întreaba odata.

– Ba, ne gonesti spiritul. Raspunsul a venit din nou: „Doctor”

Îsi facusera obicei si continuau sedintele de spiritism. Într-o zi au hotarât sa întrebe fiecare cât traieste. Spiritul le-a raspuns fiecaruia: lui Costin i-a spus 58 de ani, lui Tache i-a spus 32 de ani. Tache a înlemnit.

– Hai ma, ca mai greseste si spiritul. Hai sa-l mai verificam cu o întrebare.

– Pe câti asculta mâine la fizica ?

„Patru”, raspunde spiritul.

Ei vezi, linisteste-te, nu poate sa fie adevarat, pentru ca întotdeauna asculta doar trei. Tache se mai linisti. A doua zi, la fizica, profesorul scoase trei elevi la tabla. Cei patru colegi îsi dadeau coate si îl sustineau pe Tache:

– Ai vazut ?

Dupa ce i-a trecut la loc si le-a pus note, profesorul mai pune o întrebare. Un elev raspunde si primeste nota. Erau patru. Tache se albise la fata.

Seara au facut din nou spiritism si au întrebat câti ani traieste. Tot 32. Au repetat sedintele dar raspunsul a ramas acelasi.

Într-o zi, Tache a chemat „fantoma spiritului” si noaptea a plecat undeva în câmp.

A venit ravasit; nu a spus niciodata ce a fost, ce s-a întâmplat. Tache nu s-a mai însurat, asteptând sa treaca de vârsta critica. A facut între timp o boala la plamâni, s-a crezut ca era bolnav de tuberculoza si nu a fost mobilizat pe front. Mai târziu însa a fost recrutat la tancuri si a plecat în Germania pe un poligon de tancuri, la specializare.

Într-o seara, în timpul celui de-al Doilea Razboi Mondial, la Costin în casa se adunasera mai multi prieteni si acesta si-a adus aminte de Tache.

– Ma, Tache a împlinit de curând 32 de ani, ce-o fi facând?

Au luat ca de obicei ziarul frontului si au citit lista celor morti si disparuti: au gasit si numele lui Tache. Au aflat mai târziu ca a cazut de pe un tanc si a fost calcat cu senilele.

Costin a facut facultatea de drept, cum i s-a prezis. S-a îmbolnavit de tuberculoza. Într-o zi, dupa ce a împlinit 58 de ani, Gigi si-a amintit:

– Mai, anul asta o sa moara Costin, asa i-a prezis la spiritism.

Si într-adevar, dupa câteva luni Costin a murit de cancer pulmonar.

Petre si Maria si-au refacut casuta. Se nascusera înca doi copii, dar acestia au murit imediat dupa nastere. Maria a început sa tuseasca. Tusea din ce în ce mai des si expectora. S-au dus la doctor – avea tuberculoza. Starea ei se agrava din ce în ce mai mult. Slabise, era palida, nu mai avea putere, si dupa un timp nu s-a mai ridicat din pat. Trecusera aproape zece ani. Petre nu mai avea ce face. A luat-o într-o caruta si a adus-o împreuna cu copiii la Constanta.

Constanta i-a primit. Au amenajat repede înca o camera într-o magazie. unde s-au instalat Maria si Petre. A mai zacut un timp si a murit. Petre s-a împacat cu Constanta si au mai facut doi copii, o fata si un baiat, mezinul Mitica. Au crescut împreuna cei doi copii ai Mariei si cu ceilalti trei ai Constantei. Primii trei erau deja studenti.

PARTEA A II-A

4. Gigi si Dorina

Când Gigi a terminat liceul, a mers la Bucuresti, la Politehnica. Vroia sa se faca inginer. Nu a avut banii de taxe. S-a întors acasa si a muncit ca salahor un an sa strânga bani de taxe. În anul urmator s-a dus din nou la Politehnica, dar taxa se marise. Suparat fiind, a trecut pe lânga facultatea de medicina si s-a gândit sa intre si sa întrebe si acolo. La sedinta de spiritism i se spusese ca o sa se faca doctor.

A intrat la secretariat sa se informeze si secretarul facultatii s-a uitat la el; l-a vazut cam saracut.

– Câti ani ai, baiatule?

– 19 ani.

– De unde esti?

– De lânga Mizil.

– Ai bani destui pentru taxa?

– N-am, este prea mare pentru mine. Am muncit un an, dar nu am reusit sa strâng destui bani.

– N-am ce sa-ti fac. Ai diploma la tine?

– Da.

– Da-mi-o, sa vedem ce note ai! Daca ai medii peste 8 la liceu si bacalaureat, poti sa intri fara concurs.

– Am media peste 9!

– Mai, dar tu esti premiant, ai note exceptionale! Uite ce facem. Plateste cât poti acum, ca sa-ti ramâna si tie niste bani, si când o sa fii în ani mai mari ai sa-ti platesti din injectii si pansamente. O sa dai meditatii, o sa te duci si tu sa lucrezi acasa la bolnavi si o sa-ti platesti taxele.

Asa a intrat Gigi la Facultatea de Medicina din Bucuresti. Învata exceptional. La Anatomie, la profesorul Rainer, a fost printre putinii care au luat vreodata nota 10.

Era în anul 1932. Recesiunea mondiala se simtea si în România. Pentru Gigi facultatea a însemnat multe, foarte multe privatiuni. Nu avea bani, iarna mergea îmbracat într-o haina pentru ca nu avea cu ce sa-si cumpere un palton.

Costin se înscrisese la facultatea de Drept, dar nu mergea la cursuri. Se angajase functionar la primarie si îl mai ajuta cu bani pe Gigi si apoi pe Nicu, care a intrat si el la facultatea de Litere si Filozofie.

Gigi primea în continuare bursa de merit, dar aceasta nu era suficienta nici ca sa îsi cumpere carti si caiete. Statea în caminul medicinistilor lânga piata Matache, în piata Buzesti, în caminul prahovean. Platea aici mai putin decât daca si-ar fi luat o camera la gazda. Nici colegii lui caministi nu o duceau mai bine. Tot timpul rabdau de foame si visau ca manânca pâine cu marmelada.

Un coleg de camin s-a împrietenit cu o fata, servitoare într-o casa de oameni bogati. Ea le mai aducea resturi de mâncare de la masa acestora.

Începuse miscarea legionara. Toti studentii erau considerati, de catre politie, ca sunt legionari si, drept represalii, se faceau raiduri prin caminele studentesti si erau scosi noaptea pe ploaie sau pe zapada afara. Stateau sa dârdâie de frig si umezeala pe strazi sau în gara, pâna dimineata, când se deschideau salile de curs, sa se încalzeasca.

Alteori la usa facultatii de Medicina stateau doi-trei vlajgani si-i luau la întrebari:

– Unde te duci, ma?

– Pai am curs la histologie, sau anatomie.

– Ai, pe dracu! Treci în coloana acolo, ca patria e mai presus decât cursul tau! Voiai nu voiai, treceai în coloana care se pornea în mars.

Odata au ajuns în „Parcul Libertatii”. Aici s-a strâns un grup compact de studenti si dupa un timp, când s-au împrastiat, apare plantata o cruce mare: „Monument pentru soldatul necunoscut”, de fapt pretext pentru o încaierare cu politia.

Si politia a intervenit imediat cu bâtele, cu bastoanele. Baietii erau si ei pregatiti. Trasera de pe mâneci niste vergele de fier de la capetele paturilor din camin si începu bataia.

Gigi se baga într-o tufa si astepta acolo sfârsitul luptei. Bineînteles ca învingatoare a iesit politia. Câteva capete sparte, câtiva sontorogiti si câtiva arestati care s-au întors în camin a doua zi dupa ce le-au întocmit fise la politie.

Printre studentii din camin era si un grup de baieti foarte bataiosi – legionari convinsi si mai ales cu sentimente antievreiesti. Acestia, împreuna cu alte grupuri, sparsesera vitrinele de la niste magazine ca sa distruga dughenele unor evrei, încercasera chiar sa le dea foc, batusera câtiva evrei întâlniti pe strada.

Într-o zi însa au venit si ei batuti mar.

– Ba, cine v-a cotonogit? întreaba Gigi. Ba, dar v-au cocosat, ba, cu bataia!

– Ba, tu sa nu faci pe desteptu’, ca le-ncalti. Auzi? Dupa ce ca nu esti în stare sa mergi cu noi mai faci si bascalie de noi!

– Hai ba, ca va-ntreb si eu ce s-a întâmplat.

– Pai, ce sa fie, nenorocitii aia de jidani ne-au asteptat când noi ne-am dus sa spargem niste vitrine si, ai dracu’, au stat ascunsi o gramada, cu bâtele, si ne-au luat pe nepregatite. Fir-ar mama lor a dracu’ sa fie!

În camin era un student cu care Gigi se împrietenise. Era din comuna Tâmna de lânga Turnu Severin.

Era copil de tarani, un baiat înalt, voinic, cu parul rosu-caramiziu si pistruiat. Îl chema Solomon Clement.

Clement veni într-o zi batut. Avea cucuie în cap, sânge la gura, la nas, ce mai, rau de tot!

– Ce-ai patit, ma? îl întreaba Gigi.

– Uite, ba, niste nenorociti de legionari, m-am întâlnit cu ei pe o straduta, aici, lânga camin.

„Ba, jidane”, ma ia unu în primire pe un ton agresiv rau, „ce pizda ma-tii cauti, ba, pe aici, ca noi nu venim în cartierul vostru?” Erau vreo cinci-sase, o gasca întreaga. Eu îl iau binisor:

Camarade, zic eu, eu sunt român ca si voi.

– Ce, ma? Eu sunt camarad cu tine? Ptiu! si ma scuipa spurcaciunea dracu' în ochi. Eu ma abtin:

– Camarade, sunt român!

– Ia goliti-i, ma, servieta! Si-mi rastoarna cartile pe trotuar.

– Cum te cheama, ma?

– Clement Solomon.

– Nume românesc, ai? Futu-ti curu' matii! Si-mi trage si un picior în fund.

– Domnule, nu-ntelegeti, sunt român din Oltenia!

– Oi fi din Oltenia, dar esti jidan!

– Jidanca o fi ma-ta, zic eu.

– A, asa? Ia puneti-l jos, ma! zice spurcatul. M-au trântit jos.

– Dati-i pantalonii jos si cautati-l în chiloti.

– Auzi, ma? nenorocitii mi-au scos sula afara; si eu am avut fimoza si am fost operat.

– A, uite! Este circumcis!

– Ba, si s-a pus nenorocitul cu picioarele pe mine si ailalti ma tineau si jigodia aia dadea, de n-am mai putut sa ma misc. Da-l prind eu si daca n-am sa-l tabacesc! Auzi ma, sa ma caute la sula, futu-le muma-n cur de nenorociti!

De câteva ori, membri ai Garzii de Fier, legionari, l-au invitat pe Gigi sa intre în miscarea lor. Gigi se ferea instinctiv. Îndurase multe si era mai copt la minte decât cei de vârsta lui.

– Domnule, nu am timp, nu am suficienti bani si umblu sa dau meditatii, sa fac injectii pe la clienti acasa.

– Lasa ca te ajutam noi, la noi functioneaza „ajutorul legionar".

– O fi functionând, dar mie îmi trebuie mai multi bani, ca mai am doi frati care trebuie ajutati, mama si tata care n-au la tara de mâncare, nu, nu pot!

Asa s-a fofilat pâna la sfârsitul facultatii, dupa care a motivat ca este extern sau intern de spital si timpul îi este dedicat profesiunii. L-au lasat în pace, ca e „tâmpit".

Gigi învata cu o îndârjire de nedescris. Taxele de facultate erau enorme pentru el, dar primea si o bursa de 300 lei pe luna din care traiau toti trei fratii.

Costin s-a angajat functionar la Administratia financiara si a terminat facultatea de drept mai târziu, ca sa-i ajute pe mezini.

Gigi dadea meditatii pentru masa de seara. Aceasta situatie a durat pâna în anul IV când a luat concursul de extern de spital. Functiona în spital un numar de ore si era platit cu un salariu modest, dar cu care a reusit sa faca fata pretentiilor modeste ale unui student sarac.

În plus, acum se ducea pe la diversi pacienti acasa pentru a le face injectii sau un tratament oarecare, pansamente, si cu banii încasati a început sa-si plateasca taxa scolara restanta de 5200 lei, care însemna o suma enorma pentru veniturile lui.

Era în anul IV la Medicina si facea externatul la Spitalul Coltea, când a cunoscut-o pe Dorina, fata lui nea Iancu. Într-o seara, a aparut la primiri urgente Dorina, într-o criza de apendicita în stare grava. Avea 17 ani si era eleva de liceu la Scoala Centrala, probabil cea mai buna scoala de fete din tara.

Tânarul Georgescu s-a îndragostit de ea de cum a vazut-o. A chemat medicul de garda si împreuna au intrat în operatie. Dimineata, înainte de raportul de garda, s-a dus la patul bolnavei. Îsi revenise. I-a examinat operatia, si atunci a privit-o mai atent. A intrat în vorba cu ea. O sorbea din ochi. Dupa o saptamâna a fost externata, dar Gigi s-a dus de mai multe ori la ea acasa sa vada cum merge vindecarea operatiei.

Tatal Dorinei, „nea Iancu”, sef de serviciu la Casa de Pensii a României, era un om cu multe relatii si influenta. Toti pensionarii fosti salariati de stat primeau pensie de la Casa Nationala de Pensii. Juca, împreuna cu alti prieteni, carti. Gigi a învatat si el sa joace si a început sa vina la partidele de carti, si în felul acesta s-o vada pe Dorina, care a început si ea sa-l priveasca altfel pe „Gigi”.

În 1938 si-a dat examenul final si si-a luat diploma de „Doctor în medicina si chirurgie”.

Gigi a continuat sa vina în casa la nea Iancu. Acum era barbat în toata regula, avea 26 de ani si era doctor. Era mare lucru sa fii doctor în vremea aceea.

Tânarul dr. Georgescu era un barbat de înaltime medie, brunet, cu un par ca pana corbului, gros si des; ca sa-si aseze frizura trebuia sa-l fileze, altfel îi statea ca tepii. Avea o memorie exceptionala si o fire artistica; stia pe dinafara volume întregi de poezii. Vizitele acasa la nea Iancu au continuat si Dorina a început sa-l placa pe Gigi.

– Ce te uiti, proasto, la tiganu’ asta? îi zicea Nuti, sora mai mica. Uite colo, îti face curte baiatu’ lu nea Stanica, om bogat, are nu stiu câte corpuri de casa, masini, si tu te uiti la sarantocu’ asta, care n-are nici haine ca lumea pe el ?

– Nu-i suport pe niciunul.

– Si-l suporti pe asta, care face pe el când te vede? Într-o zi, Gigi i-a adus un inel si i-a cerut-o lui nea Iancu de nevasta pe Dorina.

Dupa câteva luni, în 1940, au facut logodna.

Petre a fost aproape tot timpul secretarul Primariei din Fântânele. Cu toate ca era un om destept si oarecum citit, când a auzit de logodna a exclamat: „Ce cauta cu aia? Sa ia una sa-mi lege vaca de gard!"

Gigi, când a auzit, i-a raspuns:

– Bai taticule, mie îmi fac curte femei cu avere, nu cu o vaca, doua, ca la nivelul meu pot câstiga, daca vreau sa ma îmbogatesc, o vaca la fiecare operatie.

În 1938 Gigi a dat concursul de intern de spital si a facut stagii la Spitalul Central, la Spitalul de ochi Vatra Luminoasa, la Spitalul Coltea, la Spitalul Polizu, la Spitalul Floreasca si la Spitalul I.O.V.R., unde a functionat pâna la începutul razboiului.

Internul de spital avea locuinta în spital si raspundea de toti bolnavii, de toate urgentele si internarile, în felul acesta capatând o experienta medicala de exceptie. Stagiul de medic intern dura doi ani.

Într-o seara, la urgenta, la spitalul unde lucra dr. Georgescu, s-a prezentat un accidentat care intrase cu masina într-o caruta, iar oistea carutei îi intrase în piept cu lanturi cu tot si îi iesise prin spate. Cei care i-au dat primul ajutor au taiat oistea si lanturile si l-au adus asa, cu lemnul si lanturile în piept. Gigi l-a vazut, i-a dat asistenta necesara si l-a lasat asa pâna a doua zi când a venit conferentiarul Popovici. Acesta l-a felicitat ca nu a intervenit. Daca scotea oistea, facea hemoragie si murea.

– Lemnul face presiune si hemostaza, îl lasam sa se vindece asa si pe urma o scoatem.

Asa a si facut. Si omul a scapat cu viata. În urma acestui caz, conf. Popovici l-a apreciat si mai mult pe Gigi si mai târziu a propus sa-i ia locul. Numai ca a început razboiul...

5. Rebeliunea

De acum Gigi si cu nea Iancu se împrietenisera si aproape în fiecare seara mergeau în oras sa manânce împreuna si sa bea o bere.

Într-o zi, în anul 1940, Gigi se întâlneste pe bulevardul Regina Elisabeta cu nea Iancu, pentru ca sa mearga la un magazin sa-si cumpere instrumentar, sa-si faca un cabinet medical.

Nea Iancu venea de la Casa de Pensii din strada Batistei si Gigi de la spitalul Coltea. Erau aproape unul de altul.

Au trecut prin piata Universitatii si se auzeau împuscaturi izolate sau rafale de mitraliera din piata Palatului.

– Ce dracu' e asta, nea Iancule ? întreaba Gigi.

– Ba, auzii ca sunt niste manifestatii legionare aici în fata Palatului regal, ca vor sa-l dea jos pe Antonescu, cica e o rebeliune a legionarilor...

Când traversara Calea Victoriei câtiva tineri acostau trecatorii:

– Hai fratilor, la lupta pentru patrie! Si-i luau de mâneca sa-i traga în spre zona palatului. Unii oameni se lasau convinsi si mergeau.

– Hai nea Iancule, si noi sa vedem ce-i acolo!

– Ba, tu n-ai de lucru? Ti s-a facut de dragoste? Stai dracului linistit ca nu-i a buna. Nu auzi ca se trage cu mitralierele?

Si au plecat mai departe si si-au vazut de treaba lor. Seara, Nicu, fratele lui Gigi, îl cheama la telefon.

– Bai, sunteti acasa, pot sa vin pe la voi?

– Hai ma, ce s-a întâmplat?

– A, lasa, ca am multe de povestit.

Nicu statea în apropiere, în Giulesti, pe strada Zinca Golescu si traversa podul Grant ca sa ajunga în strada Turda. Ajunse în graba. Era foarte agitat.

– Ba, voi ati auzit ce s-a întâmplat?

– Da ma, s-au batut legionarii cu armata ca sa-l dea jos pe Antonescu ca i-a tradat.

– Ce s-au batut ma, ce bataie? Au pus mai multe mitraliere pe acoperisul Palatului si pe cladirile înalte din jur si au tras în ei ca în stolul de vrabii. Au murit sute de oameni, si sunt raniti o gramada.

– Pai, si unde i-au dus, ma, ca la spital la noi n-am auzit sa vina cineva.

– Dracu' stie, probabil i-a luat armata si i-a dus. Si acum e bataie la Casa Verde. pe strada Roma.

– Ba, sa stii ca nu-i lucru curat !

– Auzi, lasa asta, zice Nicu, dar sa va spun ce am patit eu. Când am plecat de la serviciu, dupa prânz, am venit acasa pe podul Grant, ca de obicei. Am intrat pe pod si am vazut de-o parte si de alta soldati înarmati, unul lânga altul. Nu m-a mirat, ca tot orasul era împânzit de armata. Merg înainte si vad ca, la capatul podului, toti care treceau erau perchezitionati. Era lume multa pe pod. Îl întreb pe unul de alaturi:

– Ce fac, dom'le, astia?

– Îi perchezitioneaza pe toti si pe care-l gasesc cu pistol îl împusca pe loc.

Am înlemnit. Stiti ca de când m-au batut gasca aia de derbedei în Giulesti, umblu cu pistolul ala mic în buzunar.

– La dracu', îti trebuia pistol?

– Ce sa fac, nene, nu stii ca m-au ologit aia? Le-am luat frica... Ei, ma gândesc repede ce sa fac. Sa-l arunc? Ma vedeau soldatii. Fie ce-o fi; am avut noroc, ca înaintea mea l-au gasit pe unul cu un pistol în buzunar. Omul dadea sa scape, dar l-au prins, l-au împuscat si l-au aruncat peste o gramada de cadavre acolo. M-am strecurat si am scapat.

– Si ce-ai facut cu pistolul? întreaba nea Iancu.

– Domnule, l-am îngropat în pivnita si acolo o sa ramâna, fir-ar al dracului, ca era sa mor din cauza lui.

Auzi, când am venit încoace, armata era tot acolo, dar cadavrele disparusera.

– Ei, v-am spus eu ca nu e lucru curat, zice nea Iancu; bre, sunt jocuri mari la etajele de sus! Voi sa va vedeti întotdeauna de treaba voastra si sa nu va bagati!

6. Frontul de Est în anul 1941

În 1941, de o parte si de alta a Prutului, ca de altfel pe toata linia viitorului front, pâna în nordul Europei, trupele sovietice si cele ale Axei stateau fata în fata.

Nu era nici o surpriza. La nivelul de sus se transasera de mult problemele. Secolul XX trebuia sa redistribuie puterile lumii, sa apara noi state, sa se traga noi granite. Europa, nordul Africii si N.-V.-ul Asiei trebuiau sa fie teatrul de operatiuni militare.

O noua reasezare, precum cea din secolul XV, când Bizantul a cazut si toata zona Europei de est, de confesiune ortodoxa, a fost tinuta pe loc, în timp ce zona catolica a Europei occidentale a evoluat.

Acolo s-a facut vânzarea între genovezi si turci, si civilizatia s-a oprit pe zona de est si s-a deschis o noua poarta, spre America, tot de catre un genovez, Columb.

La fel s-a întâmplat si acum. Capitalul s-a mutat în America, unde seifurile nu puteau fi sparte. Logistica s-a pus la punct si s-a nascut un nou imperiu, cel sovietic, cu misiunea lui, si, tot la comanda, acest imperiu a cazut dupa 70 de ani. S-a convenit desfiintarea imperiului otoman si a influentei otomane, si s-au reasezat marile imperii moderne.

Nimic nu este întâmplator. Daca dai drumul la un stavilar, este normal ca pe unde va trece puhoiul de apa, pe acolo va fi dezastru. Nu trebuie sa pui tu mâna sa distrugi: vine apa si ia totul cu ea.

România a fost un spatiu tampon între trei mari imperii: Rusia, Turcia si Austria. Aici s-au aruncat laturile lor, aici au fost azvârliti indezirabilii, aici au fost transmise obiceiurile proaste, falsul rationament, coruptia, nedreptatea si abuzul, nerespectarea legii, si tot aici si-au trimis spionii ca sa afle, sa faca schimb de informatii, sa-i discrediteze, sa-i dezbine si sa-i încaiere pe români între ei sau cu altii care locuiau aici, iar în unele zone românii au fost înrobiti.

Cine detinea gurile Dunarii avea si controlul în Europa, pentru ca Dunarea este artera Europei. Asa ca gurile Dunarii trebuiau sa fie ale unei mari puteri. Dupa al doilea razboi mondial a venit rândul Rusiei.

Dar odata cu constituirea marelui imperiu sovietic si distrugerea dinastiei imperiale a tarilor, cu lichidarea dinastiei sultanilor turci si a imperiului otoman, nu se stia exact ce va urma, asa ca trebuia pus un stâlp la poarta; si s-a creat dupa primul razboi mondial o România mare si o Iugoslavie mare, o Polonie puternica. Si, dealtfel, temerea aceasta s-a adeverit, iar masura de siguranta s-a dovedit oportuna, pentru ca foarte curând dupa asa-zisa Mare Revolutie din Octombrie, Lenin a murit si Stalin nu a mai putut fi tinut sub control.

Noul imperiu sovietic, la fel ca si cel rusesc de dinainte, a urmat politica lui Petru cel Mare.

România a ramas obiectivul numarul 1 al serviciilor secrete, atât pentru Ohrana rusa, cât si pentru NKVD sau Comintern.

România era întesata de spionii sovietici si este foarte posibil ca atât seful serviciilor secrete române, Moruzov, si chiar regele Carol al II-lea si amanta acestuia, Elena Wolf-Lupescu, sa fi fost înregimentati în armata secreta a URSS.

Asa ca Stalin nu a fost deloc luat pe nepregatite. Cu un an înainte de declansarea razboiului, URSS acapareaza teritoriul Moldovei dintre Nistru si Prut si unul din bratele Dunarii, având astfel acces la apele sale.

Societatea din zona ocupata a fost decapitata prin deportarea vârfurilor intelectuale, a zeci de mii de persoane în Siberia, urmata de reorganizarea si repopularea administratiei cu rusi adusi din Rusia.

Cum este si firesc, întreaga agentura din Moldova ruseasca a participat la succesul operatiunii, agentii de influenta facând lobby pentru Moscova, iar unii cetateni de rând participând constient sau inconstient la crearea unei opinii antiromânesti care sa dea impresia legitimitatii invaziei rusilor.

Poporul a participat, astfel, la realizarea planurilor imperiale.

La 22 iunie 1941, peste 200 de divizii germane si aliate – printre care divizii românesti de infanterie, cavalerie si munte –, aproximativ 3 milioane de militari, au atacat pe un front larg URSS-ul.

Armatele 3 si 4 române, împreuna cu Armata 11 germana, au atacat în zona Prutului, cu pierderi foarte mari în unele sectoare.

Gigi primise ordinul de chemare pe front înaintea atacului, dar tatal sau Petre nu i l-a înmânat imediat. Erau la Fântânele, se bucurau cu totii la o întâlnire între frati si Petre nu a vrut sa le strice cheful. Când a vazut data primirii telegramei si ca trebuie sa se prezinte urgent, Gigi a reprosat:

– Bine, bai taticule, cum poti sa fii asa de inconstient, îti dai seama ce-ai facut?

– Lasa ba, nu fi prost. Spui ca eu sunt de vina, ca nu m-a ajutat memoria, ca sunt ramolit.

Asa ca Gigi nu a plecat cu primul tren sanitar spre Odessa, a plecat cu al doilea. Si a avut noroc, pentru ca primul tren a fost bombardat de rusi si nu a scapat nimeni.

Dupa ce a stat o luna la Odessa, a fost trimis înapoi la Cahul, pe malul stâng al Prutului. Zona fusese cucerita dupa lupte grele. Aici s-a realizat, între Oancea si Cahul, un pod pentru aprovizionarea trupelor si s-a instalat un spital de campanie la Baimaclia, „Dispensarul mobil nr. 11”.

Cahulul devenise un punct important. Aici erau adusi ranitii din zona operativa militara, de la Prut pâna la Nistru si chiar dintre Bug si Odessa. Spitalul era mic, „spital de zona interioara", avea o sala de operatie si câteva paturi. Personalul medical era alcatuit din câtiva oameni. Locotenent doctor Georgescu Gheorghe si câteva surori medicale. Ranitii soseau cu duiumul. Li se acorda primul ajutor sau erau operati în graba. Anestezia se facea fie local, prin infiltratii cu novocaina, fie se facea rahianestezie sau anestezie generala, de obicei cu cloroform (existau niste fiole mari, maronii, de 20 cc.). Anestezicul se dadea pe compresa; se punea compresa pe nas si se stropea cu cloroformul din fiola. Pacientul adormea imediat. Controlul anesteziei se facea deschizând pleoapele si urmarind reflexul pupilar. Alteori foloseau chelenul, clorura de etil, care era în fiole mari sub presiune (chelenul se evapora repede); anestezia generala era indusa repede si trezirea era în timp scurt. Se dadea tot pe compresa. Chelenul mai era folosit si pentru anestezia locala prin refrigeratie: se stropea locul pâna se racea si îngheta. Foarte rar, se folosea eterul pe compresa sau pe masca pentru narcoza.

Anestezia era o problema majora, ranitii veneau uneori cu plagi usoare, superficiale, dar de multe ori se faceau amputatii sau operatii largi pe abdomen sau torace, cu hemoragii interne sau corpi straini: gloante sau schije.

Ranitii nerecuperabili erau lasati deoparte, sa moara.

Tratamentul postoperator se efectua acolo, în spital, sau erau trimisi mai departe în tara, la alte spitale mai mari...

De multe ori ranitii mureau pe masa sau nu mai apucau sa fie operati. Plagile care erau de amploare, inundate de sânge, cu hemoragie mare, fara vizibilitate în plaga, datorita schijelor în special, erau greu de operat. Din aceasta cauza, ligaturile pentru hemostaza puteau sa se faca pe un vas important, pe artera sau vena mezenterica de exemplu, si dr. Georgescu vedea neputincios cum o mare parte din intestin începe sa se învineteasca. Ce sa faca? Închidea burta si-l lasa sa moara.

La scurt timp dupa ce Gigi s-a instalat la Cahul-Baimaclia, Dorina a venit si ea. Nu-l lasa singur, nu puteau sa stea unul fara celalalt.

Au trecut câteva luni si a venit o iarna cu multa zapada si frig.

Politia militara, într-o operatiune de greblare a padurilor din jur, a prins un om care statea de mai mult timp într-un bordei. L-au adus la doctor sa vada daca-i întreg la minte. Omul era speriat si avea un comportament bizar.

– De unde esti, domnule? îl întreaba dr. Georgescu.

– De aici, din Cahul.

– Si ce cauti în padure?

– Pai, le-am spus si la Politie si nu m-au crezut. Se mai linistise si începu sa povesteasca:

– Am fost arestat de rusi în iunie, împreuna cu înca vreo 30-40 de români. Si am fost bagati în sediul securitatii, în pivnita. Acolo erau doua camere din care pornea un coridor care dadea afara în curte. De o parte si de alta a coridorului, aproape de iesire, mai erau doua camere. Noi eram tinuti în camerele din fund, probabil cinspe într-o camera si cinspe în cealalta. Într-o seara au început sa ne scoata. Luau câte doi arestati si-i împingeau de la spate pe coridor, dupa care se auzeau împuscaturi pe culoar. Mi-am dat seama ca din cele doua camere din fata erau împuscati, si probabil mortii erau bagati acolo. Veneau pe urma si mai luau doi arestati si iar se auzeau împuscaturi. Când mi-a venit rândul, am întârziat putin ca sa privesc si sa ma orientez. În dreptul usilor deschise, în dreptul celor doua camere, era sânge pe jos. Mi-am dat seama ca de acolo se trage, ca în spatele usilor stateau cei cu pistoalele si îi împuscau în spate, probabil în ceafa, pe cei ce ajungeau la usi. Am mers înainte împins de cei doi securisti. Când am ajuns în dreptul usilor m-am lasat în jos si am fugit. Au tras dupa mine, dar nu m-au nimerit. Am urcat scarile în fuga si am iesit pe usa în curte. Au fugit dupa mine si au tras, dar tot nu m-au nimerit. Am iesit din oras si am intrat în padure si m-am ascuns. Nu am stiut ca a început razboiul si Cahulul a fost ocupat de români, pâna m-a gasit politia.

Dr. Georgescu a raportat la comandament declaratiile fugarului. Politia s-a dus la fata locului. Nu au gasit nimic. L-au chemat pe dr. Georgescu. Pivnita arata asa cum fusese descrisa. A intrat în camerele din fata: nu era nimic deosebit. A intrat si în cele doua camere din fundul pivnitei. S-a uitat atent. Era un miros deosebit. Pamântul de pe jos nu era perfect nivelat, iar pe margi-nea peretilor erau urme de pamânt, semn ca se tasase pamântul.

– Sapati aici!

Au sapat. Au gasit cadavrele. Unele cu pamânt în gura. Un elev de 16 ani cu ghiozdanul si pachetelul de mâncare în ghiozdan, care disparuse de acasa în aceeasi zi în care fusese împuscat.

În oras se reclamase disparitia mai multor persoane. Au fost chemate rudele. O parte i-au recunoscut pe cei disparuti, majoritatea împuscati în ceafa. Politia a întocmit dosare. Un barbat fusese reclamat de catre nevasta-sa ca ascultase radio Bucuresti si pentru asta fusese arestat. Femeia a început sa se vaite. Dr. Georgescu a întrebat un politist cine e femeia. Când a aflat ca ea îl denuntase i s-a facut greata. I-a dat o palma cu toata puterea, încât a trântit-o la pamânt.

– Fir-ai a dracu’ de catea nenorocita!

Nu toti cei care reclamasera disparitia unor persoane le-au gasit aici cadavrele. Însemna ca o parte fusesera duse în alt loc. Politia a început o investigatie de amploare.

S-a aflat ca în seara din ajunul declansarii atacului, doua camioane ale securitatii au circulat prin oras si au ridicat din case persoanele aflate pe o lista neagra, pe cei care se manifestasera ostili regimului sovietic.

Opreau în fata unei case, doi trei militari cu pistoalele în mâna intrau în casa si îl înhatau pe omul respectiv, îl urcau în camion si plecau la alta adresa. Ridicasera în noaptea aceea vreo patruzeci de oameni. Un satean s-a ascuns în gradina si a scapat. Se grabeau si nu l-au mai cautat. Cele doua camioane au iesit din oras transportându-i pe cei pe care îi luasera si au plecat catre rasarit, îndreptându-se catre interior, dar în localitatea urmatoare au ajuns goale. S-a presupus ca oamenii au fost omorâti si îngropati undeva pe drum. Au plecat sa-i caute. De-a lungul drumului era un sant antitanc. În doua locuri, malul santului era surpat. Au sapat acolo si au gasit cadavrele.

Era într-o seara târziu, când o ambulanta aduse un ranit scund, slab, negru de murdarie, plin de noroi si de sânge, cu o rana în cap. Mirosea îngrozitor.

– Ce mai e cu asta, mai?

– Domn' locotenent, a ajuns la noi si nu stim de unde a aparut, dar aud ca nu e sanatos la minte, zice brancardierul care-l adusese.

– Pai de unde l-ati cules ?

– Domn locotenent, a venit din liniile rusesti si l-a adus politia militara.

– Cum, ma? Nu se poate, tu nu vezi ca asta-i tigan de-al nostru?

– O fi, domn' locotenent, dar va spun sigur ca a venit de la rusi.

– Ia vino ma încoace, îi zice dr. Georgescu soldatului. Soldatul se apropie.

– Ba, dar tu puti ca un stârv. Ce dracu', te-ai cacat pe tine ?

– Da, sa traiti domn doctor !

– Ba, ai împutit tot spitalul. Deschideti geamurile si luati-l pe asta, spalati-l, si dati-i si ceva sa se îmbrace.

Omul se executa. L-au bagat sub dus, l-au spalat, l-au îmbracat cu o pijama si s-a înfatisat asa la dr. Georgescu.

– Sa traiti, domn doctor!

– Ia zi ma, de unde esti?

– Regimentul 7 Prahova, sa traiti!

– De unde, ma?

– De lânga Ploiesti, sa traiti!

– Ce vorbesti, ma, eu sunt din Fântânele.

– Eu din Urlati, sa traiti!

– Nu mai spune!

– Si ce faceai în civilie?

– Eram lautar, cântam pe la cârciumile din Ploiesti, câstigam si eu un ban. Ca am cinci copii, nevasta mi-a murit acu' 4 ani, când l-a nascut pe baiatu' al mic.

– Si câti ani au copiii?

– Al mai mare are 12 ani, si al mai mic 4 ani.

– Si acu' cine are ma grija de ei?

– Nimeni, domn' doctor, i-am lasat singuri, nu stiu cum traiesc, ce manânca, plânge inima în mine dupa ei!

– Ce vorbesti, ma! Ce nenorociti sunt si astia care te-au încorporat, auzi sa lase copiii singuri! Ba, si cum ai ajuns aici?

– Domn' doctor, a fost o batalie mare. Când au început sa traga rusii si când am vazut ce prapad e, m-am speriat si am facut pe mine, tremuram tot si am lesinat. Când m-am trezit era liniste în jur. Am luat-o înspre rasarit, ca am zis ca românii si nemtii au mers înainte. Am mers eu ce-am mers, si am ajuns la niste soldati care erau strânsi în jurul unui foc, m-am apropiat de ei si am auzit ca vorbeau alta limba, cred ca ruseste. Ei s-au uitat la mine, eu la ei, pusca nu aveam, ranita nu, m-au lasat în pace si eu m-am întors, ca am înteles ca

românii sunt înapoi. Am mers asa înapoi mai multe ore si am dat de români si astia m-au luat pe sus si m-au adus aici cu o masina. Când le-am povestit, au zis ca sunt bolnav si ca trebuie sa fiu cautat la cap, la doctor.

– Ma, cum te cheama?

– Tudor Alexandru, sa traiti!

– Ma, zici ca stii sa cânti?

– Stiu, domn' doctor, eu sunt lautar din tata-n fiu, si cânt din gura, vioara si chitara.

– Bine ma, te tin aici, ca de razboi vad ca nu esti bun. Îti fac rost de o vioara si o chitara, si le cânti la ranitii astia, sa le mai îndulcesti sufletul. Te iau brancardier aici, ca tot e nevoie.

Si dr. Georgescu i-a facut raport, l-a oprit la spital si i-a facut rost si de instrumentele promise. Asa ca Tudor a scapat de front si cânta la bolnavi.

Dupa aproape un an, într-o zi, Tudor intra în cabinet peste dr. Georgescu, alb la fata si tremurând:

– Domn' doctor, domn' doctor !

– Ce-ai ma, ce te-a apucat?

– Domn' doctor, e în curte unu' din Ploiesti, îl cheama Stefan Bivolu, e seful jandarmilor, un om nenorocit, o jigodie. Stiti ce-a facut asta?

– Ce, ma, ce-a facut?

– Domn doctor, acu' aproape doi ani a strâns mai multi evrei, i-a bagat într-o groapa mare de obuz si cu mâna lui i-a împuscat pe toti, dupa care a pus sa se arunce pamânt peste ei. Fara slujba crestineasca, fara nimic; erau femei, copii, oameni batrâni, i-a omorât pe toti, domn doctor. Este un criminal, un nenorocit, un suflet negru.

– Ce vorbesti ma, esti nebun?

– Nu, domn doctor, jur ca l-am vazut!

Auzind ce-i spusese Tudor, dr. Georgescu a început sa se intereseze prin sat si a aflat ca si aici au fost împuscati mai multi evrei. Se confirma faptul ca dupa ce a intrat în Baimaclia, jandarmeria a strâns aici mai multi evrei si i-a împuscat. Între acestia a fost o evreica cu copilul în brate. Oamenii erau revoltati de acest lucru: „Sa împusti o mama cu copilul în brate! Asta este barbarie!"

Dr. Georgescu a discutat acest lucru cu seful jandarmilor din zona.

– Domnule, stiti ca armata a executat aici mai multe persoane civile?

– Da! Represalii împotriva jidanilor comunisti care au dezonorat armata româna.

– Cum adica?

– Pai, foarte bine. Când rusii au dat ultimatum, în 1940, ca sa ne retragem din Basarabia, nu au respectat ultimatumul. Si jidanii, unii din ei agenti moscoviti, au aruncat cu tucalu' cu cacat si pisat în capul românilor, au dat cu pietre si cu apa fiarta în militarii români aflati în mars.

– Bine, domnule, si asta e motiv sa fie împuscati? Trebuia sa-i adunati si sa le dam si noi cu cacat în cap, dar nu sa-i împuscam. Ce vina are, domnule, copilul ala de la sânul ma-sii, care a fost împuscat în bratele ei?

La scurt timp, dr. Georgescu a fost transferat în zona întâi operativa, medic de batalion pe linia întâia a frontului în zona Cuban, la Regimentul 94 infanterie si apoi la Regimentul 19 Orsova. Era sfârsitul anului 1942. Dorina era gravida si s-a întors la Bucuresti.

Tudor a scapat cu viata din razboi si s-a întors la copiii lui în Ploiesti. A început sa cânte din nou prin cârciumi. A spus la toata lumea povestea cu Bivolu. Bivolu s-a întors si el. Familia si rudele lui au aflat povestea si l-au repudiat, asa ca Bivolu ajunsese sa doarma pe strazi, nu mai vorbea nimeni cu el, nu-l mai primea nimeni în casa sau sa-i dea de lucru. Umbla pe strazi si ajunsese o epava de om. Dupa aproape doi ani, într-o noapte, s-a sinucis bând otrava, la poarta spitalului Boldescu din Ploiesti.

7. Nuti

În familia lui nea Iancu lucrurile mergeau bine.

Nuti, sora mai mica, se simtea în avantaj fata de fratii ei, era rasfatata si îsi permitea mult mai multe decât ei. A devenit egocentrista si credea ca i se cuvine mai mult decât altora, nu a fost pregatita pentru lupta cu viata.

La scoala nu mergea prea bine. Era inteligenta, o memorie exceptionala, dar efortul de a învata i se parea inutil.

Maica-sa, Tanti, îi facea toate placerile, capriciile chiar, în timp ce pe ceilalti doi îi reclama imediat lui Iancu daca faceau vreo greseala.

Pe la 14 ani, Nuti a început sa lipseasca de la scoala, sa flirteze cu baietii. Îl avea pe vino-ncoace si baietii se strângeau ciorchine în jurul ei. Dar toti i se pareau prosti, naivi, neinteresanti, necopti la minte. Din acest motiv îi placeau baietii mai mari decât ea. Venea uneori târziu seara, si Tanti o acoperea.

– Madam, unde umbla fii-ta?

– Am trimis-o eu dupa cumparaturi, îi raspundea. Si-i dadea o adresa a unui magazin, te miri unde.

– Ai grija, madam, sa nu avem probleme mai târziu!

Era prietena cu un baiat din ultima clasa de liceu.

Începuse razboiul si Nuti se ducea la cinematograf sa vada scene de razboi, sa afle care mai era situatia pe front. Odata, la un film, stateau alaturi doi tineri, lânga ea fiind barbatul. Nuti îl privea cu coada ochiului: „frumos barbat, asta da".

Barbatul a simtit-o si a început si el s-o studieze. Privirile devenira mai insistente. În pauza filmului el îi facu semn sa mearga afara. O astepta în hol. Nuta se scuza si iese în hol. Facura cunostinta. Tânarul, care avea putin peste 30 de ani era medic. Schimba câteva cuvinte si îi da întâlnire a doua zi la alt cinematograf. „Nu numai Dorina are un iubit doctor, uite am si eu unul!" A doua zi s-au întâlnit la cinema, apoi la o cafenea si întâlnirile au continuat pâna într-o zi când s-a dus acasa la el si mai târziu în patul lui.

Tanti a luat-o la întrebari, dar Nuti a repezit-o:

– E viata mea, ce te bagi, am dreptul la dragoste. Si tu l-ai iubit pe tata si nu ti-a pasat de nimeni. Ce daca e mult mai în vârsta ca mine, si tata era mult mai mare ca tine si avea si doi copii. Nu-mi tii tu mie lectii... s.a.m.d.

Tanti n-avea raspunsuri si trebuia sa-i gaseasca fel de fel de motivatii pentru Iancu.

Dar dupa câteva luni Tanti observa ca Nuti s-a cam îngrasat, fundul i s-a latit, la fata se schimbase.

– Mai mama, ia spune-mi ce-i cu tine, te-ai schimbat. Ti-a venit ciclu'?

– Nu, luna asta nu mi-a venit.

– Hai sa mergem la un doctor.

Nuti era însarcinata în cinci luni.

– Nu se poate !

– Dar e sigur, aveti peste cinci luni.

– Dar mi-a venit menstruatia!

– Se poate, dar acesta este adevarul.

Tanti era naucita. Ce îi spune lui Iancu? Oricum trebuie sa gaseasca o explicatie, sa dezamorseze conflictul care era inevitabil. A inventat o poveste cu un viol. Iancu a înghitit-o.

Nuti s-a retras de la scoala, desi terminase doar opt clase. Burta îi crescuse mult si a trebuit sa stea în casa tot timpul. Au hotarât sa tina ascunsa toata povestea si copilul sa-l dea imediat dupa ce se va naste.

– Nu putem sa tinem copilul, o sa ne facem de râs, spunea Iancu. Nu-ti dai seama ce va zice toata lumea. La pozitia mea sa se afle ca am o fata care a nascut la 16 ani un copil din flori. Inadmisibil, nu este posibil. Îmi distruge toata cariera.

Asa ca, dupa ce s-a nascut copilul, un baiat, l-au dat în grija unei familii si Nuti nu a mai aflat niciodata nimic despre copil!

Dar la scoala s-a aflat si nu a mai putut sa mai continue, nu a mai primit-o în nici o scoala.

8. Petrica

În acelasi timp în care Nuti facuse boacana, Petrica a terminat liceul. Avea douazeci de ani în 1942 si Iancu, dupa îndelungi dezbateri de familie, a hotarât sa-l trimita la scoala de aviatie militara de la Turnu Severin. De altfel, daca nu se ducea la aviatie trebuia sa plece pe front. Iancu îl stia cam zurbagiu, dar si-a zis ca fiecare are soarta si norocul lui.

Dorina era plecata în Basarabia, la Gigi.

Petrica se tinea numai de pozne, astfel încât comandantul de batalion l-a luat la ochi, si la instructia de front îl freca de iesea untul din el, doar, doar se va disciplina.

De unde, ti-ai gasit! Petrica era si un baiat frumos. Brunet, un profil drept, figura masculina, înalt de 1,85 m., toate fetele din Severin îl ochisera si era acolo un grup destul de select. Severinul era un oras patriarhal, cu multe familii vechi, boieri mai vechi si mai noi, oameni înstariti si femei frumoase. Severinul este asezat pe malul stâng al Dunarii, în vremea aceea avea cam 20.000 de locuitori, cei mai multi cu afaceri profitabile, foarte multi negustori. Faceau comert cu sârbii, treceau imediat Dunarea cu bacul. În jur erau terenuri agricole, gradini, vii, fructe; ce mai, era un oras prosper în care lumea traia si se simtea bine. Foarte multi aveau masini, motociclete sau biciclete si mergeau sa petreaca fie la munte spre Herculane, fie pe malul Dunarii la Cazane, spre Orsova pe valea Mraconiei, sau în nord spre Baia de Arama, Tismana, Izverna, Izvoarele Cernei – locuri de o frumusete si un pitoresc inegalabile; sau, daca nu, la sârbi, unde peisajul era tot atât de frumos ca si pe partea românească.

Cu Iugoslavia relatiile erau excelente, românii cu sârbii îsi ziceau „cuscri”, aluzie la faptul ca regina Iugoslaviei fusese într-o vreme Marioara, fiica suveranilor români, Ferdinand si Maria. În plus, pe tot malul Dunarii, de-o parte si de alta, se vorbea româneste pâna pe valea Timocului, unde erau peste 300.000 de români.

Ei bine, cum scapa Petrica din cazarma, nici nu ajungea bine în centrul orasului ca fetele se strângeau ciorchine pe el. Si tine-te de petreceri!

Într-o seara, împreuna cu câtiva colegi de la unitate s-au îmbatat si au tocmit un dric pe care Petrica l-a platit cu ceasul de aur de la mâna. Dimineata când s-au adunat cu totii în careu pentru raport, au venit si ei în dric pe aeroport. Râsul de pe lume; capitanul s-a înfuriat rau si s-a razbunat cum trebuie:

– Elev Petre Ionescu, am sa fac cu tine instructie de front pâna o sa rupi patul armei! Atunci o sa te las în pace! Si s-a pus pe treaba.

– Culcat-drepti-culcat-drepti... Si unde era baltoaca mai mare, acolo îl punea sa se târasca.

Dar Petrica a avut noroc: la un exercitiu, când a trântit pusca de pamânt, s-a rupt patul armei. Si capitanul a trebuit sa se tina de cuvânt. Pâna la urma au ajuns colegi, dar Petrica îi era moralmente superior – era la aviatia de vânatoare, în timp ce capitanul era la aviatia de bombardament si mereu îl buzarea ca-i este superior.

Dupa instructie si dupa orele de zbor au trecut la zborul individual. Zbura pe un biplan din lemn, un „Far-man".

La Strehaia, la 50-60 km de Severin îsi facuse o iubita, era îndragostit. Era fata unui boiernas de pe acolo. Venea în zbor, si ca s-o impresioneze, facea loopinguri pe deasupra casei. Ea iesea de obicei si-i facea semne ca l-a vazut. Dar odata avionul nu s-a mai redresat, a intrat în vrie. Petrica si-a dat seama ca se prabuseste si a tras de avion ca sa dea mai întâi cu coada în pamânt, apoi a rupt o aripa si pe urma pe cealalta, a atenuat impactul si a intrat într-o sura de paie.

A scapat, a stat câteva zile în spital dar n-a avut nici o fractura. Iancu a fost anuntat imediat de catre comandantul unitatii.

– E viu? întreaba Iancu.

– Da.

– Ei, atunci e bine.

– Ei, nu e chiar bine, domn Ionescu, pentru ca s-ar putea sa platiti avionul.

– Pai de ce, domnule colonel?

– Pai, a facut niste figuri acrobatice pe care nu avea voie sa le faca si accidentul se datoreaza indisciplinei.

S-a facut ancheta, dar taranii martori au declarat ca avionul s-a dezechilibrat si a cazut în pamânt. Asa ca pâna la urma nu a mai fost pus la plata.

Deasupra Severinului era ruta avioanelor americane de bombardament...

9. Frontul de Est II (continuare)

Pe linia frontului, în Cuban, la punctul medical al regimentului, dr. Georgescu Gh. avea ajutor un sanitar, Vasile Taloescu din comuna Poroina Mare de lânga Turnu Severin. Vasile era de mai mult timp pe front. Medicul dinainte fusese omorât si în locul lui a fost trimis dr. Georgescu Gh. Punctul sanitar avea repartizata ca ambulanta o duba, o masina care avea pe laturi si pe acoperis o cruce rosie mare pe un cerc alb, ca sa se vada din avion, dar asta nu i-a împiedecat pe rusi sa traga în ea. Gloantele au facut câteva gauri, dar mergea; pârâia motorul, se mai oprea; soferul, un soldat, umbla putin la motor si pornea iar.

Mergeau când în masina, când pe jos, în mars în coloana regimentului, prin stepa ruseasca, marginita de o parte si de alta de o padure de fag. Marsaluiau împreuna cu o unitate de infanterie germana, dar erau intercalati: o companie româneasca, o companie germana, carute, cai, camioane si piese mici de artilerie.

Deodata, din padure a început sa se traga, cu pistoale automate si mitraliere si câteva grenade. În compania din fata, nemtii cadeau unul dupa altul, la fel si în cea din spate, tot cu nemti. De români nu s-au atins.

– Ba Vasile, dar astia trag numai în nemti?

– Da, domnule locotenent, ca de-aia ne-am intercalat. Rusii astia nu ne prea baga în seama pe noi, ei au treaba mai mult cu nemtii.

– Bai, dar cine sunt astia care trag?

– Sunt partizani, domnule locotenent, de prin satele astea din jur. Femeile îi atrag pe soldatii nosti, se reguleaza cu ei, ca nemtii nu se baga, si nenorocitii nu-si tin gura, spun când plecam, ce efective sunt, unde mergem, si muierile pe urma le spun partizanilor care ne asteapta în paduri si organizeaza ambuscade.

Au mers spre rasarit si au ajuns în alt sat. Si-au instalat corturi si au ocupat câteva case mai bune.

Majoritatea taranilor traiau în bordeie sau case facute din lemn, acoperite cu paie, daca se puteau numi case acele locuinte. Garduri nu aveau, erau oameni saraci, amarâti.

Nu erau ostili. Barbati tineri nu erau în sat, numai vârstnici, femei si copii. Femeile s-au bucurat când au auzit ca au venit românii, pentru ca îi stiau iubareti si ele nu mai avusesera de mult parte de dragoste. Asa ca o duceau bine. Erau si câteva vite, aveau lapte, gaini; ei aveau bani si îsi cumparau de mâncare.

Dr. Georgescu si-a instalat punctul sanitar într-o casuta. Când a intrat, s-a umplut de pureci. Vasile era în pantaloni scurti si în câteva secunde picioarele i s-au înnegrit de pureci. A luat-o la fuga.

– Dom'le locotenent, nu intrati ca e prapad, e nenorocire! Dadea din picioare sa-si scuture purecii, si-i pocnea cu mâinile.

– Bai Vasile, nu mi-au ajuns paduchii, ca am aruncat în foc vesta aia de lâna pe care mi-a crosetat-o nevastamea, ca colcaiau paduchii în ea, si îmi rupsesem pielea de scarpinat, si acuma ma manânca si purecii. Du-te dracu si tu la nemtii aia si cerele niste insecticid, ceva, ca nu putem sa stam aici.

Vasile s-a dus la nemti si le-a cerut DDT, un insecticid pe care acestia îl aveau în dotarea echipamentului individual. Au dat prin casa, prin sopron si au putut dormi acolo.

Era liniste. Vasile îl aproviziona cu mâncare pe dr. Georgescu. A venit cu o cana mare cu smântâna, oua, brânza.

– De unde le ai, ma?

– Mi-am gasit o gagica si-mi da, o platesc si cu bani si în natura.

– Bravo, ma, dar tine-ti gura!

Câteva detasamente de lupta germane si române au plecat sa nimiceasca o unitate ruseasca, un punct de rezistenta care controla un pod. Au fost atacati de partizani si au avut pierderi mari. Politia militara a facut ancheta. S-a dovedit ca informatiile au fost scoase de la soldatii români care se combinasera cu rusoaicele. Au fost interogate câteva femei si s-a aflat locul unde erau partizanii. Un detasament german SS si o grupa de români au plecat sa-i prinda. Au organizat pânda si, dupa un schimb de focuri în care au cazut mai multi partizani, au prins un barbat si un copil de paisprezece ani. I-au adus la comandamentul german si i-au interogat cu brutalitate pâna când au marturisit tot ce stiau. Erau înversunati, nu voiau sa vorbeasca, au rezistat la bataie, dar pâna la urma copilul nu a mai rezistat si a vorbit. I-au executat prin spânzurare. Si atunci au strigat în ruseste: „Traiasca patria, Uniunea Sovietica !" Aveau un moral foarte ridicat.

În alta zona, trupe SS sprijinite de motorizate au înconjurat perimetrul si au nimicit o alta grupare de partizani. Au fost prinsi câtiva si au fost interogati de Gestapou. S-a aflat ca satenii în majoritatea lor sprijina unitatile de partizani. Drept represalii, nemtii au ordonat ca toti

satenii sa evacueze satul. Au lasat câte o caruta la doua familii si sa-si ia în caruta tot ce pot pune. A doua zi la ora 12.oo, satul a fost dinamitat, casa cu casa, si nu a mai ramas nimic din el.

La fel s-a mai întâmplat si în alte sate. Acolo unde erau partizani si erau sprijiniti de locuitorii din sate, drept represalii, nemtii evacuau populatia. Le lasau satenilor câte o caruta sau car în care sa-si puna lucrurile câte doua familii si aruncau satul în aer.

Unitatile germane si române au plecat mai departe în interiorul Rusiei. Erau pe linia frontului. Rusii îsi consolidasera linii de aparare si în adâncime. Cu transee, sârma ghimpata, mine. Se tragea de-o parte si alta, ziua si noaptea. Soldatii se fereau noaptea de trasoare, le vedeai cum vin în tine si te lasai mai jos sau într-o parte, ca sa scapi. Initiativa atacurilor se muta când la rusi, când la nemti si români. Erau multe pierderi. Comandantul regimentului, colonelul Weber, era îngrijorat. A venit la punctul sanitar.

Doctore, ce înseamna asta? Mi-ai trimis o gramada de oameni acasa. Regimentul asta a fost nu completat, ci refacut, de câte va ori. Asta înseamna ca de fiecare data am pierdut peste 70 % din efectiv. Îti dai seama ca nu mai am de unde sa mai aduc oameni si nu mai am cu cine sa lupt ?

– Domnule colonel, uitati-va si dumneavoastra, poftim, am un soldat aici. Sa vedeti ce are.

– Dezbraca-te, ma!

Soldatul se executa. Dadu jos tot de pe el. Ramase în pielea goala; toata pielea îi era numai iritatii si rani de la paduchi si de la scarpinat. Dar asta nu era nimic. Amândoi genunchii erau umflati cât castronul de ciorba si pielea rosie, la fel si coatele.

– De unde dracu’ e asta? întreaba colonelul.

– Nu stiu, domnule colonel, nu-mi dau seama ce este. Probabil din transee, de la umezeala, frig, probabil ca îi tineti prea mult acolo, fara pauza.

– Pai si ceilalt, ce-au avut?

– Tot asta, am avut aproape 20 de oameni asa si i-am trimis în tara. N-am avut ce face.

– Domnule, dar daca sunt simulanti?

– Pai, cum sa fie, domnule colonel? Au fost si simulanti, s-au împuscat în mâini, în brate, în picioare, si ca sa nu se vada arsura de la pulbere au tras prin cârpe, pâine sau scânduri; altii îsi scot mâna din transee si asteapta sa-i nimereasca un glont, dar inflamatia asta se pare ca este naturala; si este endemica, pentru ca am auzit ca s-a întâmplat si la alte unitati.

– Domnule, nu stiu ce este chestia asta, dar pe mine ma lasa fara oameni în fata rusilor. La punctul sanitar au continuat sa vina cazuri cu astfel de afectiuni. Dr. Georgescu era disperat. Comandantul îi interzisese sa mai evacueze oamenii bolnavi. Vasile era un oltean destept.

– Mai, Vasile, ia du-te tu, asa pe sest, si vezi tu, nu cumva este vreo smecherie si ne prostesc astia pe noi? Vezi tu daca observi ceva deosebit. Trebuie sa fie ceva, pentru ca eu nu am cunostinta de boala asta. Ia vezi, astia de s-au prezentat în ultimul timp, de unde erau.

Vasile a intrat în vorba cu soldatii dar nu a aflat nimic. Dar a vazut ca la niste magazii, câtiva soldati stateau la pânda si împuscau sobolani.

– Ei Vasile, ai aflat ceva?

– Nimic, domnule locotenent, dar sa va spun ce fac niste tâmpiti de soldati. Stau toata ziua la niste magazii, la pânda, sa împuste sobolani. Alta distractie n-au gasit!

– Ce vorbesti, ma? Si cu ce trag?

– Cu carabinele!

– Ba, tu esti prost? Cum sa tragi cu carabina în sobolani? Ma, asta nu e doar o joaca, au ei un motiv. Poate ca-i manânca.

– Cum sa-i manânce domnule locotenent, ca este destula mâncare!

A doua zi a mai venit un bolnav. Dr. Georgescu l-a dezbracat. Pe unul din genunchi pielea se înrosise descriind forma unui animal, cu patru labe si cap.

– Ia stai ma, ce-ai pus pe piele, nu cumva ai jupuit un sobolan si i-ai pus pielea pe picior ?

Soldatul a început sa se bâlbâie. A marturisit pe urma, amenintat cu pedeapsa pentru simulare, ca jupuiau sobolanii si puneau blana cu partea sângerânda pe piele,

o acopereau cu o fasa si o tineau câteva zile. Pe zona de contact cu pielea sobolanului se producea o puternica reactie inflamatorie cu edem masiv.

A trebuit sa-i raporteze comandantului. Pedeapsa pentru simulare era moartea. Dr. Georgescu nu a aflat ce s-a întâmplat mai departe.

Dr. Georgescu primea saptamânal scrisori de la Dorina. Sarcina mergea bine. Gigi îi trimitea si el, saptamânal, câte o carte postala, ca sa-i comunice locul unde se afla; primele litere din rând erau denumirea localitatii.

În zona Donului razboiul se ducea prin învaluire. Initiativa atacului era când de partea unora, când de partea celorlalti. Într-un fel era un razboi de uzura.

Iarna anilor ’43-’44 a venit devreme. Era o iarna grea. Dr. Georgescu Gh. dormea într-un bordei îmbracat numai în pijama, doar, doar se va îmbolnavi, ca sa fie trimis în tara. Asa a dormit aproape tot razboiul, uneori cu capul pe câte o piatra, dar nu s-a lipit nici o boala de el.

Se barbierea întotdeauna dimineata si se îmbraca cât se putea de bine. Daca moare, sa arate bine.

Dar mortii înghetau ca pietrele si erau folositi uneori tot ca pietrele, sa construiasca câte o trecere peste un sant.

Pentru Dorina se apropia data nasterii. Gigi i-a spus: „Sa-i pui copilului numele tau”.

De Sf. Ion, dupa ce s-a chinuit toata noaptea, dimineata pe la ora 7, când Iancu se trezea de obicei, Dorina a nascut un baiat. Tanti s-a dus cu copilul în brate la Iancu:

– Uite, Iancule, cadoul de ziua ta ! Si Iancu a iubit acest copil si nu s-a despartit de el pâna a murit

În ianuarie ’43 Gigi a primit o scrisoare: „Pe 7 ianuarie s-a nascut un baiat. Asa cum ai spus tu, i-am pus numele Teodor, numele meu, Ion pentru ca s-a nascut de Sf. Ion, si Bogdan pentru ca asa îl cheama pe nas.” La popota, comandantul regimentului a sarbatorit evenimentul cu sampanie.

Erau încartiruiti într-un sat si îsi organizasera o bucatarie si popota. Toti ofiterii luau masa aici. Toti veneau bine îmbracati si curati. Un singur capitan venea în pijama la masa. Medicul regimentului avea functia de loctiitor al comandantului, asa ca dr. Georgescu Gh. s-a luat de el:

– Domnule, dar dumneata nu ai respect? Te rog sa vii la masa îmbracat frumos în uniforma!

La mult timp dupa aceasta punere la punct, capitanul în cauza a fost adus cu ambele picioare retezate mai sus de glezne. I-a amputat picioarele mai jos de genunchi, i-a modelat bonturile si îl tinea în cabinetul lui pe un pat.

Când rusii atacau, se auzeau mai întâi pârâiturile automatelor lor.

– Domn locotenent, repede ca vin rusii, tipa Vasile. Dr. Georgescu Gh. sarea din pijama în uniforma, luau ce puteau si fugeau.

A trecut si vara si iarna lui ’43-’44. Era din nou cald. În martie ’44 armata germana pierdea pe tot frontul. Fusese încercuita la Don si putini au scapat. Erau în retragere pe tot frontul. Regimentul lui Gigi fusese refacut din nou. Din cei care venisera la început nu mai erau decât

comandantul, Gigi, Vasile si înca vreo doi-trei ofiteri si sergenti. Marsaluiau în retragere, uneori zeci de kilometri pe zi. Se oprisera într-un sat. Îsi consolidasera o linie de aparare, sa se mai odihneasca, sa respire putin. Cei care se batusera cândva pentru decoratii, în special „Virtutea Militara", acum le aruncau sau le îngropau sa nu îi prinda rusii cu ele. Era dimineata pe la ora 4. Se luminase de ziua. Vasile vine urlând:

– Repede, repede, domn locotenent, ca vin rusii peste noi, vin cu tancuri, lasati tot, hai sa fugim.

– Mai Vasile, cum sa plecam, ca n-am primit ordin.

– Domn' locotenent, nu vedeti ca au fugit toti? Hai repede, repede!

– Nu ma lasati, nu ma lasati! tipa capitanul cu picioarele amputate.

– Cum vrei sa te luam?

– Faceti o targa si luati-ma!

– Domn' locotenent, lasati-l, ca nu putem sa-l caram, ne prind si pe noi! Si l-au lasat.

Au luat-o la fuga. Tancurile veneau pe drum dupa ei. Au luat-o peste câmp. Tancurile îi depaseau, întorceau, îi înconjurau, îi amenintau cu mitralierele dupa care îi adunau si îi luau prizonieri. Cine nu statea, era împuscat. Nemtii se urcau în camioane si plecau mai repede, lasându-i pe români sa mearga pe jos. Soldatii români încercau sa se urce si ei în camioanele nemtilor, dar acestia îi loveau cu paturile armelor peste degete.

Gigi si Vasile fugeau cât îi tineau puterile. Au schimbat directia si au intrat pe un teren mai accidentat, pe care tancurile mergeau mai greu. Facusera mai multi kilometri. Tancurile se apropiau. Acum trageau si cu tunurile, nu numai cu mitralierele, iar avioanele aruncau bombe incendiare cu fosfor. Unde cadeau era nenorocire: ardeau tot, stropii se lipeau de haine si de piele, producând arsuri groaznice. Proiectile si gloante zburau deasupra lor. Au ajuns la malul abrupt al unui râu. Au coborât sa se ascunda de gloante si au gasit niste gropi sapate în mal. Înauntru erau scheletele soldatilor rusi, în uniforme, cu castile pe cap, multe sparte de glont, care fusesera împuscati cu 2 ani în urma când tineau frontul împotriva noastra. Stateau pe burta cu pusca sau mitraliera la umar si scheletele ramasesera asa cum murisera. Tot echipamentul era acolo. Într-o gaura din astea au dormit pâna dimineata. Au pornit din nou, aveau acum o harta luata de la rusi. Din spate se auzea din nou pârâitul automatelor, zgomot de senile, bubuitul tunurilor. În scurt timp tancurile au ajuns aproape de ei. Înca putin si erau prinsi. Au început sa alerge ca disperatii, de frica mortii. Fugeau cât îi tineau picioarele, dar nu mai aveau scapare.

Din spate a aparut o camioneta românească cu senile. Transporta niste butoaie cu combustibil si obuze. Au strigat la sofer:

– Ia-ne si pe noi, ca ne prind rusii!

– Nu am unde. Ce vreti sa fac? raspunde soferul.

Camioneta i-a depasit.

Nervii le cedasera. Gata, s-a sfârsit cu noi! Tancurile erau la câteva sute de metri în spate. Pe platforma din spatele camionetei era un soldat. Le-a facut semn cu mâinile si a strigat la ei:

– Hai ma, hai, nu va lasati! Dau astea jos si va urcati si voi! A început sa arunce proiectilele, a dat jos si doua butoaie si le-a facut loc.

Cei doi au prins putere, alergau cu o forta incredibila. Au ajuns camioneta si s-au urcat. Au mers asa aproape toata ziua peste câmpuri, prin stepa, în directia Crimeei. Au ajuns la un drum. Camioneta s-a oprit, nu mai avea combustibil. Au luat-o pe jos. Erau obositi. Au atipit pentru putin timp. Din spate venea în mars o coloana de români. Au intrat si ei în coloana. Frontul fusese spart peste tot si nemtii începusera evacuarea din Crimeea pe la Sevastopol, iar un alt grup de armate realiza linia de aparare terestra în Ucraina, Moldova, si în Nord.

Au mers încolonati mai multe zile, parcurgând câte 60-70 km pe zi. De multe ori soldatii mergeau dormind. Se sprijineau de cel din fata sau lateral si mergeau asa cu ochii închisi, într-un fel de transa. Au ajuns pe malul Marii Negre, unde se adunase multa armata germana si româna ca sa se îmbarce si sa ajunga în România. Facusera stive de carute, masini, motociclete, camioane, blindate, armament greu. Puneau benzina si le dadeau foc sau le dinamitau. Caii erau împuscati.

Erau încolonati si asteptau cu rândul sa fie îmbarcati. Dar imediat ce vasul ajungea în larg, venea aviatia ruseasca si-i bombarda. Veneau în valuri si nu se lasau pâna nu scufundau vasul, dupa care îi mitraliau pe cei care încercau sa se salveze. Nu se întorceau cu munitia. O descarcau în cei care erau pe mal. Bombardamentul a continuat mai multe zile. Marea se înrosise de sânge, cadavrele pluteau unul lânga altul, umflate din cauza caldurii si pentru ca statusera zile întregi în apa. Nu statea nimeni sa adune cadavrele din apa.

Sincronizarea aparitiei avioanelor cu plecarea în larg a vaselor încarcate era perfecta. Nu apareau si nu bombardau decât în momentul în care vasele erau pline cu oameni, ceea ce i-a pus pe gânduri pe nemti.

– Mai, astia au pe cineva aici care le transmite toate

miscarile noastre. S-au apucat sa caute.

– Trebuie sa fie cineva care sta într-o pozitie de observator, de unde vede tot.

Pe o colina era un cimitir. Acolo au gasit un transmisionist si l-au împuscat. Din acest moment vasele au putut sa plece fara sa mai fie lovite, aviatia venea dar nu mai avea precizia atacului.

Dr. Georgescu Gh. si cu Vasile s-au urcat si ei într-un vapor românesc. Au iesit în larg. Dupa vreo suta-doua de kilometri, au aparut avioanele. Au aruncat câteva bombe, au mitraliat vasul, au tras si ei cu pustile si mitralierele de pe vas si avioanele au plecat. Vasul a fost avariat. Lua apa. Trageau cu pompele apa din cala. Au ajuns la Constanta la începutul lunii mai 1944. Când erau în apropiere de malul românesc, i-a mai prins o data aviatia, dar au scapat si au ajuns întregi în port.

Aici, la Constanta, vasul a intrat în port cu dificultate. Cârma îi fusese lovita de ultimul atac aerian al rusilor. Câteva proiectile din tunurile de la bordul avioanelor perforasera corpul navei si axul de la cârma. Fusesera loviti si câtiva oameni de schijele care sarisera când proiectilele si gloantele lovisera vasul, dar erau raniti superficial. În sfârsit ancoreaza si toti debarca si respira usurati. Au ajuns acasa!

„Doamne, de aproape patru ani n-am mai fost pe pamântul asta! Câte zile voi avea, nu mai plec!” striga Vasile.

10. Bombardarea Bucurestiului din 4 aprilie 1944

Cu tot razboiul, românii nu duceau lipsa de cele de trebuinta, iar în casa lui nea Iancu, cu atât mai putin. Seara se duceau la câte o cârciuma unde cântau cei mai buni cântareti de muzica populara sau usoara: Fanica Luca, Maria Tanase si altii.

Iancu se tinea de glume, în special pe Fanica îl supara; când era în verva cântând la nai, Iancu scotea câte o lamâie pe care o taia în doua si începea sa o linga strâmbându-se de acreala, la care Fanica saliva ca umplea naiul de scuipat si trebuia sa se opreasca.

– Ba, nea Iancule, las-o dracu’, ca ma faci de râs!

– Lasa, Fanica, ia bea si tu cu noi aici, sa ne simtim bine! Si daca nu se distra în Bucuresti, atunci se distra la Pârscoveni sau la o partida de vânatoare.

Dorina a primit o scrisoare de la Gigi în care îi spunea ca se afla în Cuban, în sudul Rusiei; stia ca acolo sunt pierderi mari. Citeau ziarul frontului care aparea saptamânal. Numarul mortilor si al celor disparuti era din ce în ce mai mare. Renuntase la facultate si se angajase functionara la Banca Nationala. O colega de serviciu i-a dat adresa unei ghicitoare.

– Iei o punguta de cafea pentru doua cesti si dormi o noapte cu cafeaua sub perna. A doua zi te duci la doamna Popescu, pe strada Sabinelor nr. 57. Dorina asa a facut. Noaptea a visat ca s-a dus pe strada Sabinelor la numarul respectiv. O femeie a întâmpinat-o si i-a zis:

– Doamna Popescu nu locuieste aici, ci la numarul 67.

Si visul a continuat: s-a dus la aceasta adresa si era o casa mica, fara etaj, la strada. A intrat în curte, o scara exterioara care ducea sus la o mansarda, unde a gasit o batrâna, doamna Popescu.

Dimineata, Dorina s-a dus direct la numarul din vis, si într-adevar doamna Popescu locuia nu la numarul stiut de ea, ci la numarul pe care îl visase, si casa era asa cum o visase.

Doamna Popescu a întâmpinat-o. Era însa nu o baba, ci o cucoana între doua vârste, bine îmbracata, sotia unui colonel care murise la începutul razboiului. Au baut cafeaua si i-a ghicit în ceasca.

– Ce te intereseaza ?

– Vreau sa stiu ce se întâmpla cu sotul meu. S-a uitat în ceasca mai mult timp.

– Se întoarce, este plecat probabil în Rusia. O sa traiasca înca multi ani. Veti fi împreuna, dar veti întâmpina multe greutati.

Într-o zi, Dorina statea singura în camera si îi scria lui Gigi. Era liniste. Deodata aude un zgomot de sticla crapata: „clinc!"; a urmat o pauza si iar „clinc!". S-a speriat. Zgomotul venea din vitrina cu bibelouri. A început sa caute. A gasit un pahar de cristal care plesnise în doua locuri în forma de cruciulite: o cruce mai mare si una mai mica. Speriata a plecat imediat pe strada Sabinelor.

– Uitati, doamna Popescu, ce mi s-a întâmplat. Si i-a aratat paharul. Doamna Popescu i-a raspuns:

– Vor muri doua persoane: una mai în vârsta si alta mai tânara, poate un copil. Am vazut si în cafea, dar nu ti-am spus, ca sa nu te sperii.

Într-o noapte Dorina are un cosmar. În vis, mergea pe un drum si un cal enorm se ridica în doua picioare deasupra ei, se transforma în stana de piatra si se prabuseste deasupra ei. Aude un tipat: „Fugi mama!" si cineva o îmbrânceste. Calul se sfarâma în bucati, dar ea scapa neatinsa.

În 1944, frontul cu rusii se rupsese. Foarte des, aviatia americana facea raiduri spre Ploiesti ca sa bombardeze rafinariile. Aviatia de vânatoare si antiaeriana românilor si a germanilor erau foarte eficiente asa ca pierderile americane erau considerabile.

Pâna în aprilie 1944 Bucurestiul nu avusese parte de bombardamente, dar acum erau temeri ca va fi atacat.

Iancu fusese avertizat sa-si duca lucrurile si familia cât mai departe, la tara daca se poate. Casa lor era în apropierea Garii de Nord, care constituia un obiectiv sigur pentru aviatia de bombardament americana.

Iancu stia ce înseamna razboiul, asa ca i-a spus nevesti-si:

– Madam, sa stii ca trebuie sa împachetezi din lucruri, sa le duci la Pârscoveni si sa te duci si tu, sa stati acolo.

– Ca ce, Iancule?

– Ca aia, madam, ca poate sa cada o bomba aici, pe casa, ca suntem aproape de gara si la capatul podului Grant, peste calea ferata si oricând poate sa cada o bomba.

– Si o sa ma loveasca în cur! îi raspunde Tanti, care avea o gura cam sloboda.

– În cur sau în alta parte, e bine sa faci ce trebuie, nu ce-ti place tie sau cum vrei tu!

Au împachetat o parte din lucruri si Tanti le-a dus la Pârscoveni.

Sora lui Iancu, Jenica, era apropiata ca vârsta de cumnata-sa; când o vedea pe Tanti se bucura nespus de mult. Unde era Tanti, era veselie mare de tot. Tanti se cam îngrasase, avea 36 de ani dar tot frumoasa era. Era întotdeauna bine dispusa si avea un umor extraordinar.

– Fa, Jenico, ce dracu facem? Auzi ca s-ar putea sa ne bombardeze americanii. Iancu zice sa aducem tot ce avem aici si sa ramân si eu si copilu', si Nuti si Dorina. Noroc ca Petrica e încartiruit la Severin, ca ti-l aducea si pe ala.

Apoi:

– Auzi, mai e Leana lui Târu pe aici, sau a murit?

– Nu, traieste, e cea mai mare ghicitoare în bobi.

– Fugi dracu, fa, ca eu nu cred! Dar hai, cheam-o încoace sa ne distram! S-a dus cineva s-o cheme:

– Hai, ca te cheama coana Tanta.

– Hai ca vin imediat. Iaca, iau ceva în gura, ma regulez repede si vin.

Leana se îmbraca, se aranja cum putu mai bine si aparu în prag.

– Tanti Leana, hai da-ne si noua în bobi, zice Jenica.

– Da ce vreti sa stiti, fa?

– Pai uite, zice Jenica, Nelu al meu e la Bucuresti, sta la nea Iancu, nu stiu cum merge cu scoala. Da-mi si mie acolo, sa vedem!

Leana îi întinde bobii, îi zice de unele, de altele, dar nimic rau.

– O sa aiba o cumpana de trecut, dar scapa.

– Ia da, fa, si mie! zice Tanti.

Leana îi întinde bobii si lui Tanti. Le rasuceste, pune câte unu, doua boabe, se încrunta.

– Nu-ti mai dau! Da cu mâna si aduna boabele. Se ridica sa plece.

– Da' ce-ai fa, ce te-a apucat? întreaba Tanti.

– Nu mai pot, coana Tanto, ca îmi veni rau de la stomac asa deodata si trebuie sa plec ca nu ma mai tin. Hai, coana Jeno, cu mine sa ma duci pâna la poarta, ca ma musca câinii.

La poarta, Leana se întoarce spre Jenica:

– Coana Jeno, ai grija de coana Tanta ca acu' moare, da' moare ca traznita!

Tanti s-a întors de la Pârscoveni în Bucuresti.

Ziua de 4 aprilie era o zi ca multe altele, la fel de frumoasa, la fel de urâta.

Dorina era la banca. Dimineata a fost un exercitiu de alarma aeriana. La amiaza a început sa sune din nou alarma. Au iesit toti din birouri si au intrat într-un adapost. Dorina a luat-o la fuga spre casa. „Copilul, copilul" îsi repeta tot timpul. De la Banca Nationala din centru si pâna acasa erau 3–4 km. Fugea cât putea. Un val de bombardiere a traversat Bucurestiul catre Ploiesti, si un al doilea val a început sa arunce bombe. Primele explozii. Venea un tramvai; încearca sa se urce dar nu reuseste. Vatmanul îi striga:

– Lasa domnisoara, ca vine altul !

Dorina fuge înainte pe linia de tramvai.

În casa de pe strada Turda erau Tanti, Nuti, Nelu, baiatul Jenicai, fata din casa Florica, în vârsta de 14 ani, si copilul Dorinei, de un an. S-a pornit alarma aeriana. Nuti striga la Tanti:

– Hai, mama, în fundul curtii, în pivnita, cum a spus tata.

– Hai, ma, nu fi proasta ca nu-i nimic. Ce, n-ai mai auzit alarma? Este probabil tot un exercitiu. Casa, în forma de L avea 5 camere. Ei erau în camera de la strada.

O bomba pleaca din avionul american si loveste casa. A fost poate printre primele bombe care au cazut în Bucuresti. O parte din ziduri se sparg, apoi se prabuseste toata casa.

Copilul era în pat, Tanti si Nuti alaturi. Tanti s-a îndoit, în timp ce grinzi si ziduri o acopera. Striga cu ultima putere „ai grija de copil”. Tablia mare a patului cade peste copil si îl protejeaza astfel.

Nuta cade în genunchi, dar molozul nu o acopera complet. Nelu scapa în spatele casei. Florica este acoperita si ea de darâmaturi.

Nu se terminase bombardamentul si vecinii, familia Lener de vizavi, care-l adapostise pe Iancu în magazie când n-avea unde sa doarma cu copiii, a iesit repede.

– Casa lui Nea Iancu, copilul este în casa!

Cei doi fii, adolescenti, care se jucau mereu cu Bogdan, au sarit repede sa ridice darâmaturile. Au venit si alti vecini.

Copilul a scapat, Nuta, Nelu de asemenea, dar Tanti si Florica murisera. Le-au întins pe trotuar si le-au acoperit cu ziare...

Dorina fuge, fuge. Lânga Gara de Nord, în piata Buzesti, ajunge din urma tramvaiul pe care-l pierduse:

era ars si oamenii carbonizati înauntru. Bucati de trupuri umane erau aruncate în toate partile. O mâna era agatata pe o sârma de telegraf.

I se rupe tocul de la un pantof. Fuge asa, schiopatând. Câtiva oameni de la „apararea pasiva” o împing într-un adapost în subsolul unui bloc. Lume multa aici. Sta putin si simte ca nu mai are aer.

– Ies afara, ca ma sufoc!

– Stai, cucoana, aici, ca afara e prapad si ai sa mori. Iese, traverseaza strada Grivitei catre liniile ferate si intra într-o transee adânca pâna la piept. Alaturi, un tânar îi vorbea.

– Uite doua avioane cum lucesc în soare, uite bombele cum cad, uite vine una încoace, vine, vine...

Dorina se uita în sus, dar nu vedea nimic. Palaria sta sa-i cada pe ceafa. Nici de auzit nu mai auzea nimic. Bubuituri, un uruit si-un zumzet puternic. Ridica mâna la ceafa sa-si tina palaria si o piatra o loveste peste degete, umplându-i mâna de sânge pâna la cot. Dar nu simtea nimic.

Se întoarce sa vada de unde a venit piatra. Blocul din care iesise, disparuse; în locul lui un nor de praf. A stat un timp sa se linisteasca si sa se împrastie praful. Ramasese o gramada de moloz. Nimeni nu a mai iesit din adapost. Tânarul de lânga ea tacuse. Se întoarce spre el. Zacea pe spate cu o gaura mare în frunte.

Dorina si-a scos pantofii si a luat-o la fuga desculta. Fugea cât putea de repede, cât o tineau puterile. Ajunse în capatul strazii Turda. În dreptul casei lor pomul din curte era în mijlocul strazii.

Se apropie. Pe trotuar erau cele doua cadavre. Iancu statea în fund alaturi, pe bordura, cu capul în mâini si plângea.

– Unde e copilul?

Unul din adolescenti îi aduce copilul.

– Mama, mama! îngâna Dorina în timp ce îsi strânge copilul la piept.

– Na, na! panu (adica aeroplanul), si copilul facea cu mâna spre cer. Pâna când a murit, Iancu se ruga seara:

– Doamne, ia-ma! si îsi facea cruce. Nu s-a mai dus de atunci la un film, la vânatoare, n-a mai pus piciorul în vreun restaurant. A pierdut între timp totul si a ramas cu un geamantan în care-si tinea câteva obiecte personale. A mai trait înca 25 de ani asteptând ca Dumnezeu sa-l ia si sa se întâlneasca cu Tanti.

Pe o fotografie mica de buletin a Tantei, Iancu lasase scris: „Daca tu ai mai fi, totul ar reînvia”.

11. Întoarcerea în Bucuresti

Dr. Georgescu Gh. si cu Vasile au ajuns pe mal, în port la Constanta..

Era luna mai. Orasul Constanta era si el bombardat, dar fata de ce vazuse pe front, aici i se parea parc de distractii. În port se vedea ca s-a tras cu tunurile. Câteva cazemate pastrau urmele proiectilelor, câteva gropi de obuz si niste vase scufundate îsi aratau catargele si acoperisurile cabinelor din apa. Se duse sa se prezinte la Comandamentul portului.

– Sunt locotenent Georgescu Gheorghe, medic, si sanitarul meu Taloescu Vasile. Astia ne-am mai întors.

– Din tot regimentul ?

– Cred ca da.

– Domnule doctor, va duceti la Bucuresti si va prezentati acolo, la Ministerul de Razboi, o sa primiti acolo instructiuni.

De la Constanta, Gigi încerca sa dea telefon acasa, dar nu raspundea nimeni. Se urca în trenul spre Bucuresti. De abia astepta sa o vada pe Dorina, copilul, ceilalti. Doamne, ce bucurie! Nu mai primise nici o veste de mai bine de trei saptamâni. Nu stia nimic despre ei: „Lasa, mai am putin, în doua-trei ore ajung acasa".

În sfârsit se vede Gara de Nord. Îi spune lui Vasile:

– Ba, dar ce-i aici? Doamne, cum a fost bombardat Bucurestiul! Vai, ia uite ma, vagoane rasturnate, uite si „Dinamu" ala aruncat dupa linii si distrus. („Dinamu" era un tren automotor.) Dezastru bai, ce-a fost aici! Prapad! Ia uite pe partea stânga, la podul Grant, acolo e casa mea. Casele sunt bombardate! Si pe partea dreapta la fel! Toata Grivita si tot cartierul Giulesti, Cimitirul Sf. Vineri. Si gara a fost atinsa!

Trenul încetineste si Gigi sare din tren.

– Vasile, am plecat sa vad ce e acolo!

Gigi nu mai are rabdare, o ia la fuga. Ajunge la podul Basarab si se urca sa vada mai bine: casele toate în jur erau avariate sau distruse. Ajunge în capatul strazii Turda. Casa lor fusese pulverizata. Mai ramasesera niste ziduri în fundul curtii. Bate la usa la familia Lener de vizavi:

– Sarut mâna, doamna! Ce s-a întâmplat?

– Domn' doctor, stati linistit! Dorina si copilul sunt întregi, sunt la Pârscoveni. Au scapat toti, dar Tanti si Florica, servitoarea, au murit. Le-au îngropat la Sf. Vineri. Pe 4 aprilie i-au bombardat. Lucrurile ce au mai ramas le-au adus la noi într-o magazie si dupa o saptamâna a cazut o bomba incendiara drept pe magazie si n-a mai ramas nimic. Farfuriile s-au lipit între ele de caldura si au ramas lipite, tacâmurile si argintaria s-au topit si au ramas si ele în stiva gramada ca un bulgare, iar restul lucrurilor: haine, mobila care a mai scapat, va dati seama ca s-a facut scrum. Nea Iancu este distrus.

– Si unde au dus-o pe Tanti?

– La capela. Si au îngropat-o în locul de veci al familiei, împreuna cu Florica... Câteva bombe au cazut si în cimitir, au scos mortii si oasele afara. Am adunat un sac de oase si le-am pus în groapa lor. A fost nenorocire! Parintii Floricai – erau din Moldova de dincolo de Prut, sunt refugiati – au venit cu o zi înainte s-o ia acasa. Si Florica nu a vrut sa mearga cu ei. Ei au plecat a doua zi, adica marti, pe 4 aprilie dimineata, ca au dormit la nea Iancu; au plecat la gara sa ia trenul. Nu s-a mai interesat nimeni de Florica. Probabil au murit si ei în gara. Domnu' doctor, mare nenorocire, mare!

– Si de ceilalti ai mei, ce stiti?

– Cred ca toti sunt în regula.

Gigi multumi si pleca la Nicu sa afle mai multe. Traverseaza podul Grant si ajunge în strada Zoe Grant. Aproape toate casele din Giulesti erau bombardate. Erau casute mici, la strada, de oameni saraci. Tot Bucurestiul era facut praf. Însa o singura bomba a cazut pe strada Turda. Casa în care locuia Nicu era întreaga. Erau acasa.

– Gogule, Gogule, ce faci, ma baiatule, mai traiesti? N-am stiut nimic de tine, eram toti speriati ca ai murit sau ai cazut prizonier.

Se îmbratisara, se pupara.

– Zi-mi, ma Nicule, ce stii, nu ma mai tine sa astept!

– Ma, Gogule, mare prapad a fost. Iancu e ca si mort. Saraca Tanti, ma, si i-am spus si eu sa nu stea în casa când aude alarma, dar ce sa spun? Soarta! Ce ti-e scris în frunte ti-e pus!

– Ma, dar tu cum ai scapat de front?

– Ma, Gogule, comandam un pluton si într-un atac m-am ridicat din transee si am strigat: „Pluton, dupa mine la atac, înainte!". Si am luat-o înainte spre liniile rusesti. Am facut câtiva pasi si am simtit ca m-a lovit ceva în picior, în pulpa si în umar. M-am întors instinctiv cu spatele la inamic si m-am trântit pe burta. Am simtit câteva lovituri, în cap, în spate si m-am ridicat din nou. Soldatii au început sa tipe: „domn locotenent! domn locotenent!"

– Ce aveti ma, ce tipati asa ?

Când ma uit, eram plin de sânge. Si pe Nicu îl umfla râsul. El gasea sa râda si când era o tragedie, tot timpul era optimist si plin de umor. O zi daca stateai cu el, râdeai de te tineai de burta.

– Ma, am zis eu, ce dracu' aveti, ma, asta-i sânge de la dusman !

– Nu, domn locotenent, sunteti ranit grav! tipau soldatii.

– Ce sa fac, n-am putut sa ma opun, m-au pus pe targa si m-au dus la punctul sanitar. Acolo era un doctor român. M-a dezbracat în pielea goala. Auzi ba, fara rusine! Cred ca ala vroia sa mi-o masoare.

– Hai ba, lasa prostiile, zi-i mai departe !

– Da, ma, eram întepat peste tot si un glont îmi trecuse prin muschiul umarului drept si iesise afara. Un alt glont trecuse prin pulpa piciorului stâng. Câteva schije ma lovisera superficial în burta, în genunchi si în mâini. Când am cazut cu spatele la inamic, un glont a intrat pe sub omoplat, a iesit în ceafa, a intrat pe sub casca, mi-a jupuit pielea capului, a spart casca si a iesit prin partea din frunte a castii.

– Domnule, zice doctorul, daca stateai o palma mai la dreapta, trecea prin inima. Daca te ridicai putin mai sus trecea prin piept. Daca aveai piciorul o palma mai la dreapta îti taia artera femurala.

– Ce sa fac, domnule? zic eu râzând, am noroc si gata. N-am stiut cum sa ma asez. Auzi, ma, daca ridicam curu' mai sus, eram mort.

– Ba, putea sa te omoare, ai scapat ca prin urechile acului.

– Ba, Gogule, nu stii ca la spiritism mi-a ghicit ca traiesc peste 90 de ani si tie ca traiesti 77 de ani?

– Hai ba, tu crezi în asta?

– Pai, uite ca Tache, când a împlinit 32 de ani, a murit.

– Ce vorbesti, ma? Zau?

– Da! L-a calcat un tanc în Germania.

– Si Costin ce face ?

– E bine, e-n regula. Si el, si fii-sa.

– Asa, zi-i mai departe !

– Ba, ce sa-ti mai spun ? M-au dus la un punct de triere german pentru ranitii lor. Acolo era un doctor neamt. Când m-a vazut pansat de sus pâna jos si plin de sânge, a facut un semn la aia si m-au trimis în tara. Si uite asa am scapat de front.

– Ba, mare noroc ai avut !

– Unde te duci acum, Gogule ?

– Plec la Pârscoveni, ca sunt toti acolo.

– Ba, saracu' nea Iancu! Fara Tanti e un om mort. Cât o mai iubea! Nu a mai ramas cu nimic. A plecat cu un geamantan. În tren i-au furat si ceasul ala de buzunar, de aur, cu lant cu tot, l-au buzunarit si i-au luat si banii.

– Asta e! Ce sa faci? Bine ca traiesc. Hai ca plec la gara, ma duc la Pârscoveni.

– Du-te, ma, sa te ajute Dumnezeu !

Gigi se urca cu mare greutate în tren, lume multa, galagie, urcau bagajele pe fereastra. În vagoane nu mai era loc. Unii oameni se urcau pe acoperis sau stateau înghesuiti pe scarile vagonului.

A reusit totusi sa gaseasca un loc pe tampoane. În câteva ore au parcurs cei 200 km. Liniile erau bombardate, garile la fel, macazurile stricate. Vagoane deraiate sau lovite de aviatie erau rasturnate pe margine. În sfârsit a ajuns în gara la Piatra Olt si a plecat pe jos.

Vestea ca s-a întors de pe front ajunge înaintea lui în Pârscoveni. Dorina a iesit în sosea. L-a vazut în capul satului. Era îmbracat militar, cu chipiul pe cap, în bocanci si cu un geamantan militar de lemn în mâna. A luat-o la fuga cât putea de tare spre el. Gigi a început sa alerge si el.

– Gigi! Gigi!

– Dorina!

Fug unul catre altul, se îmbratiseaza. Câta bucurie aduce revederea asta ! Se îmbratiseaza cu toti pe rând, cu tot satul.

– Doamne, prin ce-am trecut! Multumescu-ti Tie, Doamne!

Pleaca îmbratisati. Îi întâmpina si ceilalti. Iancu vine cu copilul în brate.

– Uite Gogule, copilul tau. E întreg. Sa va ajute Dumnezeu!

Au ramas aproape o luna la Pârscoveni dupa care Gigi a plecat înapoi la Bucuresti. S-a prezentat la Ministerul de Razboi. A fost repartizat la Spitalul de zona interioara 366, Ghergani, la 50 km de Bucuresti. Aici i s-a dat si o locuinta unde si-a chemat familia. Iancu si cu Nuta au venit si ei la Bucuresti si s-au mutat într-o casa, avariata si ea dupa bombardament, pe strada Zinca Golescu, lânga Nicu.

12. Sfârsitul razboiului

La Ghergani, la Spitalul de Zona interioara Z.I. 366 unde fusese repartizat dr. Georgescu Gh., erau adusi ranitii si mai ales marii mutilati de razboi. Aici lucra si chirurgul maxilo-facial Osipov Sinesti. Acesta va introduce mai târziu grefele osoase în tratamentul periodontitei. Era un specialist în refacerile faciale, în plastia faciala. Fusese chirurg generalist, facuse câteva stagii de stomatologie în Germania si se specializase în chirurgia faciala.

Mai târziu, dupa instalarea comunismului în România a fost arestat ca participase la miscarea legionara, organizase „Ajutorul legionar". A facut 15 ani de puscarie politica si, pentru ca îl vindecase nu stiu de ce boala pe unul din fruntasii comunisti, probabil pe Emil Bodnaras, care era omul de încredere al rusilor, acesta l-a ajutat si si-a creat o clinica de parodontologie. Aici si-a aplicat procedeul de tratament al periodontitei, care a fost preluat si perfectionat de altii: autografe cu os recoltat din creasta iliaca sau „os mineral", os de animal deproteinizat si dezactivat antigenic.

Osipov operase mai multi oameni cu tuberculoza a coloanei vertebrale si cu deformari ale coloanei, carora le implantase os ca sa îndrepte si sa fixeze coloana. Observase ca acolo unde introdusese grefa osoasa apareau centre de osificare. Ca urmare, a aplicat grefa în osul alveolar, în maxilar, pentru a fixa dintii mobili datorita resorbtiei osoase. A scris si o carte si si-a prezentat metoda la congrese internationale. A fost puternic boicotat de colegi.

[Am stat de vorba cu Osipov în anii 70. Ma chemase sa lucrez la el, dar am refuzat stiind ce atmosfera era creata în jurul sau si temându-ma de represalii.

Mi-a povestit ca în anii 70 s-a dus la Madrid la un congres de stomatologie. Când s-a ridicat sa-si prezinte lucrarea, colegii români au iesit în mod ostentativ din sala. Am fost dupa revolutie în Spania. Medicii stomatologi cu care am vorbit acolo stiau de el.]

La Ghergani era o echipa destul de mare de medici. Ranitii veneau tot timpul, si germani si români, iar dupa 23 August 1944, când România a întors armele împotriva Germaniei au aparut si raniti din Diviziile Tudor Vladimirescu si Horia, Closca si Crisan, divizii care erau formate în URSS din prizonierii români si erau incluse în armata sovietica. Ranitii germani internati au fost ridicati din spital si dusi în lagare. Dr. Georgescu Gh. nu si-a putut tine gura:

– Domnule, dar astia sunt raniti, trebuie sa ne purtam civilizat! Însa nu l-a ascultat nimeni. Celor din divizia Tudor Vladimirescu le striga:

– Ba, tradatorilor, trebuia sa muriti acolo decât sa va vindeti! Bine ca nu l-a luat nimeni în seama, ca probabil ar fi avut de suferit.

Din regimentul lui s-au mai întors, dupa 23 August, înca doi oameni. Acestia cazusera prizonieri în anul 1942, în iarna. Au ajuns si ei la spitalul de Z.I. 366.

Aveau ulceratii la picioare si erau într-o stare generala foarte proasta, slabiti. Au fost adusi cu o ambulanta de la Bucuresti si internati în spital.

– Ba, dar voi de unde ati aparut? Ce-ati patit, mai baieti?

– Domn doctor, am cazut prizonieri la un atac pe malul Volgai, am fost îmbarcati pe niste slepuri împreuna cu alti prizonieri români si germani. Era o iarna grea. Pe Volga erau numai sloiuri de gheata. Când slepurile au ajuns în larg, rusii au început sa-i vâneze pe nemti. Îi împuscau cu pistoalele si cu pustile. Nemtii încercau sa se fereasca, unii se ascundeau pe unde puteau, altii au sarit în apa. Pe noi, pe români, ne-au lasat în pace.

Ne-au dus apoi cu un tren de marfa în spre rasarit, la Vladivostok. Am mers vreo doua saptamâni. Ne-au internat într-un lagar de prizonieri. Munceam la mina sau la câmp. În primavara asta am plecat amândoi sa luam apa cu bidoanele de la un izvor aflat la vreo jumatate de kilometru de lagar. Am lasat bidoanele si am fugit. Am mers toata ziua si toata noaptea. Nu era nimeni în jur. Am mers a doua zi si am ajuns la un sat. Stiam ruseste, dar nu ne-a întrebat nimeni nimic. Am mai luat de mâncare de la ei, ca aveam niste copeici. Am mâncat pe urma ciuperci, ierburi, fructe de padure, soareci. Am ajuns la linia ferata si ne-am urcat din loc în loc în trenuri de marfa. Am facut 10 000 km în câteva luni. Am ajuns la Prut la începutul lui septembrie1944. Frontul se schimbase. Prutul era bine pazit de graniceri, eram pe granita ruseasca acum. Am asteptat si ne-am orientat. Nu puteam sa intram în tara. Ne-am bagat în tenderul unei locomotive atasata la un tren care intra în România. Am intrat în bazinul cu apa. Am stat în bazinul cu apa al locomotivei aproape doua zile. Trenul a pornit si a ajuns la Iasi.

În gara erau trupe rusesti. Am iesit. Aveam toata pielea zbârcita ca mâinile de spalatoreasa. Am tremurat doua zile. Ne-am dus la seful de gara. Acesta ne-a ascuns, ne-a dat sa mâncam, ne-a îmbracat si ne-a urcat într-un tren spre Bucuresti. Acolo ne-am prezentat la Comandament si pentru ca eram asa cum vedeti, ne-au urcat într-o ambulanta si ne-au trimis aici sa ne refacem.

– Bravo, mai baieti! Nu ca tradatorii astia care s-au vândut rusilor si uita-te la ei ce îndoctrinati sunt. Astia ne vor pune cizma în gât si ne vor rusifica cu forta! Or sa ne confiste tot, or sa ne dezmostenească, or sa faca si la noi colhozuri, or sa faca gulaguri si or sa ne decimeze. Cine nu va fi cu ei va fi considerat dusman! Dumnezeu stie ce va fi! Dar poate vin americanii si o sa ne scape!

– Domn doctor, dar sunteti de acord cu destituirea Maresalului Antonescu?

– Draga, nu am fost de acord cu Maresalul ca ne-a trimis pe noi peste Nistru ca sa murim degeaba, trebuia sa ne oprim acolo. Este inadmisibil însa faptul ca Regele Mihai l-a dat pe mâna dusmanului, a rusilor, pe comandantul de armata. Nu este corect. N-avea decât sa-l împuste, el cu mâna lui, dar nu sa-l predea rusilor.

Dorina era de fata si intervine:

– Poate ca a facut-o din naivitate. Petrica a fost coleg în clasa întâia primara cu Mihai. A fost un elev slab, asa ca taicasu, regele Carol, i-a facut o clasa separata.

În ultimele luni ale razboiului, dr. Georgescu Gh. a fost transferat în Bucuresti, la un alt spital de zona interioara, ZI 303. Si aici veneau raniti cu sechele grave, mari mutilati de razboi la care trebuiau facute refaceri largi de tesuturi, membre, plastii faciale. Statea mai mult la spital. Ziua si noaptea era în sala de operatii. Dorina îl certa mereu ca nu vine acasa. Dar pentru Gigi, chirurgia era însasi viata lui.

Dorina era din nou gravida si era nervoasa. Locuiau tot pe strada Zinca Golescu, împreuna cu nea Iancu si Nuti, într-o casa care fusese bombardata partial.

Rusii ocupasera practic Bucurestiul, desi deveniseram aliati în razboiul contra Germaniei.

Si aici dr. Georgescu Gh. a avut parte de o surpriza. Era îmbracat în uniforma militara cu gradul de locotenent si mergea spre spital. Aproape de gara Basarab, la „Regie”, s-a întâlnit cu doi soldati rusi. Dr. Georgescu a salutat primul. Unul din soldatii rusi striga: „Idi siuda!”, adica vino-ncoace. Dr. Georgescu se întoarce. Rusul tipa în ruseste si arata cu mâna salutul ostasesc. Dr. Georgescu întelege ca nu a salutat corect. Probabil ca rusul era beat, scoate pistolul si-l îndreapta spre dr. Georgescu. Norocul lui a fost ca al doilea soldat a vazut crucea de medic; era o insigna în forma de cruce, mare cam de 3 cm, din metal emailat de culoare rosie.

– Este „vraci”!

Si îl convinge pe soldatul agresiv sa renunte la executie. Ajuns acasa, Gigi povesteste întâmplarea cu rusul: „I-auziti, domnilor, nu am murit pe front si muream aici, împuscat de un dement!”

Cel de al Doilea Razboi Mondial s-a terminat pe 10 mai 1945.

Dorina a nascut din nou un baiat. L-au botezat Cornel. S-a întors si Petrica din razboi. Erau toti împreuna, mai putin Tanti.

Bucurestiul era numai ruine în jurul Garii de Nord.

Gigi a fost lasat la vatra. Trebuia sa-si gaseasca un nou loc de munca. Postul lui de chirurg la spitalul Coltea era ocupat. Avea de ales între un loc la un spital din Constanta si unul la spitalul Grecescu, din Turnu Severin. Dorina vroia sa mearga la Constanta, dar Gigi, dupa ce patise în Crimeea, nu mai suporta sa vada marea, asa ca a ales Severinul.

– De la Bucuresti la Severin merge Motorul „Dinamul". Esti ca si cum ai fi aici. Daca nu-mi convine, ma întorc la Bucuresti. Merg acolo si o sa vedem despre ce e vorba.

„Dinamul" era o garnitura de tren cu 2 vagoane, cu tractiune Diesel, poate cel mai perfectionat, modern si frumos tren existent la ora aceea în lume. Era fabricat la uzinele Malaxa din Bucuresti. Era colorat în rosu, albastru si galben si avea o forma aerodinamica. Viteza medie era de peste 120 km/h, asa ca distanta de 350 km. pâna la Severin era parcursa doar în 3 ore.

Gigi a ajuns în Severin. Tot orasul era bombardat si nu gasea o locuinta. A trebuit sa doarma într-o camera în spital. Spitalul Grecescu era si el bombardat, asa ca a fost mutat în nordul orasului, în cartierul Crihala, vizavi de stadion, într-o scoala. [Am fost si eu acolo, si mi-aduc aminte ca în fata spitalului, lânga zid, erau niste custi ca de câini, cu plase de sârma, unde erau tinuti bolnavii psihici agitati. Lumea trecea pe lânga ei si-i batjocorea.]

În acest loc, spitalul a functionat aproape un an, pâna a fost reconstruit vechiul spital.

Nu putea sa-si aduca familia pâna ce nu gasea o casa unde sa locuiasca în conditii cât de cât acceptabile. A gasit o casa cu chirie, lânga Hala Mica, la familia Miculescu unde ocupau doua camere si unde si-a adus si familia.

Nea Lixandru Miculescu scria poezii porno. Avea un talent extraordinar. Ma învata pe mine sa le spun mai târziu, când mama se întâlnea cu prietenele ei. Îmi mai aduc aminte câteva versuri:

„Ce-are doamna în chiloti?

Biblioteca pentru toti.

Ce-are domnul în izmene?

Un colac cu doua gheme.

Când domnul se plictiseste

Ia o carte si citeste,

Când întoarce-o foaie

I se-nmoaie."

Eu aveam pe atunci o memorie exceptionala. Daca auzeam o poezie odata, o si retineam. Începeam sa spun poezia fara sa înteleg ce spuneam. Bineînteles ca maica-mea ma ameninta: „Taci ca-ti rup urechile !” De unde, eu ziceam înainte, spre deliciul musafirilor.

Peste multi ani am auzit ca nea Lixandru care acum trecuse de 85 de ani are un cancer de prostata si nu mai avea mult de trait, doar câteva saptamâni. Am mers cu tatal meu sa-i facem o vizita. Ne-a întâmpinat tanti Gica nevasta lui:

– Ce face nea Lixandru?

– Uite, e în camera din fata.

Mergem sa-l vedem.

Nea Lixandru, desi era vara, statea sub plapuma si, bineînteles, cu o sonda introdusa pe penis si prinsa cu mai multe benzi de leucoplast si o plosca în care curgea urina.

– Ce mai faci, nene Lixandre? întreb eu.

– Ce sa fac, mai Bogdane?...

Si în timp ce da la o parte plapuma sa ne arate instalatia, continua:

– Uite, ma, cum mi-au priponit astia armasaru’! Am stat de vorba.

– Mai nea Lixandre, la urma urmei, ce e viata?

– Mai Bogdane, uite, pe usa asta am intrat si pe aia o sa ies! Locuinta Miculestilor era departe de spital, si întro noapte, un bolnav operat, care era în stare grava, a murit. Doctorul Georgescu lasase vorba ca, în cazul în care starea bolnavului se altereaza, sa vina cu o trasura, cu ceva, si sa-l ia de acasa. Telefoanele nu functionau. Dar personalul de garda, neglijent, nu a supravegheat îndeajuns bolnavul si acesta a murit. Dimineata, când a venit la spital, vazând ce s-a întâmplat, dr. Georgescu s-a hotarât sa-si gaseasca o locuinta lânga spital.

A gasit o casa, în parte darâmata, din care mai ramasesera în picioare doua camere, pe strada Aurelian, lânga fabrica de bere si în apropierea spitalului Grecescu. Casa era total insalubra, cu igrasie, rece. Nu se gaseau lemne sa se încalzeasca si camerele erau tot timpul reci si umede. Cum am ajuns, noi, copiii ne-am îmbolnavit; tot timpul tuseam, eram raciti.

Era mare saracie si foamete. Dorina era foarte nemultumita ca s-au mutat în aceasta casa.

– Copiii vor fi tot timpul bolnavi. Uite, Bogdan a facut deja amigdalita si vegetatii. Va trebui sa-l operam acum de vegetatii. Nu se poate sa-ti sacrifici copiii pentru pacientii tai!

În aceasta casa am locuit aproape doi ani si ne-am mutat în 1949 pe strada Decebal nr. 57, într-o casa cu etaj, în care fusesera încartiruiti niste rusi cu familiile lor, si care se eliberase prin plecarea lor.

13. Petrica lupta în aviatie

În ziua de 23 august 1944, Petrica era pe aeroportul Baneasa. S-a dat ordin ca armata româna sa întoarca armele împotriva Germaniei. Comandantul aeroportului l-a chemat pe seful flotilei de aviatie germana.

– Colega, cred ca esti în tema: Regele Mihai a întors armele contra voastra. Maresalul Antonescu a fost arestat. Avem ordin sa va luam prizonieri.

– Draga, dar noi am fost camarazi de arme. Cum sa faceti asa ceva? Da-ne timp sa ne retragem.

– Bine, dar cât se poate de repede.

Si germanii au împachetat si au plecat. Trupele germane se retrageau de peste tot ca sa traverseze România si sa se replieze în Ungaria, însa armata româna primise ordin de lupta împotriva lor.

Ordinul e ordin, n-aveau ce face. S-au organizat câteva actiuni, dar populatia avea o antipatie profund înradacinata împotriva rusilor, antipatie sadita de-a lungul istoriei împotriva agresiunii si acapararii teritoriilor românesti. România, care avea o suprafata si o populatie aproape cât Spania, a pierdut dupa al Doilea Razboi Mondial o treime din teritoriu, cu populatia respectiva, si, în plus, aproape un milion de oameni pe front. A fost un dezastru din toate punctele de vedere.

Asa ca germanii au fost lasati sa se retraga. Totusi, împinsi de la spate de trupele rusesti, militarii români au trebuit sa lupte, mai ales în Ardeal, în Ungaria si Cehoslovacia pâna la Praga.

Flotila lui Petrica a fost mutata lânga Orastie, pe aeroportul Balomir. Erau în majoritate avioane de vânatoare Messerschmitt fabricate sub licenta în România, avioane bimotoare de bombardament Savoia, fabricate sub licenta italiana si mai ramasesera câteva avioane IAR 80 de fabricatie complet românească.

La început, misiunile de lupta au fost de-a lungul râului Mures, pâna la Budapesta. La întoarcere, culoarul era pe deasupra Muresului la o înaltime determinata. Aveau consemn sa faca câteva manevre: „sa dea din aripi”, adica sa se încline stânga-dreapta, ca sa fie recunoscuti de rusi.

Cu toate acestea, de multe ori bateriile rusesti începeau sa traga. Exploziile proiectilelor antiaeriene înconjurau avionul si se auzeau schijele sau gloantele mitralierelor când loveau în avion. Seara, la masa, de multe ori un scaun sau doua ramâneau goale, si în dreptul lor puneau o lumânare aprinsa.

Unii piloti reuseau sa se salveze totusi cu parasuta, dar erau împuscati în aer sau cadeau la unguri, care de obicei îi lichidau.

Unul dintre colegii lui Petrica, pilot pe un Messerschmitt, a fost lovit de tirul antiaerienei si a reusit sa se salveze cu parasuta. A cazut într-un sat unguresc. S-au bucurat ca a scapat. Dar mai târziu – a povestit colegul Zavate, pilot pe avioane de bombardament Savoia – ca acesta a fost omorât în chinuri groaznice de catre sateni – a fost jupuit de viu.

Petrica a doborât doua avioane Heinkel de bombardament si doua avioane Messerschmitt. A fost lovit si el, motorul avionului a luat foc, dar a reusit sa aterizeze pe un câmp si sa salveze avionul. Au îndeplinit misiuni de lupta în continuare, deasupra Budapestei, Pragai si chiar pâna în apropierea Berlinului.

S-a întors când s-a terminat razboiul, în 1945. A fost repartizat pe aeroportul din Craiova. Era seful escadrilei de vânatoare, decorat si bine apreciat pentru ca avusese succese în lupta.

În Craiova se desfasurau actiuni de propaganda. Grupuri de muncitori faceau agitatie procomunista, antimonarhista, pentru înlaturarea vechilor structuri burghezomosieresti, confiscarea mosiilor, a fabricilor, a averilor, care trebuiau date „poporului muncitor, proprietarul de drept al acestor bogatii”.

Muncitorii si taranii trebuiau sa preia puterea. Peste tot erau afisate lozinci sau se strigau lozinci: „Jos capitalistii!”, „Traiasca tata Stalin ca ne-a dat pâine si vin!”, „Traiasca Gheorghiu Dej c-a bagat spaima-n burgheji!”, „Traiasca prietenia româno-sovietica !” etc.

Grupuri de oameni entuziasmati de promisiunile comuniste faceau agitatie pe strazi, în fabrici, în locuri publice, se organizau manifestatii, mitinguri.

Petrica nu vedea cu ochi buni toate aceste convulsii sociale, manifestari care duc la anarhie, rasturnari sociale: „a ajuns curu cap” spunea el, si de multe ori avea replici dure la adresa politrucilor din unitatea lor de aviatie, pâna când a reusit sa-l pocneasca pe un activist de partid. Si rau a facut ca nu si-a tinut gura si mâna, pentru ca a fost dat afara din armata la sfârsitul anului 1946.

Dupa ce a facut diferite munci ca sa câstige o pâine, îngrijitor la vaci, paznic la o fabrica, padurar, a ajuns si muncitor mecanic la avioane, pe aeroportul din Turnu Severin. Acolo de unde a plecat, tantos ca este ofiter de aviatie „la vânatoare”, acum s-a întors umilit, „stergând” avioanele pe care altii le zburau.

Dupa doi ani s-a mutat pe un aeroport civil la Ghimbav lânga Brasov. A reusit sa zboare din nou, ca instructor de zbor, pe niste avioane de scoala cu doua locuri fabricate la uzina din Brasov. Era angajat provizoriu. Era mai tot timpul pe aeroport si daca nu era în aer, era într-o camera dintr-un hangar.

Într-o zi din vara lui 1950, aici se prezinta doi barbati, îmbracati în haine de piele, cu sepci pe cap, atitudine dura, severa, crispat-teapana. În 1948 se înfiintase „Securitatea", bratul de fier si mâna lunga a comunismului.

Petrica îsi zise în gând: „astia trebuie sa fie de la securitate"

– Tovarasul Ionescu? întreaba unul care parea sa fie mai mare în grad.

– Da, eu sunt.

– Trebuie sa stam de vorba ! Suntem de la Securitate.

– Poftiti.

– Nu, sa mergem la dumneavoastra în camera.

Cunosteau terenul, au luat-o înainte în camera lui Petrica.

– Luati loc!

Se asezara de o parte a mesei si îl invitara si pe Petrica pe scaun, pe partea cealalta. Petrica se aseza. Era vadit emotionat. Îl lasara sa mai fiarba un timp fara sa scoata nici o vorba. Erau scoliti, îsi aprinsesera în liniste tigarile, pusesera servietele pe masa. S-au recomandat: un maior si un capitan. Maiorul deschide discutia:

– Tovarase Ionescu, ati fost ofiter de aviatie în armata româna. Avem dosarul dumneavoastra. Si scoate dosarul. Stim totul, ati fost ales sa faceti parte din activul nostru de securitate, ca agent. Ati fost studiat în amanunt.

– Adica informator. Este degradant pentru mine.

– Tovarase Ionescu, noi nu am venit aici ca sa negociem. Gânditi-va bine, ca nu aveti de ales. Îi întinde o foaie batuta la masina, un „Angajament" prin care jura sa se subordoneze neconditionat. Petrica o citeste si încep sa-i tremure mâinile.

– Nu semnez asa ceva!

– Ramâneti în camera. Va încuiem pe dinafara, si va gânditi. Ne întoarcem peste doua ore.

Petrica ramâne singur cu gândurile lui: „Pot sa fac acest compromis cu constiinta mea? Sa ma vând celui pe care îl detest, celui care m-a umilit, sa nu mai fiu stapân pe mine, pe propria constiinta, sa devin un ticalos care-si da în primire rudele si prietenii? Ce viata o sa am eu de aici înainte?”

S-au întors seara, peste zece ore. Au intrat si s-au asezat pe scaune.

– Ei, v-ati gândit?

– Nu, nu pot sa semnez!

Maiorul se ridica în picioare.

– Ba, eu nu stau la tocmeala cu tine, si scoate pistolul si-l pune pe masa. Semnezi, sau nu?

– Da, semnez! Si Petrica a semnat angajamentul, „pactul cu diavolul”

Dupa o luna a fost angajat definitiv ca instructor de zbor si pilot de încercare la fabrica de avioane din Brasov, expert în aviatie si, mai târziu pilotul sef al AVIASAN-ului, aviatia sanitara.

14. Petrica si Nora

Nora Weber era din Câmpina. În familia Weber se abatuse nenorocirea dupa razboi. Tatal Norei fusese închis în lagar la Târgu Jiu si a murit acolo de dezinterie. Fratele ei, Friti, fost ofiter S.S., fusese închis într-un lagar de prizonieri. Ei nu erau nemti get-beget, erau amestecati: cehi, unguri, nemti, români, si vorbeau de altfel si ceha si maghiara si germana, si bineînteles româna.

Într-o dimineata, la poarta casei lor s-a prezentat un politist:

– Familia Weber?

– Da, raspunde mama Norei.

– Spuneti-mi, doamna, care este nationalitatea dumneavoastra?

– Eu sunt cehoaica.

– Bine.

Între timp apare si Nora.

– Dumneavoastra ce nationalitate aveti?

– Eu sunt nemtoaica, raspunde mândra Nora.

– De ce nu spuneti si dumneavoastra ca mama?

– Nu, eu sunt nemtoaica !

Dupa o luna a primit ordin sa se prezinte la Politie si a fost trimisa într-un lagar de munca fortata, în Uniunea Sovietica, la Krivoirog. Deabia împlinise 18 ani. La sfârsitul razboiului, câteva mii de cetateni români de nationalitate germana, au fost trimisi în lagare de munca fortata în Uniunea Sovietica, „pentru refacerea tarii si recuperarea pagubelor de razboi".

A muncit patru ani acolo. A îndurat multe privatiuni si umilinte, dar s-a întors. Ajunsese sa aiba mai putin de 40 kg., desi era o femeie înalta. Când a fost eliberata, s-a întors la Câmpina.

În casa lor din Câmpina se mutase o alta familie. A batut la usa, si femeia care i-a deschis a respins-o, dezgustata de aspectul si de îmbracamintea ei. Probabil ca i-a fost teama si ca o sa-i umple casa de paduchi.

Pentru o noapte, a primit-o o vecina, pâna a gasit adresa mamei sale, care plecase în alt oras. I-a trebuit mult timp sa se refaca fizic si sa-si revina moral. Era o femeie frumoasa. Peste un an l-a cunoscut pe Petrica.

Întâlnirea cu Petrica a fost raza de soare din viata ei. S-au casatorit la scurt timp.

15. Anii de la sfârsitul razboiului la Pârscoveni

Nici satul Pârscoveni nu a fost ferit de rau. Grupul de prieteni ai lui Iancu s-a sfarâmat. Pe Doinea morarul l-a arestat securitatea si s-a spânzurat în închisoare. Pe baiatul lui Gica Lungu l-a ridicat tot pentru motive politice si a fost închis pentru multi ani. Nelu, baiatul lui nea Mitica Mercut jandarmul si al Jenicai, sora lui Iancu, a avut noroc. A fost mobilizat în armata si repartizat la graniceri. Era pe granita la Prut. Era de patrula si avea obligatia sa controleze buletinele de identitate la toti cei care treceau pe poteca pe care o pazea el. Era singur în marginea padurii cu automatul pe umar. A venit si un taran cu sapa în spate. I-a cerut buletinul. Taranul a scos buletinul de la buzunarul de la pieptul hainei. Nelu a verificat buletinul.

– Dar îti lipseste ultima viza de granita. Mai ai si alt act la dumneata ?

– Da, am livretul militar. Si baga mâna la spate ca sa scoata actul.

Lui Nelu îi strafulgera un gând: buletinul l-a scos de la piept si livretul militar de la buzunarul din spate al pantalonului? Nu le tine împreuna?

Nelu era un baiat înalt si voinic. Îi da o lovitura cu pumnul în ceafa si-l trânteste pe omul acela la pamânt. Sub cureaua din spate a pantalonului avea un pistol. Era un spion american parasutat în U.R.S.S. si se întorcea din misiune sa treaca granita în Iugoslavia pe la Turnu Severin – verifica astfel culoarul de extragere, traseul din zona. Nelu a fost decorat si astfel tatal sau, nea Mitica, a fost ferit de necazuri si toata familia a dus-o bine, iar el a fost numit directorul scolii din Pârscoveni.

La începutul anilor ‘50, Dina, mama lui Iancu, depasise de mult vârsta de 80 de ani. Baiatul ei Gica era ceferist. Fuma mult, a facut un cancer de laringe si a murit, iar nora ei a murit si ea la scurt timp dupa el, lovita de un tren când s-a dus sa faca târguieli pentru parastasul lui Gica. I-au ramas trei nepoate adolescente, care într-o iarna când s-au întors de la scoala au gasit-o pe „mama Dina” moarta, înghetata.

PARTEA A III-A

16. Turnu Severin în anul (de gratie) 1947

Orasul Turnu Severin este asezat pe malul stâng al Dunarii. Pe malul drept este Serbia. În partea de est a orasului, pe malul Dunarii, este castrul roman.

Drobeta Turnu Severin este poate orasul cu cea mai mare încarcatura de istorie din România.

Pe aici, pe la Severin, au intrat romanii în Dacia, pe aici au trecut barbarii, sunt sate în jur care pastreaza numele acestora: Pecinisca (pecinegii), Huni (hunii), pe aici au venit evreii (satul Tâmna, râul Jidostita) odata cu romanii.

Numele orasului a fost dat de cavalerii ioaniti, care au construit Turnul lui Sever. Pe malul Dunarii, în dreptul mijlocului orasului, în parc, se afla ruinele cetatii medievale din sec. XII-XIII, cu turnul lui Sever si în continuare spre vest, portul vechi, folosit si de romani.

Nicodim, în secolul XIV, construieste primele biserici ortodoxe din jurul Severinului, la Vodita, Topolnita si Tismana.

Aici a debarcat Carol I, primul rege al României, în 1866.

Mergeam cu tatal meu pe marginea Dunarii. Îmi povestea pe întelesul meu ceea ce mai târziu aveam sa aflu din carti: cum au venit romanii aici, în frunte cu împaratul Traian, si cum au construit un pod peste Dunare. Ma apropii de ruinele cetatii romane si ale piciorului podului lui Traian. În anii 101-106 d.Ch. legiunile romane au trecut Dunarea ca sa cucereasca Dacia.

Apropierea de apa Dunarii si de aceste ziduri îmi produce o emotie care ma gâtuie si în acelasi timp ma sperie.

Valurile maturau pietrele si plescaiau peste ele. Pe mal era un obuz vopsit galben, mai mare ca mine si spart, iar pulberea era împrastiata în jur. Mai multe epave de slepuri si vapoare ruginite erau înecate pe marginea Dunarii, o parte din ele iesind la suprafata, altele rasturnate în apa sau, câteva, pe mal, lovite de mine sau de proiectile în timpul luptelor ce se dusesera aici la sfârsitul celui de al II-lea razboi mondial.

– Vezi, aici, spune taica-meu, a fost un pod peste Dunare facut de împaratul Traian al Romei, acum aproape 2000 de ani.

– Si cum statea podul ?

– Pai, avea vreo 20 de stâlpi din ciment, picioarele podului. Peste stâlpi, romanii au facut o punte din lemn, destul de lata încât sa treaca si carutele si caii în dublu sens. Aici si de partea cealalta, la sârbi, s-a construit câte o cetate, „castru” îi spuneau romanii, unde au fost instalate garnizoane pentru paza podului.

– Dar cum au putut sa faca picioarele podului, tu le spui „piloni”, sub apa?

– Ei, unii spun ca Romanii au abatut Dunarea si au facut podul pe uscat, dupa care au întors apa pe vechea albie. Dar acest lucru este practic imposibil. Altii au zis ca au construit niste clopote, chesoane pe care le lasau sub apa si sub clopote puteau sa sape si sa zideasca, dar si asta e imposibil.

Eu cred ca picioarele podului au fost construite pe principiul batardoului, „zagazuri” cum se spune la noi. Au fost construite câte doua rânduri concentrice de stâlpi pusi unul lânga altul, ca niste garduri, si între ele au turnat pamânt. Cu ajutorul barcilor, erau adusi stâlpi de lemn ascutiti la un capat, ca niste pari. Acestia erau prinsi cu o funie si ridicati în picioare cu un scripete, apoi erau înfipti în nisipul de pe fundul apei si batuti cu un fel de ciocan-berbece din lemn, un bustean mare care era ridicat cu un scripete si-i dadeau drumul sa loveasca în acesti pari-stâlpi. Ritmul loviturilor era însotit de un cântec.

– Nu înteleg cum erau ridicati.

– Uite, ma, legau trei barci între ele, si din fiecare barca ridicau câte un par de lemn gros formând astfel un trepied care era legat sus cu un lant. De vârful trepiedului prindeau un scripete. Dupa ce fixau parul (stâlpul) în pozitie, ridicau cu scripetele butucul, berbecele cu care bateau stâlpul înfigându-l adânc în fundul apei. Apoi aduceau un nou stâlp pe care îl bateau lânga stâlpul dinainte, si asa mai departe. Au construit astfel un gard cilindric, batardou se cheama, si în interiorul acestuia, la o distanta probabil de 10-15 m., un alt gard concentric, tot din stâlpi de lemn batuti unul lânga altul. Stâlpii de lemn probabil ca erau fixati între ei cu scoabe din fier. Între cele doua garduri concentrice au turnat pamânt, nisip, pietris, formând astfel un baraj un dig circular. Apoi au scos apa din interiorul acestui batardou, acestui baraj, si au lucrat pe uscatul ramas pe fundul apei, terenul în care au sapat pentru fundatia piciorului podului. Apoi au zidit si au turnat ciment, realizând complet piciorul podului. Când au terminat, au scos gardurile astea, adica stâlpii de lemn si curentul apei a maturat pamântul, nisipul si pietrisul din care a fost construit barajul circular. Eu asa cred ca s-au construit picioarele acestui pod. Este posibil ca lânga malul sârbesc, unde apa este putin adânca, îndiguirea sa se fi facut pe o portiune mai mare, formând astfel un baraj partial al Dunarii, din interiorul caruia s-a scos apa, putându-se lucra pe uscat mai multe picioare de pod.

Picioarele podului puteau fi construite toate, în acelasi timp.

Pe suprafata apei puteau sa întinda o punte cu dublu sens pe un pod de barci si cu roabele puteau sa care pamântul, cimentul, si sa îl descarce în batardouri ca sa construiasca picioarele podului.

Stâlpii, adica grinzile de lemn, dupa ce au fost folositi la constructia batardourilor, au fost scosi din apa si refolositi pentru constructia puntii de lemn, a suprastructurii podului.

– Dar cum au putut sa înfiga stâlpii în fundul apei?

– Inginerii romani au studiat Dunarea: mai întâi adâncimea apei trebuia sa fie cât mai mica iar fundul apei nisipos. Aici apa are doar câtiva metri, pentru ca uite, culoarul de navigatie este lânga malul nostru. Aici au gasit cel mai bun loc care îndeplinea conditiile: fundul apei nisipos si apa putin adânca.

– Dar cimentul, de unde l-au luat ?

– Din dealul acela de la nord, „muntele Varanic”; probabil numele i se trage de la „var”. În jur, trebuie sa fi fost paduri care au fost defrisate pentru constructia podului. Dupa ce au construit picioarele podului din pietre si ciment, au zidit terminatia pilelor, a picioarelor, cu caramizi. Uite, caramizile astea late stateau în capetele picioarelor de pod si în ele au fixat grinzile din lemn verticale ale suprastructurii. Între timp dulgherii fatuiau grinzile pentru suprastructura podului. Când picioarele podului au fost gata au facut si puntea, lata de aproximativ 15 m, cu arcadele podului. Toata constructia a durat, probabil, doi-trei ani, între 102 si 105 d.Ch. Astazi, un pod de asemenea dimensiuni, cu organizare de santier, cu proiectare si executie, dureaza

poate 10-20 de ani. Inginerul-sef a fost Apolodor din Damasc. Podul a functionat mult timp. A fost o minune tehnica a vremii.

Din Italia pâna aici la Drobeta, romanii au construit un drum care ajungea la marginea Dunarii, pe partea sârbeasca. Mai sus, la Cazane, unde panta muntelui este verticala, drumul a fost facut în consola peste apa. S-a numit „Tabula Traiana". Urmele acestui drum se vad si acum, cu bare din fier înfipte în peretele vertical al muntelui, una orizontala si alta oblica în sus, sudate la capat între ele si formând un triunghi în consola peste Dunare, iar deasupra barelor orizontale era întinsa pasarela din scânduri.

Orasul Drobeta a existat si înainte de venirea romanilor, si a supravietuit de-a lungul timpului, cu toate incursiunile multor navalitori ce s-au repetat, fiind pradat si distrus de nenumarate ori.

La începutul secolului XIX, când Tarile Românesti au intrat sub ocupatie ruseasca, generalul rus Kiseleff a început constructia noului oras Turnu Severin. [Orasul a fost rebotezat mai târziu de Ceausescu cu numele de Drobeta-Turnu Severin. Drobeta este numele vechi, dacic].

Dupa cum vezi, orasul este asezat pe malul stâng al Dunarii, dincolo este Serbia, Iugoslavia. În partea de est se afla castrul roman si piciorul podului lui Traian, iar în partea de vest este gara, santierul naval si aeroportul. Bulevardul si Strada Mare leaga între ele cele doua extremitati ale orasului de la est la vest.

Am plecat de-a lungul Dunarii, în sus. Nu existau soldati, graniceri, iar pe mal erau o multime de epave, mai multe decât vasele întregi ancorate lânga mal. Am urcat pe strazi. Dupa aproape trei-patru ani de la terminarea razboiului, tot orasul era o ruina, masini arse sau lovite de bombe, ziduri împuscate de gloante, resturi de mobila si fel de fel de obiecte împrastiate prin curti. Lumea nu îsi revenise înca. Cu tatal meu am colindat Bulevardul, care fusese facut praf de bombardamentele aviatiei americane. Gara, spitalul, casele de pe bulevard pâna în apropiere de castru, precum si casele din partea de vest, erau numai ruine.

Aeroportul fusese mai putin bombardat deoarece tirul fusese îndreptat în râpa (ogasul) de lânga aeroport, unde fusesera ascunse vreo 200-300 de avioane, camuflate cât se putea de bine, dar care fusesera descoperite de aviatia americana.

Severinul reprezenta un obiectiv strategic si se afla pe ruta bombardierelor americane, între Italia-Foggia si Ploiesti, asa ca daca le mai ramânea câte o bomba nu o mai aduceau acasa, o faceau cadou severinenilor. Acestia, când suna alarma, fugeau spre nord, asa cum pe vremuri când erau atacati de pe Dunare se retrageau în comuna Cerneti unde Tudor Vladimirescu a avut si el o casa, o asa-zisa „cula". Si când se întorceau, severinenii gaseau surprize: „cadourile" lasate de americani – bombele si casele darâmate.

Drept razbunare, doua avioane de vânatoare românesti IAR 80, au asteptat într-un nor deasupra Dunarii, întoarcerea bombardierelor si când doua dintre acestea au trecut pe aproape le-au doborât.

Au cazut în Dunare aproape de malul sârbesc, spre bucuria si satisfactia severinenilor.

17. Blestemul pamântului

În noaptea aceea, dupa ce a vizitat cu mine ruinele romane, tatal meu a avut un vis, o viziune. Traia parca, nu visa. Era calare pe un cal, îmbracat în armura romana. În spate îl urma o grupa de soldati romani, îmbracati si ei în armuri si calare pe cai. Traversa Dunarea pe podul de lemn spre malul românesc.

Nu era orasul de acum. Era Drobeta dacica. La capatul podului a intrat în castrul roman. Erau ziduri groase de aparare si pe stradute erau tarabe si oameni în civil, meseriasi, armurieri. Era o garnizoana. A iesit din cetate. În partea de rasarit a orasului erau case, vile, unele cu etaj, strazi, cârciumi, dughene în care se vindeau marfuri, o piata, târgul de vite, abatorul care era jos, lânga Dunare. Portul si zona de alaturi erau un santier unde se faceau barci. Îsi continua drumul de-a lungul Dunarii, în sus trece pe drum pe lânga baile romane în partea stânga, în dreapta niste izvoare unde soldati si oameni în civil îsi adapau caii si vitele. Siruri întregi de vite si carute, se îndreptau catre pod. Soldati romani, unii calare, tragând dupa ei sau împingând grupuri de oameni în zdrente, cu catuse la mâini, legati câte doi în lanturi, care gemeau si vorbeau parca blestemând. Continua sa mearga si pe partea dreapta apar niste tarcuri cu garduri de lemn în care stateau oameni, îmbracati în zdrente, aproape goi, figuri sinistre cu ochii adânciti în orbite si care-l priveau cu dusmanie.

Câta ura au în ochi! Femei cu copii în brate, tinând alaturi alti copii, cu burtile lipite de spate sau umflate de foame.

Da. Era el, parca traia în timpul acela al ocupatiei romane. Stia ca viseaza, dar, de fapt, traia aievea. Peste tot, soldati romani cu bâte si bice în mâna îi loveau pe acesti oropsiti.

Si deodata vede ororile: câtiva oameni crucificati pe marginea drumului, unii înca vii, altii morti, altii putreziti cu carnea cazuta de pe schelete dar parca se miscau si se uitau la el cu dusmanie.

Câteva femei batrâne plângeau si îsi smulgeau parul stând la picioarele unui om crucificat care-si dadea sufletul.

Una din femei s-a întors spre el si-i striga:

– Va blestem, romanilor! Va blestem. Aici sa va putrezeasca oasele! Aici sa va astupe pamântul! Carnea sa va crape, sa vi se umple de puroaie si de viermi! Sa va acoperiti de bube! Dintii sa va cada si sa nu mai puteti mânca, sa vi se umfle gâtul, sa nu mai puteti înghiti, sa va doara matele

si sa faceti pe voi! Sa nu mai puteti sa va culcati cu o femeie, sa va dispara barbatia si samânta din boase, femeile voastre sa ramâna sterpe, si cu voi sa se termine neamul vostru!

Sa ajungeti si voi sclavi ca noi, sa stati în lanturi si în temnite si sa va crucifice si pe voi altii! Sa simtiti si voi, tâlharilor, ce-am simtit noi! Focul sa va mistuie pe voi si casele voastre! Sa va ia altii averile si aurul si sa ajungeti si voi sa-i hraniti cu munca voastra pe cei ce va vor asupri! Ce veti face ziua pe acest pamânt sa se darâme noaptea! Nimic sa nu ramâna! Cu nimic sa nu va alegeti! Totul sa fie doar amagire! Sa nu cunoasteti iubirea, sa cunoasteti doar ura!

Romanule, te blestem sa muncesti toata viata si sa nu te alegi cu nimic!

Iar tu, pamântule care ai îndurat acest prapad si nu te-ai deschis sa-i înghiti pe acesti tâlhari, te blestem! În veci, cine va calca peste tine sa sufere, sa nu aiba liniste, sa nu aiba bucurie, sa cunoasca doar tristetea si desnadejdea, efortul fara odihna, credinta fara speranta, umilinta si batjocura! Te blestem, pamântule, ca i-ai tolerat pe acesti blestemati!

Si parca un vânt si un vuiet s-au pornit si cerul s-a umplut de nori de furtuna; si traznetele si fulgerele loveau pamântul care se cutremura, fum si foc izbucnea în jur. Parca se apropia prapadul!

Încerca sa fuga, dar calul nu se misca din loc. A sarit din sa, vrând s-o ia la goana, dar picioarele nu-l ascultau, de-abia se miscau. Si Dunarea începu sa se umfle, venea un val mare, o viitura, cu un vuiet groaznic si nu putea sa fuga. Era prins parca într-o capcana si nu putea sa iasa. Încerca sa se întoarca spre pod, dar nu putea, totusi mai mult târându-se, cu greu ajunge la pod si podul se topeste!

Si valul venea spre el, urlând...

Începe sa se zbata în somn, sa geama, si Dorina îl zgâltâie:

– Gigi, Gigi, trezeste-te! Visezi! Trezeste-te!

Gigi se trezeste din cosmar. Parca si acum îl privea femeia aceea cu figura de vrajitoare si ochii injectati de ura... E rece ca gheata si lac de transpiratie.

– A, ce vis, ce vis! Bine ca n-a fost decât un vis! Doamne, parca ar fi fost de-adevarat! Ce cosmar nenorocit!

– Ce-ai visat, spune-mi!

Si Gigi îi povesteste visul de la cap la coada. Îsi aminteste tot. Dorina se înfiora:

– Doamne, ce-o fi asta? Ce ne-o fi dat sa traim? Cred ca ar trebui sa plecam din orasul asta! Pamântul asta a fost udat cu prea mult sânge, impregnat cu suferinta si cred ca poarta în el

strigatele acelor oameni. Ecoul tipetelor si gemetelor lor poate ca bântuie si acum aceste locuri. Hai sa plecam!

– Hai, madam, o luasi razna peste câmp? Ce ai, e doar un vis! Am facut eu razboiul si m-am întors acasa. Crezi ca o sa ma înfund aici ?

– Nu stiu, dar orasul asta, am senzatia ca este o groapa, o fundatura din care nu poti sa mai iesi. Poate doar sa evadezi. Este o capcana!

– Ei, hai, e noapte, si noaptea toate oile par negre. Dimineata o sa vedem altfel lucrurile.

18. Gigi, medic în Turnu Severin

Cum a ajuns dr. Georgescu Gh. în Turnu Severin, la sfârsitul lui 1945, s-au si înfiintat activistii comunisti invitându-l sa se înscrie la socialisti sau comunisti. Si nu a ezitat, asa ca din anul 1945, dr. Georgescu Gh. devine membru al Partidului Socialist Român. Dupa un an însa, Partidul Socialist a fost absorbit de Partidul Muncitoresc Român (fost Partidul Comunist din România).

Seful serviciului de chirurgie, dr. Aurel Popescu, era un foarte bun chirurg, o figura distinsa; vorbea rar si putin. Era un cunoscut de-al lui Gheorghiu-Dej, care era atunci prim secretar al PMR si mai târziu a devenit seful statului.

Dr. Aurel Popescu a fost prefect al judetului Mehedinti. Debutase în anii ’30, ca medic al curtezanelor de la Palatul Regal, facuse specializari în Franta, Germania, Marea Britanie. Fusese conferentiar universitar. Seara, venea la contravizita, cu tot alaiul de doctori si surori, la patul fiecarui bolnav nou internat, si-l întreba:

– De unde esti, draga?

– Din comuna...

– Câte vite ai?

– Zece, domn doctor.

– Da, trece-l la mine. Îl operez mâine.

– Dumneata de unde esti? Câte vite ai?

– Din comuna..., am o vaca.

– Da, trece-l sa-l opereze Gigi.

Pe Gigi însa nu-l interesau banii. Statea numai în spital, facea totul din pasiune, traia numai pentru meseria si familia lui.

Dr. Aurel Popescu era cumnatul viitorului presedinte al Academiei Române, asa ca avea spatele foarte puternic.

În Severin erau mai multi medici de mare clasa, fosti universitari sau cu studii în strainatate si care chiar fusesera solicitati sa ramâna în mari centre universitare din Europa sau America.

Si tatal meu avusese ocazia sa emigreze în Statele Unite, dar refuzase. Sperau toti ca situatia din România se va îmbunatati pentru ca „vor veni americanii".

Severinul era un centru medical pentru o zona foarte mare, de la Craiova la Timisoara si pâna la Belgrad.

În 1945, când dr. Georgescu a ajuns la Severin, în casa unuia dintre doctori se juca poker pe monezi de aur. Deschiderea se facea cu „cocosei" de aur.

Seful sectiei de chirurgie fusese mai înainte doctorul Trailescu; si acesta un mare chirurg, nasul lui Aurel Popescu si maestrul lui. Trailescu umbla numai în trasura, în costum; iarna, într-un palton cu guler de blana, cu palarie de fetru cu tivul de matase, cu baston cu maciulie de argint, cu ghetre si monoclu.

Si Trailescu vorbea rar. Venea de multe ori în sala de operatii si îi verifica pe cei care operau.

Într-o dimineata, dr. Aurel Popescu facea o operatie de plastie de sân. Trailescu intra încet, se apropie de masa de operatii, îsi pune ochelarii, si-i scoate, iar si-i pune, îsi baga nasul în plaga pe deasupra, prin spatele lui Popescu, se da înapoi, vine din nou în fata. Plaga sângera si cei doi operatori îsi bagasera mâinile în grasime „pâna la coate".

– Mai Aurele, dar ce faceti voi aici?

– Domn doctor, facem o operatie de plastie de sân. Femeia are sânii prea mari si vrea sa îi modelam, sa-i facem mai mici.

Dr. Trailescu tace, priveste, îsi pune si îsi scoate ochelarii.

– Mai Aurele, nu e prost cine cere, e prost cine da! Si într-adevar, evolutia postoperatorie a fost proasta, cu infectii, flegmoane, s-a gangrenat mamelonul.

Dr. Trailescu era un om destept, nu un fiestecine. La începutul anilor ’50, pe Trailescu l-au ridicat si l-au deportat în Baragan. Doi medici tineri, si nu le dau numele, i-au ocupat cabinetul de pe „Strada Mare”, în casa proprie a lui Trailescu...

Dupa aproape sase ani de zile, Trailescu s-a întors de pe Baragan si si-a cerut casa înapoi.

A venit în fata casei. În strada, de-o parte si de alta a usii, cei doi doctori, chiriasii cabinetului, îsi pusesera reclamele: doua table vopsite în culori tipatoare, de câte doi metri înaltime: „Cabinet – Doctor – Vindecam, dregem, operam” s.a.m.d.

Trailescu se opreste în fata reclamelor, îsi pune ochelarii, si-i scoate, avea ticul asta, tâtâie din buze. Si tocmai atunci ies cei doi doctori care-i ocupasera cabinetul.

– Sa traiti, domn doctor!

– Buna, mai. Si dupa o pauza: Ma, dar ce este aici? Si arata catre cele doua firme-reclama.

– Ce sa fie, domn doctor, am luat noi în primire cabinetul si am scris aici ce operatii efectuam.

– Bine mai, dar asta e casa mea, si trebuie sa plecati ca sa stau si eu undeva.

– Pai, domn doctor, noi ne-am facut aici cabinetul si stiti câti bani am bagat ? Ca am gasit aici ca în grajd!

– Si voi ati intrat ca niste boi!

Trailescu, asa batrân cum era, caci avea de-acum peste 80 de ani, a ramas acelasi om respectabil si plin de demnitate, un om care a salvat vietile a mii de oameni.

19. Liceul Traian

În toamna lui ’49, însotit de mama mea, intru pe poarta Liceului Traian si ne adunam în curtea interioara în careu. Facem cunostinta cu învatatoarea noastra, o femeie frumoasa, tânara, venita din fosta Basarabie (Moldova actuala), casatorita cu un regatean.

Mergem în clasa I, cu banci mai mici, vechi, având încrustate numele a zeci de copii care trecusera de-a lungul anilor pe aici.

Liceul Traian a fost ridicat în anul 1892, prin staruintele profesorului Costescu, si se afla în apropierea castrului roman, pe malul Dunarii.

Regele Carol a venit cu un vapor pe Dunare si a debarcat la Turnu Severin. Pe atunci, aici erau doar câteva case, printre care si casa lui Costescu unde a locuit pentru o zi si viitorul rege.

Scoala dispunea de laboratoare de fizica, chimie, zoologie, botanica, desen, cu aparatura de ultima ora achizitionata din Franta, Germania, Marea Britanie, amfiteatre, biblioteca, sali cu aparate de gimnastica, în jur avea terenuri de sport, alte terenuri pentru instructie militara si o gradina botanica cu sere. Avea o sala de muzica cu instrumente muzicale, 3 piane, un armoniu, instrumente de coarde si fanfara.

Uniforma elevilor avea croiala militara de tip german, tunica cu guler scurt, înalt, închisa cu nasturi pâna sub barbie, pantalonii cu vipusca si sapca mica cu cozoroc îngust.

Absolventii liceului Traian aveau grade militare. Multi dintre absolventi au facut cele doua razboaie mondiale. Numele sefilor de promotie si ale celor cazuti în lupta se afla si acum pe placile de marmura de pe peretele scarii principale ce duce spre cancelarie.

Nu mi-a placut scoala; regimul era auster, as spune cazon, eram un copil sensibil, mai retras, nu suportam violenta, agresivitatea unora, vulgaritatea prezenta la unii copii, desi era o scoala de elita. Dar nici nu ma lasam insultat sau nedreptatit si saream la bataie indiferent cât de mare sau voinic era adversarul; nu-mi era frica.

În acelasi timp începusem sa iau lectii de pian cu domnul Schäffer Augustin. Nici pianul nu-mi placea.

Tatal meu ne cumpara în fiecare an câte o minge de fotbal. Spunea el : „Eu mi-am dorit întotdeauna o minge de fotbal si nu am avut-o, jucam fotbal cu o minge din cârpe. Vreau ca macar ei sa se bucure de asta.” Si jucam fotbal, cum scapam de pian si de lectii.

În plus, ne cumpara trotinete.

Tot tatal meu ma învatase sa-mi fac arcuri si prastii si eram cocotat mereu în pomi sa manânc dude, corcoduse, cirese si caise. Umblam în chiloti, descult si cu prastia agatata în elasticul chilotilor.

În anul 1949 ne-am mutat pe strada Decebal, colt cu strada Smârdan, lânga biserica Maioreasa, o casa cu etaj. Viza-vis era casa dr. Foarta, si ma întreceam cu fiul acestuia, Serban, cu trotinetele. Cadeam mereu si eram cu genunchii si coatele mereu julite. Aveam spatiu mai mult aici.

În aceasta casa fusesera încartiruiti consilierii sovietici pentru zona de ocupatie. Când au plecat, rusii au luat si lampile si prizele, chiuvetele, cazile de baie, robinetele, clantele de la usi, asa încât tatal meu a trebuit sa improvizeze mai întâi un closet, apoi o chiuveta, un dus, pentru ca pe vremea aceea nu avea nici bani sa cumpere chiuveta sau closet si erau si greu de gasit.

Alaturi, tot într-o casa cu etaj, ramasese comandamentul sovietic, iar într-un apartament locuia probabil seful lor cu sotia si un copil care era de vârsta mea. Cu Vania ma jucam mereu în curte, dar într-o zi mi-a spus pe un ton de comanda: „ Noi suntem stapâni aici, tu faci ce zic eu”.

Învatase bine româneste, dar si ca îmi este superior.

În anii ‘50, santierul naval si uzina de vagoane din Severin lucrau pentru URSS, construiau vase de pescuit din lemn, slepuri si vagoane. Transportul pe Dunare era asigurat de compania SOVROM, românii având doar rolul de executanti, exploatarea si profitul fiind ale partii sovietice.

Casa în care locuia domnul Schäffer profesorul meu de pian era alaturi de casa lui Costescu, pe strada Decebal, proprietareasa fiindu-i tanti Florica, vaduva, dintr-o foarte veche familie de boieri. Ramasa singura imediat dupa razboi, locuia împreuna cu Schäffer, care era bibliotecarul liceului Traian si dadea acasa lectii de pian si de limba germana.

Schäffer era un barbat înalt si frumos, pe atunci avea în jur de 40 de ani, brunet cu parul ondulat, cu ochi albastri, necasatorit, galant cu femeile. Prin anii ’30 venise din Cernauti, care pe atunci apartinea României. Dupa razboi, Cernautiul a fost înglobat în Ucraina.

Vorbea româna, rusa, poloneza, germana si înca o limba, probabil idis. Era catolic si cânta la orga în biserica catolica de pe strada Decebal. Când nemtii au venit în Severin, l-au arestat pe Schäffer, acuzându-l ca este evreu. L-au dus la Gestapo, care era în cladirea Liceului Traian, si l-au batut sa recunoasca ca este evreu. Atunci a intervenit tanti Florica, sotul ei fiind un om cu mare influenta politica, garantând ca Schäffer este german. Nemtii l-au eliberat, dar l-au trimis pe front în Rusia, în linia întâi, pâna în Caucaz. A fost ranit si trimis înapoi în tara si astfel a scapat cu viata.

În 1951, într-o duminica de vara, era un concurs de motociclete în oras. În curtea domnului Schäffer erau mai multe motociclete si dupa orele de pian le-am admirat si m-au plimbat si pe mine într-o motocicleta cu atas.

A doua zi dupa concursul de motociclete, luni dimineata, m-am trezit devreme pentru ca afara era galagie. Am coborât în curtea care era comuna cu a vecinilor. O parte din mobila celor doua familii din casa vecina era scoasa în curte. Erau mai multi soldati înarmati pe trotuar si într-o caruta încarcau lucrurile acestora.

M-am dus în dormitor si i-am trezit pe parintii mei. Au iesit toti în curte, nu stiau ce se întâmpla. Pe vecinii nostri îi ridicau sa-i deporteze undeva, nu se stia unde; am aflat pe urma ca au fost dusi pe Baragan, în plin câmp, la Ciulnita. Acolo nu aveau nici apa nici umbra. A trebuit sa-si faca bordeie si sa-si sape puturi.

Familiile deportate erau compuse din oameni mai înstariti, refugiati din Basarabia sau intelectuali care nu facusera nici un fel de politica. Printre acestia o ridicasera si pe doamna învatatoare a mea, pentru ca era basarabeanca.

M-am dus la dl. Schäffer, ca aveam lectia de pian dimineata. L-am gasit plângând dupa tanti Florica, pe care o ridicasera în noaptea aceea ca sa o deporteze. I-au dus la gara si i-au bagat în „bou-vagoane" unde au ramas o zi întreaga. Mama m-a trimis acolo ca sa le dau apa si de mâncare.

20. Turnu Severin sub „dictatura proletara"

În anii 1948-1950 Severinul a devenit un fel de închisoare. Din cauza vecinatatii cu „tradatorul Tito" al Iugoslaviei – care nu a acceptat stalinismul, malul Dunarii pe care se afla Severinul a devenit linia de aparare a comunismului, baricada împotriva capitalismului.

Pe malul Dunarii a fost instalat un gard de sârma ghimpata, înalt de peste 2 m, în forma de Y în partea de sus, ca la Auschwitz; dupa el, spre apa era o fâsie de teren arata, lata de vreo 5-10 m, care se grebla în fiecare seara pentru ca sa ramâna urme daca cineva trecea pe acolo. În continuare, spre apa, prin iarba, treceau fire de sârma mascate, pe care erau însirate cutii de conserve care sa faca zgomot daca erau atinse de cel care încerca sa treaca granita.

Din loc în loc, aproximativ 300-400 m, existau turnuri de paza cu gherete pentru soldati la o înaltime de aproximativ 10 m, unele având instalate proiectoare. De o parte si de alta a gardului de sârma ghimpata patrulau granicerii, câte doi, înarmati ca de razboi, cu pistoale automate, arme cu luneta si pistoale de semnalizare. Unii aveau si câini. Patrulau pastrând între ei o distanta de100-200 m.

Nu mult timp dupa aceea, a fost ridicat în interior, la o distanta de 50-60 m de gardul de sârma ghimpata, „gardul viu" care se continua cu gardul dinspre Dunare al Liceului Traian, asa încât, când ne scapa mingea peste gardul scolii, trebuia sa ne rugam de soldati sa ne-o dea înapoi.

Mergeam des la marginea acestui gard, între castru si liceu. Desfaceam nuielele din gardul viu si ma uitam la sârbi cum veneau cu vitele si le bagau în apa Dunarii. Dunarea are aici o latime de aproximativ 1 km, asa ca vedeam bine când copiii sârbi îsi adapau vitele si îi auzeam când era liniste, seara în special, cum strigau la vite în româneste „Na boala, stai cuminte!".

Când vreo pasare trecea în zbor peste Dunare, începeam sa numar: 1, 2, 3..., si când ajungeam pe la 40-50, îmi ziceam în gând: „Acum e libera !" Trecuse de mijlocul Dunarii.

Soldatii erau încartiruiti în „pichetele de graniceri", cazarme în toata regula. Dupa mai multi ani, când gardul viu a fost desfiintat, am descoperit ca acesta era de fapt camuflajul pentru transeele si cazematele betonate, cu guri de tragere pentru mitraliere si chiar tunuri. Toate

aceste instalatii erau menite sa împiedice românii sa fuga din tara, si o masura împotriva „tradatorului Tito”, presedintele Iugoslaviei. Pe bulevard si nu numai, erau panouri mari, pictate cu „banditul Tito” în uniforma militara, cu chipiu, ochelari si havana în gura, cu o barda ridicata de pe care se scurgea sângele iar picaturile se transformau mai jos în dolari.

La marginea Severinului erau bariere pazite de armata. Nu se putea intra sau iesi din oras decât cu autorizatie luata de la Militia din localitatea de resedinta. Tuturor li se controlau gentile si actele. De multe ori, mai ales dupa meciurile de fotbal sau la iesirea de la cinematografe, strada se bloca pe neasteptate cu soldati si se facea „razie”, Persoanele erau legitimate si chiar perchezitionate pe rând si cei care nu aveau acte erau ridicati si dusi la militie sau la securitate.

Parintii mei erau prieteni cu familia Stoica, iar eu ma împrietenisem cu fiul lor, Calin. Ma duceam des la ei acasa pe strada Aurelian nr. 84, colt cu strada Cernaianu. În aceiasi casa mai locuia un inginer tânar împreuna cu sotia, si care nu aveau copii. Într-o zi, Marieta Stoica a venit speriata la noi. Noaptea, securitatea îl ridicase pe vecinul lor, inginerul. Sotia acestuia a umblat sa afle ce s-a întâmplat. Dupa câteva luni a aflat ca inginerul a murit în închisoare; nu stia pentru ce îl ridicasera, dar oricum era un motiv politic. Ramasa singura, a plecat la parintii ei, nefiind din Severin si locuinta a ramas libera. Familia Stoica le-a propus alor mei sa se mute în locul inginerului. Oricum, casa era mai buna decât locuinta noastra. Si astfel, în 1951 am schimbat locul; ne-am mutat în aceasta casa traind ca o singura familie cu familia Stoica. Aveam un hol comun enorm de 10/6 m si iarna jucam aici fotbal cu perne. Usile nu erau nici o data încuiate. Aveam încredere deplina unii în altii.

A început o perioada grea pentru severineni. Aproape în fiecare noapte se auzea masina securitatii oprinduse în dreptul unei case, tropaituri de cizme, usi trântite, si dimineata aflam ca: „l-au ridicat pe cutare sau pe cutare”. Ani de zile aceste arestari s-au repetat.

Oamenii erau arestati noaptea si dispareau de tot sau auzeai ca au fost dusi la Canal, sau în cine stie ce închisoare. Ce s-a întâmplat mai târziu cu ei, Dumnezeu stie. Putini s-au mai întors.

Inginerul Stoica, vecinul nostru, aproape în fiecare seara venea la tatal meu cu o sticla de tuica. Avea o livada în comuna Izverna si facea mere si tuica si îl invita la un paharel pe tata.

– Hai sa bem, ca nu stim ce va fi mâine!

Avea bocceluta facuta la usa, cu bocanci, pantaloni, izmene, pulover si alte obiecte de trebuinta în caz ca noaptea l-ar fi ridicat securitatea. Fusese, înainte vreme, în armata româna ofiter de contrainformatii si se astepta sa-l ia oricând.

Într-o noapte, gipul GAZ al securitatii a oprit în poarta locuintei noastre. Au coborât doi civili în haine de piele si au sunat la usa. A deschis ing. Stoica.

– Cu dr. Georgescu, va rugam! Au spus ca sunt de la securitate.

Inginerul Stoica a batut la usa dormitorului alor mei :

– Domnu Gheorghe, scoala, uite ia bocceluta mea ca nu am desfacut-o. Tatal meu a luat bocceluta în fuga.

– Nu e nevoie sa luati nimic. Mergeti cu noi.

Tatal meu s-a urcat în masina care a pornit în viteza. A trecut pe lânga securitate si a iesit din Severin. Au intrat într-o padure. Mergeau spre nord, spre munti. Tatal meu nu intra în panica, nu l-am vazut niciodata speriat. Ramânea calm si astepta sa vada ce se întâmpla. Dupa aproape o ora, ajunsi în munte, s-a adresat securistilor:

– Daca vreti sa ma lichidati, atunci nu e nevoie sa ma duceti asa de departe.

– Nu, nu va lichidam, mergem sa examinati niste bolnavi.

În partea de nord a Severinului, în zona Domasna-Cornea, dupa Herculane, se formase un grup de partizani anticomunisti condus de colonelul Uta. Pâna la urma au fost prinsi toti partizanii si executati.

Au ajuns undeva în padure, pe munte, la o cabana. Acolo erau mai multi soldati înarmati, trupe de securitate si militie. În cabana, erau doi partizani anticomunisti din grupul de lupta Domasna-Cornea, care fusesera prinsi si batuti crunt, alegându-se cu numeroase fracturi si plagi deschise de la loviturile cu cizmele si paturile armelor. Soldatii înfasurasera pe cizme sârma ghimpata. Erau în coma.

– Examinati-i, dati-le primul ajutor si îi ducem la spital la Severin. Daca moare vreunul, sunteti un om mort!

Desigur, vroiau sa-i faca sa vorbeasca. N-avea alternativa, asa ca i-a salvat.

Tot în aceasta perioada de început al anilor ’50, parintii mei se împrietenisera cu o familie cu copii. Sotul era ofiter – am aflat ca era la securitate.

Ne duceam des în vizita la familia ofiterului de securitate, pentru ca aveau o fata si un baiat de vârsta noastra si ne jucam împreuna. Într-o zi, tatal meu ne-a spus ca cei doi fii ai sefului de gara, Bocârnea, unul de 14 si celalalt de 16 ani, au fost împuscati undeva la nord de Severin, banuiti ca ar fi încercat sa treaca la partizani si ca autorul omorului ar fi fost acest securist.

– Este un nemernic, nu va mai duceti la el! Gândeste-te ce suflet poti sa ai ca sa omori doi copii! Ce-o fi pe parintii lor?

Într-o seara, inginerul Stoica vecinul nostru a venit rosu la fata si agitat. Fusese interpelat de securitate. Ne-a marturisit ca l-au luat de la santierul naval si l-au obligat sa semneze

„angajamentul” de colaborator. Nu a vrut si l-au fortat. Acest angajament era „permisul de viata” pentru foarte multi, era sansa pe care securitatea le-o acorda unora care erau pe lista neagra. Aceasta sansa i-a dat-o fratele sau, Aurica Stoica, ajuns ofiter de securitate acoperit. Aurica lucra în Bucuresti si era trezorierul lotului national de sport al României. Ulterior, s-a casatorit cu fiica Patriarhului României.

Inginerul Stoica ne-a atras atentia asupra situatiei lui:

– Aveti grija ce vorbiti cu mine, ca trebuie sa spun tot ce aud la voi; pe dumneata, dom' Gheorghe, trebuie sa te supraveghez.

Dupa 50 de ani, studiind dosarele de securitate ale tatalui meu, am înteles ca ing. Stoica, prin notele informative date de el, i-a salvat practic viata tatalui meu.

21. Constructia casei „din centru”

În anii 50, dr. Georgescu Gh. fusese numit secretar B.O.B. (Biroul Organizatiei de Baza al Partidului comunist) în spitalul din Turnu Severin, directorul spitalului, directorul scolii sanitare si medic primar la chirurgie.

Locuiam în continuare în casa din str. Aurelian, si doctorul Georgescu a încercat sa cumpere undeva o locuinta, dar conditiile erau inacceptabile. S-a hotarât sa cumpere un teren si sa-si construiasca o casa asa cum si-o dorea el. Terenul ales a fost în „buricul” târgului, pe Bulevardul Republicii. Era în anul 1956.

Eu nu am fost de acord.

– Vreti sa iesiti ca paduchele-n frunte! Ce-ti trebuie tie sa iesi în fata, sa-i epatezi pe astia? Stai linistit, ia-ti o casuta mica, undeva în dos, cu bani mai putini, sa nu atraga atentia, sa nu supere pe nimeni. Cât mai mult confort si cât mai mica fatada.

– Vezi-ti tu de treaba! Adica, eu, doctor, sa stau la dos?

– Da, dar stai fara emotii! Si asa zgândariti orgoliul si invidia prostilor. Toata lumea va crede fericiti si nimic nu e mai greu de suportat decât fericirea altuia. Asa cred eu ca este bine! Faceti ce este bine! Solutia asta o sa va coste!

Eram un copil, n-aveam nici 14 ani, dar întelesesem cum bate vântul, care era atmosfera sociala. Sa stai cât mai mascat, cât mai bine ascuns si sa-ti faci interesul. Nu te puteai pune cu sistemul social care avea ca scop nivelarea sociala, depersonalizarea si transformarea omului în

robot. Nu era nevoie de constiinte superioare, de personalitati, de inteligente, ci de executanti. Asa ca, de la început, eu am simtit pericolul construirii acelei case.

Au cumparat totusi terenul, s-au îndatorat si au început sa faca planurile casei. Casa devenise o obsesie.

L-au angajat pe arhitectul Militescu sa le deseneze planul casei, au luat autorizatia de constructie si au început lucrul. Materiale de constructii nu existau. Ca sa faci o casa însemna sa nu mai dormi noaptea; nu erau nici bani, nici materiale si „îti faceai si de dragoste" cu cei din jur si erai luat la ochi de Securitate si Militie. Dupa un an, pe Militescu l-a ridicat securitatea si s-a întors în 1964 când au fost eliberati toti detinutii politici. La începutul anului '58 casa era ridicata la rosu, iar noi aveam o gramada de datorii si nu mai puteam sa continuam constructia. În acelasi timp au fost desfiintate cabinetele medicale si veniturile familiei s-au redus drastic.

22. Portretul doctorului Georgescu Gh.

Asa în saracie cum traiam, în casa noastra era bucurie si o armonie perfecta. În sfârsit, dupa atâta zbucium, dr. Georgescu Gh. îsi gasise linistea si chiar pot spune ca era fericit. De fiecare data când stateam la masa aveam câte un dialog. L-am întrebat ce este fericirea.

– Tu ce crezi ca este? îmi întoarce el întrebarea.

– Fericirea este o stare de spirit data de satisfactia muncii împlinite!

– Rahat, prostii comuniste. Ce dracu, te-ai prostit si tu?

– Dar tu ce zici ca este ?

– Uite, am citit ca Cirus sau Darius l-a întrebat pe sfetnicul lui daca exista un om mai fericit ca el. Si sfetnicul i-a raspuns: „da, este". Si împaratul l-a întrebat: „de ce?" Sfetnicul i-a raspuns: „Ca sa fii fericit trebuie sa îndeplinesti mai multe conditii: trebuie sa fii frumos, destept, puternic, bogat, sa iubesti si sa fii iubit, sa ai copii frumosi si sanatosi si sa mori în culmea gloriei."

– Ei, zice maica-mea, e prea mult. Eu zic ca iubirea este izvorul fericirii si eu cred ca tu esti fericit. Ai copii frumosi, sanatosi si destepti, ai o meserie pe care o practici cu pasiune, iubesti pe femeia care te iubeste, nu-i asa?... Si daca suntem saraci, asta nu este o piedica, pentru ca avem ce sa mâncam si ce sa îmbracam. Si nu suntem nici mai saraci decât majoritatea românilor.

– Da, zice el, într-adevar ma simt bine si cel putin multumit. N-am sperat niciodata ca am sa ajung la aceasta stare. Mi-am îndeplinit visul: sa ajung sa fiu chirurg, sa-mi cunosc meseria si sa fac bine în jurul meu. Câteodata, când salvez câte un om si acesta cade în genunchi si cu lacrimi în ochi îmi saruta mâinile care i-au dat înca o data viata, caci asa este, ma simt un fel de Dumnezeu, hai sa nu zic chiar asa, dar puterea aceasta de a da viata te îmbata pur si simplu. Gânditi-va si voi ce sentiment de putere îti da asta! Nu sa omori, ci sa dai viata! Sa sufli pe el si sa reînvie! Este ceva teribil!

– Asta te poate duce la nebunie! zice maica-mea.

– Posibil!

Îl admiram pe taica-meu. Mergea drept, îmbracat întotdeauna în costum si cu cravata la gât, barbierit, cu pantofii facuti, mergea în ritmul lui, cu pasul masurat, fara sa se grabeasca. Avea un program strict si ne impunea si noua: program de învatatura, de joaca sau de plimbare. În timpul saptamânii nu aveam voie la joaca sau la cinema; numai sâmbata si duminica. Ei, dar când nu era acasa, mai scapam si noi, ca maica-mea ne mai acoperea.

Ma trimitea dupa sifoane (apa gazoasa), erau grele si ma dureau degetele carându-le. Gaseam doua-trei sifonarii închise si ma întorceam cu sifoanele goale.

– Le-ai umplut, ma?

– Pai, era închis.

– Mai baiatule, tu ai plecat sa umpli sifoanele si trebuia sa rezolvi problema. Du-te din nou si întoarce-te cu ele pline.

Si asa, de la el, am învatat sa duc o treaba pâna la capat, si sa repet un lucru pâna iese ca lumea.

Era foarte îngrijit, chiar pedant, iar munca nu-l obosea. Statea în spital mai tot timpul. Daca-l chemau noaptea la o operatie urgenta, era imediat în picioare si se prezenta la spital. Cred ca facea cel putin zece operatii pe zi. Dimineata si dupa masa si uneori noaptea, era în operatii.

Când el se odihnea, noi nu trebuia sa facem galagie.

– Faceti liniste, ca doarme taica-tu!

– Vrem sa mergem sa ne jucam!

– Nu e voie, nu va lasa taica-tu! Tata era arbitrul suprem, el hotara totul. Cel putin aparent: „Taica-tu a zis sa faceti asa!”

Însa toate treburile gospodaresti, începând cu administrarea banilor, întrau în atributiile maica-mi. Ea însa îi cerea parerea. Ca sa zic asa, puterea executiva era în mâna maica-mi, iar legea o facea tata. Nu am vazut-o pe maica-mea iesind din cuvântul lui. Nu i-am auzit vreodata insultându-se; sau dracuind; sau înjurând; sau ironizându-se între ei. Daca ziceam ceva de taica-meu, maica-mea sarea la mine aparându-l sau motivându-l pe el. Iar daca o reclamam lui pe mama, o motiva el si îi dadea dreptate. Când nu mai avea argumente, zicea: „si ce vrei sa-i fac? S-o omor?" Când ne mai certam cu mama si stateam suparati, ne zicea: „Daca tot va împacati, de ce va mai certati ?"

Avea un program fix. Dimineata se scula la ora 6.30, la ora 7.00 bea o cafea, nu fuma, iar la 7.30 pleca de acasa, spre spital. Împartea ziua în doua. Dupa masa de prânz, la ora 14.30 dormea aproape doua ore, se scula si la 17.30 era din nou la spital. La masa bea de obicei unu-doua sprituri, masa de prânz era mai consistenta. Seara mâncam mai usor. La ora 23, de obicei se culca. O data sau de doua ori pe saptamâna, juca câte o ora popice, iar duminica mergea la vânatoare, daca era în sezon de vânatoare.

Era un om constiincios, serios, nu înjura, nu mintea, nu îi placea sa se laude sau sa vorbeasca despre el; fire perfectibila, se autoanaliza si se corecta încontinuu. La masa, de multe ori ne povestea ce cazuri a mai avut, operatiile mai dificile.

Operau de toate. În acei ani era greu de transportat un bolnav în alt oras, asa încât toate cazurile din teritoriul arondat orasului, pe o raza de 60-70 km., se rezolvau în spitalul din Turnu Severin. Atât bolnavii cronici cât si cazurile acute sau accidentele. Nu erau specializarile chirurgicale care exista astazi. Si interventiile mai grele de la alte sectii, de la maternitate, obstetrica-ginecologie, fracturi, traumatisme, operatii pe torace, abdomen, fracturi craniene, chiar si unele cazuri de O.R.L., sau oftalmologie, plastii diferite ajungeau aici la chirurgie, de obicei la dr. Gh. Georgescu.

Si doctorul Aurel Popescu, seful sectiei, care era, cum am mai spus, un mare chirurg, când avea dubii la un diagnostic, sau chiar de la sectia de boli interne, tot la dr. Georgescu Gh. apelau.

– Cheama-l te rog pe Gigi sa intre în operatie. Îl aprecia foarte mult si-i cerea parerea.

– Ce crezi, draga Gigi, cum este mai bine? Limbajul folosit între medici era reverentios. Se vorbea de obicei la plural si foarte politicos.

Dr. Georgescu Gh. si-a dat examenul de medic specialist imediat ce a ajuns în Turnu Severin si examenul de medic primar la mijlocul anilor '50. A fost numit directorul Spitalului oras Turnu Severin, dar nu a stat mult în acest post, pentru ca nu se mai putea ocupa de chirurgie. Chirurgia era viata lui.

– Nu exista nimic peste chirurgie! spunea el.

– Ei lasa, ziceam eu, sunt si alte profesiuni superioare chirurgiei.

– Nu este nimic deasupra! Pot sa fie regi si împarati, când ajung în fata chirurgului sunt mici. Aici se vede marimea fiecaruia!

– Asa poate spune oricine! În fata unui tribunal sau a unui anchetator, sau a unui calau, te simti mic!

– Da, dar astia nu-ti dau zile, viata, astia îti iau viata sau îti micsoreaza numarul zilelor!

– Dar meseria de conducator?

– Eu m-am nascut ca sa aduc bine oamenilor, nu sa-i oropsesc, sa le iau avutul, munca, sa-i distrug, sa-i fur, sa-i nenorocesc, sa le insuflu teama sau teroare, respectul prin frica, sa le pun cizma în gura si sa-i comand. Nu! Eu le-am salvat vietile sau le-am alinat suferintele multor oameni si multi s-au rugat lui Dumnezeu pentru mine din proprie initiativa, nu pentru ca i-am obligat eu. Cum poti sa compari ce face un chirurg cu ce face un satrap? Munca mea este binecuvântata de Dumnezeu!

Nu l-am putut convinge niciodata ca exista ceva mai frumos decât profesiunea de medic, si mai ales de chirurg.

23. Racolarea doctorului Teapa Mihai (alias Ciocsirescu Vladimir) ca informator al Securitatii

În 1956, proaspatul absolvent al Facultatii de Medicina, dr. Teapa Mihai, fusese angajat la spitalul din Turnu Severin la sectia de chirurgie. Ambitios, fara caracter, perfid, plin de venin, creatie a raului, reusea sasi ascunda intentiile sub un zâmbet de bunavointa si politete.

Lipsit de scrupule, nu conta pe ce cale ar fi ajuns în ierarhia medicala din Severin. Se nascuse si traise în Turnu Severin si vroia sa arate la toti de ce e în stare. Se considera superior celorlalti si nedreptatit deoarece lumea nu-i recunostea superioritatea si îsi sublima nervozitatea si ura împotriva celor din jur pentru acest motiv. Îsi tinea în frâu sentimentele si violenta si o defula facându-si planuri cum sa-i distruga pe toti cei din jur si în special pe medicii din sectia de chirurgie. Era meticulos si îsi stabilise strategia:

Primul trebuia distrus dr. Aurel Popescu, seful sectiei de chirurgie. Acesta era un om bogat si cu multe relatii peste tot. Era însa vulnerabil pentru ca era avar, lua bani de la bolnavi; putea fi încadrat în „atitudine mercantila”, „obiceiuri vechi, mostenite de la regimul trecut”, în care exploatarea omului de catre om era principiul de baza. „Speculant cu apucaturi vechi, burgheze” acesta este tiparul pe care va merge. Îl va ataca cu anonime, informatii privind

costurile operatiilor, numele pacientilor de la care a luat bani, câteva exemple concrete si va fi arestat pentru „luare de mita”. Se considera ca intra în obligatia de serviciu a medicului sa efectueze o consultatie sau tratament si orice remuneratie în bani sau cadouri din partea unui pacient însemnau „foloase necuvenite” sau „luare de mita” si se pedepsea cu închisoare pâna la 8-10 ani. Va sugera organelor de Militie si Securitate sa fie interceptate telefoanele din spital si scrisorile din cutia postala de la poarta spitalului, pentru a avea eventuale informatii despre ciubucurile care se dau medicilor. Dupa ce i se facea atmosfera, trebuiau trimise mai multe denunturi la Militie si Securitate, si dr. Aurel Popescu va fi pus sub urmarire si se va organiza un flagrant. Flagrantul se putea regiza astfel: se punea un agent provocator sau o persoana santajabila sa se prezinte la dr. Aurel Popescu si dupa ce i se facea o consultatie sau o interventie chirurgicala sau orice act medical, i se strecura în buzunar o bancnota pe care scria „mita” cu o substanta revelatoare care se lua pe mâini. Apoi se punea în evidenta faptul ca avea vopseaua pe degete (o substanta fluorescenta care se evidentia la lumina data de o lampa cu ultraviolete) si bancnota cu inscriptia „mita” în buzunar. Aurel Popescu ar fi fost arestat pe loc si nu-l mai putea scoate nimeni din închisoare.

În aceasta situatie, locul de sef de la sectia de chirurgie l-ar fi ocupat dr. Georgescu, care era medic primar. Prin urmare trebuia lucrat simultan si doctorul Georgescu, ca sa ramâna libera pista pentru ascensiunea lui:

„Asa ca trebuie sa îi lucrez pe amândoi” îsi spune dr. Teapa Mihai, si se pune pe treaba. „Cum sa procedez cu dr. Georgescu? Asta e mai greu de doborât” îsi zice Teapa. „Trebuie sa ma interesez la cei din jur, sa ma fac prieten cu ei, sa le ofer cadouri, atentii, servicii, ca sa ma infiltrez în grupul lor de prieteni, sa le câstig încrederea, poate scapa ceva. Îl voi ataca politic. Bani nu ia, este sarac, este bun profesional, provine dintr-o familie saraca. Însa a terminat în Bucuresti facultatea, în perioada legionara”.

În Severin erau câtiva legionari care stiau cum au fost timpurile acelea. Putea sa ceara informatii de la acestia. Avea si el niste unchi fosti legionari si mai stia si el câte ceva.

Si iata ca-i vine solutia:

– Unde ati stat, domnule doctor, în Bucuresti? îl întreaba în timpul unei operatii la care dr. Georgescu era mâna întâia si pe dr. Teapa îl bagase mâna a doua.

– Am stat în caminul prahovean.

– Unde era asta?

– În piata Buzesti.

– Si cine patrona caminul? Facultatea, sau era administrat de Ministerul Învatamântului ?

– Draga, nu stiu, dar cred ca legionarii erau cei care patronau caminul, pentru ca erau mai tot timpul acolo si politia facea mereu razii în camin.

„Gata, esti al meu" îsi zice Teapa. „Aici te-am prins, ai fost si tu legionar, ca nu puteai sa stai în stup fara sa te recunoasca albinele ca esti de-al lor".

Se duce la un unchi de-al sau sa se documenteze:

– Cum a fost, nene unchiule, cu legionarii? îl întreaba Teapa pe unchiul sau.

– Ma baiatule, erau peste tot. Toti studentii din Bucuresti, si mai ales din Cluj si Iasi erau socotiti legionari. Multi din ei s-au înscris în Partidul Comunist pe urma, pentru ca aveau si ei chestia cu „jos bogatasii", si „omu si pogonu", dar aveau si chestia asta cu „jidanii care ne-au furat tara", chestie care le-a pus capac. Astazi, daca-l dovedesti pe unu ca a fost legionar, l-ai mâncat. În general, nu au scapat nici de Antonescu, care i-a omorât sau i-a trimis pe front sa fie omorâti, iar comunistii i-au luat pe cei care au scapat de Antonescu.

– Si cum i-au gasit comunistii? întreaba Teapa.

– Pai, fosta siguranta, a avut listele complete ale lor, asa ca i-au luat dupa liste ca din oala.

– Dar spune-mi, dr. Gh. Georgescu, cum de nu a fost luat ?

– S-ar putea sa nu fi fost legionar.

– Cum nene, ca a fost în caminul prahovean, care a fost patronat de legionari.

– Ba, daca ar fi fost, l-ar fi gasit în listele alea, pricepi? Probabil ca aia îl socoteau de-al lor daca statea acolo, dar el sa nu fi fost înscris. Trebuia sa existe o cerere, o adeziune iscalita de el si un dosar facut de un conducator legionar, o propunere si sa fie votat în sedinta, asa cum se face astazi la Partid. Ce, crezi ca te facea legionar ca pe pionieri, îti punea o cravata la gât si gata? Nu, ma!

– Dar cum îl pot dovedi ca a fost ?

– Pai, daca nu sunt astea, n-ai cum. Pentru ca pe vorbe, martori care sa spuna ca l-au vazut în camasa verde nu merge. Este o acuzatie extrem de grava, care-l poate costa excluderea din Partid si chiar viata, nenorocirea întregii familii, nu poate fi distrus un om asa!

– Nene, dar noua ni se cere sa fim vigilenti, sa-i înlaturam pe dusmanii de clasa!

– Ma baiatule, tu vrei sa te încarci de Doamneajuta!, tu si urmasii tai, cu un asa pacat? Ce ti-a facut omul asta, ca am auzit ca e un om modest, cumsecade si care nu stie cum sa-ti faca un bine; un om de caracter si cu frica lui Dumnezeu.

– Pai, tocmai asta este. Crede în Dumnezeu, ca toti legionarii, cu crucea într-o mâna si pistolul în alta.

– Fugi ma cu prostiile astea de-aici! Tot poporul asta a crezut si crede în Dumnezeu! Gata, îl scosesi legionar. Ba, nu te pune cu Dumnezeu, ca Dumnezeu plateste! Stai cuminte, vezi ca nu se stie cum se întoarce roata.

De unde dracului ai tu rautatea asta în suflet? Pe cine, Doamne, iarta-ne, mostenesti? ca am vazut de mult timp ca ai asa, o rautate.

Teapa era fericit. Îsi freca mâinile de satisfactie. Ajunse acasa, si se puse pe scris. Expedie la sediul de Partid prima anonima despre dr. Aurel Popescu si o alta anonima despre dr. Gh. Georgescu. Aceleasi anonime le trimise la Comitetul Central al P.M.R., la tovarasul Gheorghe Gheorghiu-Dej seful statului, la Securitate si la Militie. A continuat sa trimita anonime câteva luni bune. Dupa mai mult timp, pe denuntul de la Securitate si-a pus semnatura. „Or sa ma cheme, si atunci voi spune mai multe”

Dupa câteva zile, un securist s-a prezentat la spital:

– Tovarasul dr. Teapa, sunt de la Securitate Vreau sa stam de vorba.

– Da, tovarase! Sa traiti !

– Tovarase doctor, apreciem atitudinea dumneavoastra, tovarase. Dovediti un spirit de înalta constiinta muncitoreasca si devotament pentru Patria si Partidul nostru. Initiativa dumneavoastra a fost pusa în discutie la Comandamentul Securitatii si s-a luat hotarârea sa deveniti un colaborator de nadejde al nostru.

Sa stiti tovarase, ca prin aceasta, Partidul si Statul nostru îsi pun mari sperante în dumneavoastra si va investesc cu o mare încredere, de care trebuie sa fiti mândru si sa dovediti ca meritati aceasta încredere.

– Da, tovarase, voi raspunde cu toata puterea si abnegatia mea acestei încrederi ce mi-a fost acordata. Sunt hotarât sa fac totul pentru a raspunde la chemarea dumneavoastra.

– Bine tovarase! Va înmânez acest „Angajament” fata de Patrie si Partidul nostru, ca nu veti precupeti nici un efort, si daca va fi nevoie, nici chiar viata, pentru a raspunde la chemarea Partidului care este pus în slujba clasei muncitoare, detasamentul cel mai avansat al poporului nostru. Cititi-l si semnati aici !

Si Teapa a semnat „pactul cu diavolul”.

– Tovarase doctor, va trebui sa pastrati o discretie totala, nici sotia dumneavoastra sa nu stie ce faceti ! Tot ce aflati ne transmiteti noua. Eu voi fi ofiterul dumneavoastra de legatura si va voi

da un numar de telefon. Ma veti apela pe numele meu conspirativ, care este „Pescaru”. Ne vom întâlni în case conspirative. Daca ma întâlniti pe strada, nu ma cunoasteti, treceti pe lânga mine. Numele dumneavoastra conspirativ vi-l alegeti singur. Cum vreti sa vi se spuna ?

– Sa ma gândesc. Sa ma numesc Ciocsirescu Vladimir. Acesta sa fie numele meu conspirativ.

– Dar ce v-a venit? „Ciocsirescu”, s-ar spune ca puneti „ciocuri”. Ei, glumesc si eu , zise locotenentul.

– Nu tovarase, exista o familie cu numele asta în Severin, si întelegeti dumneavoastra...

– Bine tovarase, toate notele informative pe care le veti da vor fi semnate cu numele dumneavoastra conspirativ.

– Va multumesc, tovarase locotenent major si ma voi pune pe treaba ca sa onorez încrederea dumneavoastra. Chiar mâine va voi înmâna prima nota informativa.

A doua zi, pe 18 iulie 1956, Teapa îl suna la telefon pe locotenentul major:

– Alo, tovarasu Pescaru, sa traiti, vreau sa ne întâlnim, am sa va comunic ceva.

– Da, tovarase Ciocsirescu, va astept. Ne vedem mâine la intersectia dintre Strada Mare cu Smârdan si dupa ce ma vedeti, fara sa ma salutati, veniti dupa mine, ma urmati, si intrati acolo unde o sa intru si eu. Aceea va fi deocamdata casa noastra de întâlnire, casa conspirativa.

Teapa a venit la întâlnire si a intrat în casa, urmându-l pe locotenentul major.

– Sa traiti, tovarase locotenent major!

– Noroc tovarase doctor, ce mai faceti?

– Multumesc bine, iata ca am aflat niste lucruri care prezinta interes pentru dumneavoastra. Si începe sa povesteasca despre atmosfera din spital, despre dr. Aurel Popescu si despre dr. Gheorghe Georgescu.

– Da, tovarase Ciocsirescu. Pai, sa scriem. Scrieti sus „Nota informativa” Primita de locotenent major „Pescaru”, Casa conspirativa nr. 2, 19 iulie 1956, agent Ciocsirescu Vladimir.

„Dr. Georgescu Gheorghe si-a facut sanatoriu personal... vine la program dupa ora 10.30 si operatiile încep dupa 12.30, tinând personalul peste program. Medicamentele gratuite sunt distribuite celor care au trecut pe la cabinetul lui particular. Toata lumea îsi pune întrebarea daca... echipa de chirurgie este în Republica Populara Româna sau este locul unde se mai admite metoda capitalista de conducere... pentru ca tuturor le este teama sa vorbeasca.” „... se discuta ca tovarasul dr. Georgescu Gheorghe sa fie ales secretar de organizatie, lucru care a dat

nastere la discutii printre salariatii spitalului deoarece se stie ca doctorul a fost director de spital si nu s-a ocupat de nimic. De câte ori au fost sedinte ale organizatiei de baza, dânsul a cautat sa se eschiveze si sa nu participe. În plus, se stie... ca este o fire comoda si ... urmareste numai interesele sale" [3 exemplare Grupa III-a, problema 363 – cap. IV]

– Bine, tovarase Ciocsirescu, ati venit la noi exact când trebuia, pentru ca dr. Georgescu Gheorghe este deja în obiectivul nostru, urmarit ca ar fi fost legionar, în urma unor sesizari anonime trimise la organele de conducere ale Partidului si Statului nostru.

Dupa câteva zile, Teapa se întâlneste din nou cu lt. Pescaru:

– Ei, tovarase doctor, ce mai e nou?

– Pai, tovarase locotenent, iata o nota informativa... „dr. Georgescu Gheorghe a spus ca: „el face afaceri si are legatura cu marinarii din port" [Nota informativa din 25 februarie 1957, agent Ciocsirescu Vladimir].

Teapa nu statea degeaba. „Trebuie sa accelerez lucrurile. Merge prea încet. Sa vedem ce mai inventez" Trebuie atacat din toate partile.

Ciocsirescu solicita o noua întâlnire cu ofiterul de securitate:

– Noroc, tovarase doctor.

– Sa traiti, tovarase locotenent!

– Ei, avem noutati ?

– Pai, avem noutati. Si începe sa depene rautatile...

– Da, tovarase doctor, pai sa scriem ! si scrie nota dupa nota. De acum, notele informative devin din ce în ce mai agresive si cu tente politice.

În Nota informativa din 20 iulie 1957, agent Ciocsirescu Vladimir, casa Puicea, orele 21.30-22.30, primita de ofiterul Pescaru scrie:

„dr. Georgescu Gheorghe este membru de partid, iar în prezent si secretarul organizatiei de baza PMR pe spital. Un fapt cert: nu a fost si nu este atasat partidului si regimului nostru, având manifestari în spital si în rest, antimuncitoresti – antipartinice. Cu ocazia evenimentelor din Budapesta (1956) a declarat ca nu poate suferi pe rusi si armata lor, fiind barbari.

În spital este afacerist..., practica la scara larga avorturile... Am auzit ca a fost legionar...

Este numit medic primar în sectia chirurgie, dar nu se ocupa cu nimic de aceasta sectie, nu vrea sa lupte pentru stârpirea dezordinii, îsi îngrijeste numai bolnavii sai, care i-au platit. Îsi are grupul sau de medici cu care ia parte la reuniuni si jocuri de poker.

Ca pregatire profesionala este mult depasit fata de vechimea sa, prin faptul ca nu se pregateste, nu citeste, opereaza dupa metode vechi, iar în 1954 a refuzat sa faca cursuri de reîmprospatare la Bucuresti".

Dr. Teapa (alias Ciocsirescu) era fericit. Planul lui era perfect: „ce senzatie de putere am, sunt capabil sa-i distrug pe multi". Se simtea superior celor din jur si faptul ca nu-l stiau, îi amplifica sentimentul puterii: „Pot sa-i lovesc oricând, din umbra. Ei se cred tari, dar îi pot strivi ca pe muste."

În spital, îi facea curte si cauta sa-i intre pe sub piele doctorului Georgescu, si acesta nu stia cum sa-l învete mai multe în chirurgie.

– Hai dr. Teapa în operatie! îl chema mereu doctorul Georgescu. Îl baga de multe ori mâna întâia: hai sa-ti mai arat o tehnica, sa nu te limitezi doar la un singur procedeu. Uite, poti sa gasesti în tratatul de chirurgie si tehnica asta.

– Dar unde gasesc cartea?

– Ti-o împrumut eu, uite, si facem si o comunicare la „Revista de chirurgie".

– Va multumesc din inima.

– Esti tânar, ai tot viitorul înainte, trebuie sa scrii articole, sa te documentezi. Sa stii ca eu am publicat un articol despre un procedeu personal pentru operatiile de hernie inghinala, la care nu au aparut niciodata recidive dupa operatie, am un procedeu propriu de operat monturile la picioare, de asemeni am un procedeu de operat stomacul, toate publicate. Daca vrei, scriem împreuna, ca sa ai articole publicate.

– Va multumesc din inima, domnule doctor, raspundea dr. Teapa, zâmbind, în timp ce cu greu îsi ascundea gândul ca „ma pui în inferioritate? Te crezi destept si pe mine prost, încerci sa ma minimalizezi, tu esti profesor si eu un biet novice? Ei las', ca te vad eu mâine-poimâine cum ai sa cazi de pe craca pe care te-ai cocotat!"

Si, abia ajuns acasa, Teapa a sunat la securitate si s-a întâlnit cu ofiterul „Pescaru":

– Da tovarase doctor, va ascult !

– Iata... Si dr. Teapa scrie urmatoarea „Nota informativa": „În anul 1956, toamna, în timp ce ma pregateam pentru operatie (ma spalam) cu dr. Georgescu Gheorghe, acesta a început sa cânte

un cântec legionar. M-a întrebat daca-l cunosc si eu i-am spus ca nu-l stiu. Atunci mi-a raspuns ca este un cântec de-al legionarilor... Acest cântec a fost fredonat fara a rosti cuvinte...”

[Nota informativa din 5 mai 1958]

– Ei, atunci sa notam.

Si în subsolul notei, ofiterul de securitate noteaza: „agentul a fost dirijat sa gaseasca un moment potrivit si sa-i arate lui Georgescu Gheorghe ca si el a facut parte din FDC în timp ce era la liceu. Sa se apropie de el si sa discute probleme politice.

Masuri: întreg materialul pe care-l posedam despre Georgescu Gheorghe, din care reiese ca a fost legionar, sa fie trimis în copie la Partid”.

Teapa se gândeste. Trebuie sa-i atace si pe ceilalti medici: pe doctorul Vinereanu de la ginecologie, pe doctorul Paraschiv, noul director al spitalului, pe doctorul Tomescu, medicul sef al raionului. Si se pune pe scris iar, si iar, Note informative dupa note. Se trezea noaptea si se gândea cum sa mai faca sa scape mai repede de acesti rivali si sa ajunga seful sectiei de chirurgie.

Zeci si zeci de note informative ale lui Teapa vin una dupa alta, din ce în ce mai incisive, mai pline de otrava, mai periculoase si pe o arie mai extinsa.

În Nota informativa din 26 mai 1958, agent Ciocsirescu Vladimir scrie: „Din toate acestea reiese ca formeaza o clica organizata, si fac front comun, având tot interesul sa nu se ia nici o masura atunci când interesele lor sunt în primejdie.

La directia spitalului este mentinut de..., care este unealta indiscutabila a medicilor magnati din Turnu Severin. Dr. P... se arata îngrijorat ca sa nu se ia decizii împotriva dr. Vinereanu sau a celorlalti medici afaceristi.

Din aceasta clica se poate numara si dr. Georgescu Gheorghe, care este secretarul organizatiei de baza a spitalului... ca si directia, tine sedinte de forma... niciodata nu va lua masuri energice pentru stârpirea afacerismului din spital, el fiind unul dintre principalii afaceristi. Tot interesul este sa fie mentinut în acest post pentru a-i acoperi pe ceilalti... sa arate adevarata activitate politica a dr. Georgescu Gheorghe din timpul studentiei si apoi, l-au acoperit ca a fost legionar... abaterile din sectia maternitate...

În sectia chirurgie se fac tot felul de afaceri... , dupa bunul plac...

Mai exista medicul sef al sectiei sanatate a orasului, si anume dr. (T.I.)... care nu este strain de aceste nereguli... le acopera. Ca si directorul, este interesat sa nu fie pedepsiti vinovatii... si nu ia masuri.

Dr... a jucat un mare rol la încadrarea medicilor din decembrie 1957.

Dr. T.I. este acela care, în mod ilegal... , acoperind astfel o serie de afaceristi.

Pentru încadrarea medicilor... nu sunt straini de zvonurile... ca a primit sume de bani de la unii medici din Turnu Severin.

Dr.... are un bun colaborator în persoana contabilului sau... Acest..., în ultimele 2-3 luni si-a cumparat o motocicleta (15.000 lei), un aparat radio (3100 lei) si haine de 2000-3000 lei. Desigur, numai din salariul sau de contabil si din al sotiei de sora medicala nu ar fi reusit."

Teapa înnebunise de-a binelea, scria încontinuu si musca în toate partile. Vroia sa creeze atmosfera de haos, ilegalitati si mediu corupt în care el trebuia sa faca ordine. Atacul trebuia dezvoltat pe toate fronturile, nu numai politic. Trebuia sa strânga cazurile de esec profesional.

PARTEA A IV-A

24. Pregatirea „Dosarului de informator" al dr. Georgescu Gh.

În jurul doctorului Georgescu se învârteau mai multi informatori, nu numai dr. Teapa Mihai, de care dr. Georgescu îsi daduse totusi seama ca îi vâna locul si aflase ca de la el pornise primul atac politic.

În denunturile scrise de dr. Teapa se spune ca „a auzit ca dr. Georgescu Gh. a fost legionar si pentru ca sa nu fie recunoscut, s-a mutat la Turnu Severin, sa scape de ochiul ager al Partidului. Dar nu i-a mers, pentru ca a fost recunoscut".

Teapa îsi spuse: „este clar, odata trimis denuntul, ancheta se pune în miscare." Era suficient sa te plimbi pe malul Dunarii, pe lânga gardul viu, sau gardul de sârma ghimpata, si daca cineva avea necaz pe tine, trimitea o anonima sau dadea un telefon la securitate, ca ai facut semne la sârbi. Si noaptea te si ridicau si dispareai fara urma. Asa ca doctorul Georgescu Gh. nu avea cum sa scape.

Conducerea politica a P.M.R. considera ca era nevoie sa se dovedeasca cât mai multi dusmani de clasa ca sa se justifice teroarea si existenta unui aparat de represiune urias. Odata ridicati, multi nu rezistau batailor, torturii fizice, psihice, frigului, foamei si recunosteau ca au avut „actiuni dusmanoase contra orânduirii socialiste, a statului", si nu mai apucau sa vada lumina zilei.

Dar efectul acestor denunturi asupra dr. Georgescu a fost la început cu totul altul decât s-a asteptat Teapa.

La sediul Securitatii din Turnu Severin în biroul comandantului se propune ca: „tovarasul doctor Georgescu Gheorghe sa fie racolat ca informator având ca obiectiv supravegherea Spitalului din orasul Turnu Severin".

Comandantul deschide discutia asupra cazului:

– Iata tovarasi, avem aici „Dosarul" doctorului Georgescu Gheorghe. Noi îl studiem de aproape patru ani. Trebuie însa sa reactualizam datele respective. Este un tovaras cu mare influenta în mijlocul colectivului de munca, apreciat din punct de vedere moral si profesional, un tovaras pe care te poti baza si care stie sa duca o actiune la bun sfârsit. Penetreaza usor în mediile sociale, are acces în toate casele si familiile pe care noi le avem ca obiectiv. Iata de ce propun sa fie racolat de noi. Pentru aceasta, tovarasi, va rog sa va mobilizati sa strângeti „informatii compromitatoare" pentru ca trebuie sa avem în vedere si eventuala rezistenta la recrutarea dânsului în aparatul nostru de securitate.

Se stia ca nu va accepta cu usurinta racolarea.

– Este prea cinstit si nu va accepta, intervine un ofiter.

– Va trebui totusi sa-l santajam, trebuie neaparat sa gasim materiale compromitatoare, raspunde un altul.

– Când era student? întreaba comandantul.

– În perioada legionara.

– Foarte bine! Îl facem legionar, si îl excludem si din Partid, si în felul acesta nu se va mai opune. Daca accepta sa fie informator, îi dam înapoi calitatea de membru de Partid. Daca nu... asta este! Oricum, avem doua note aici. Tovarasu locotenent, da citire materialului!

– Da, tovarase comandant. Iata aici:

„Din partea M.A.I. Bucuresti, la serviciul «C» ord. 005667 din 27 VII 1954: Gheorghe Georgescu poseda material la Reg. M.A.I. Bucuresti" si se transmite o Nota a cartotecii operative si de informatii: „Felul activitatii dusmanoase – serviciul «C» la Reg. Bucuresti – 1954 – Semnalat legionar din 1932"– într-o fisa a legiunii.

De asemenea, exista înca o nota de verificare mai veche, din 22 Oct. 1955 cu raspunsul: „NECUNOSCUT LA CARTOTECA GENERALA OPERATIVA A ELEMENTELOR DUSMANOASE".

– Pai atunci, cum a fost legionar daca nu e în cartoteca? întreaba comandantul.

Tovarase locotenent major, te rog sa faci o adresa catre sectia „C” M.A.I. Craiova si sa ceri datele necesare.

– Da, tovarase maior, o scriu chiar acum. Asa deci: „Catre M.A.I. Craiova. Din partea Serviciului de Securitate T.N. Turnu Severin” Comandantul îi întinde o foaie:

– Avem aici un formular, poftim: „Rugam verificati si comunicati-ne materialele compromitatoare despre – Nume: Georgescu Gheorghe, nascut... asa... unde lucreaza: Spital... Director... domiciliul: ...alte indicii de identificare... : Scopul verificarii: Urmeaza a fi recrutat ca gazda a casei de întâlniri – Ce informatii se cer: ...Cum este cunoscut la evidenta operativa si de informatii la cartoteca elementelor dusmanoase... Semnat: Director... Data 12 iulie 1957”.

– Asa, tovarase locotenent major, îl aproba comandantul. Si mai fa o adresa, tot pe formular tip. Uite aici un formular de „Cerere de verificare la cartoteca” cu antetul „C.P.” Asa!

– Bun! Asa tovarasi, ia cuvântul din nou comandantul. A fost facuta înainte o cerere de verificare a cetateanului Georgescu Gheorghe, si ne-au venit raspunsurile o sa vi le citesc pe urma, dupa ce terminam cu adresele. Dar nu am terminat, tovarasi. Sa trimitem si o adresa la Securitatea din Ploiesti., sa vedem cum este cunoscut, el si sotia, acolo unde s-a nascut, în comuna Fântânele, raionul Mizil, ce relatii are, cu cine se viziteaza, ce comportament are în societate. Orice sursa ce poate da relatii cât mai complexe despre cel în cauza si sotia sa, agentura respectiva sa ne-o comunice noua. Iata formularul:

„Catre M.A.I. Ploiesti

Rugam dispuneti verificarea numitului... Georgescu Gheorghe... Data si locul nasterii... Fântânele – regiunea Ploesti.

Scopul verificarii... Urmeaza a fi recrutat ca gazda a casei de întâlniri. Ce informatii se cer... Cum este cunoscut la evidenta operativa si de informatii a retelei informative la sectia „C”.

Sef: Aproba Seful organului M.A.I. Data 12 iulie 1957”

– Si mai facem o adresa: „Cerere de verificare la evidenta generala la Bucuresti”... Completeaza acolo: „Ce informatii se cer cum este cunoscut în evidentele dumneavoastra”

– Tovarasi, sa continuam: Avem aici câteva note informative ale unor agenti de-ai nostri, din cadrul Spitalului în special, si care sustin ca numitul Georgescu Gheorghe ar fi fost legionar. Vom vedea în ce masura aceste afirmatii sunt probate, pentru ca, tovarasi, noi nu putem merge doar pe presupuneri. Dupa cum v-am spus, noi l-am avut în atentie pe doctorul Georgescu Gheorghe de câtiva ani buni si avem aici un agent, acest Ciocsirescu, care este foarte activ si ne-a dat foarte multe date compromitatoare care îl fac suspect de actiuni dusmanoase pe numitul Georgescu Gheorghe. Tovarase locotenent major, dati citire notelor informative ale agentului

Ciocsirescu... Si va rog sa ma tineti la curent cu acest caz, care devine un obiectiv de prima importanta pentru noi.

Dupa scurt timp, la adresele înaintate la Craiova, Bucuresti si Ploiesti, vin si raspunsurile.

În „Nota cartotecii generale si de informatii", raspunsul pus cu o stampila mare este: „VERIFICAREA S-A EFECTUAT, DATE NU EXISTA" – data 13 iulie 1957.

De la Ploiesti, pe 5 august 1957, soseste un întreg dosar „Înaintam alaturat referatul de investigatii privind numitul Georgescu Gheorghe, cu urmatorul raspuns din 20 iulie 1957: „Din investigatiile efectuate în comuna Fântânele, am stabilit ca elementul care face obiectul ordinului se numeste Georgescu Gheorghe (zis Gogu), si nu Petre, nascut la data..., fiul lui Petre si Constanta, de profesie medic uman la...

Nu poseda nici un fel de avere, iar din punct de vedere politic nu este cunoscut în comuna Fântânele, deoarece este plecat de foarte mult timp, dupa absolvirea cursului primar.

– Petre Georgescu, tatal doctorului Georgescu Gheorghe, a intrat în colectiv cu 2 ha. Este cunoscut ca aproape în fiecare an vine la parinti în comuna Fântânele...

Semnat: Locotenent major de securitate..."

Imediat, dosarul este prezentat tovarasului maior comandantul Securitatii Turnu Severin. Sunt convocati mai multi ofiteri în biroul acestuia.

– Tovarasi, am citit acest material. Probele administrate sunt insuficiente, tovarasi. Nu putem sa ne jucam în felul acesta cu viata acestui om, nu sunt probe suficiente pentru a-l acuza ca a fost legionar. Vom trimite dosarul la Partid si dânsii sa hotarasca...

Iata fisa aceasta, pe baza careia este semnalat legionar din 1932... Sa o analizam: este clar ca nu a fost întocmita în prezenta numitului Georgescu Gheorghe pentru ca nu numai ca nu poarta semnatura acestuia, dar nu are nici macar adresa, nici semnatura celui care a întocmit fisa, nici a unui conducator legionar, nu are data întocmirii fisei, nici numele parintilor, nici numele sotiei. Din aceasta fise rezulta ca legiunea l-a avut în atentie, dar probabil, la refuzul lui de a colabora – si din notele informative reiese acest lucru – legiunea a ramas cu intentia si atât. Unitatea, activitatea – rubricile nu sunt nici aici completate. Fisa a fost completata dupa ce a ajuns medic chirurg, probabil la angajarea în servici, pentru ca aici scrie „profesiunea chirurg"...

Din declaratiile martorilor, patru-cinci, câte sunt completate rezulta ca „au auzit" ca a fost legionar nici nu l-au cunoscut macar în perioada aceea.

– Bine, dar pentru noi faptul ca „au auzit" reprezinta probe.

– Ei, bine, desigur ca da! Sa continuam tovarasi! Activitatea legionara a lui Georgescu Gheorghe a constat în prezenta la un bal organizat de legionari în satul lui si participarea la un Plugusor de

Anul Nou organizat tot de legionari, tot în satul lui, dar în fotografia grupului de colindatori, Georgescu Gheorghe nu apare... Chiar si asa, nu putem sa o numim activitate legionara.

Unde este dosarul lui de legionar? De ce nu este înregistrat în arhiva fostei Sigurante, care tinea o evidenta stricta a legionarilor?

Or, din raspunsul de la cartoteca generala, rezulta clar „nu este cunoscut ca element dusmanos". Am sa informez pe tovarasul colonel la regiunea Craiova, sa vedem ce spune si dânsul. Fa-mi legatura la Craiova!

– Alo, sa traiti tovarase colonel. Maiorul..., comandantul securitatii din Turnu Severin, la telefon. Sa traiti! Tovarase colonel, am examinat probele pe care le avem la dosar despre numitul Georgescu Gheorghe. Nu sunt suficiente pentru a trage o concluzie!

– Bai, tovarasu' maior, cum adica? Avem banuiala ca a fost legionar. Ne trebuie confirmarea! Ce nu va orientati, tovarasu? Actionati si rezolvati problema! Nu întelegeti ca asta e linia? Este o directiva de sus! S-a înteles?

– Sa traiti, am înteles!

– Executarea!

Dupa un timp, „baietii de la securitate" care raspundeau de actiune, stateau cu dosarul lui Georgescu Gheorghe pe masa:

– Ce facem tovarasi, îl agatam? încercam sa-l racolam? întreaba lucratorul operativ.

– Nu, sa-l mai lasam, sa înceapa sa chitaie. Nu avem destule materiale compromitatoare. Acum nu mai are bani sa termine casa, ca s-au desfiintat cabinetele particulare, va încerca sa-si rotunjeasca veniturile la spital si trebuie sa cada. Are datorii, copii de crescut si odata cu aceasta au crescut si nevoile. Nevasta-sa sta acasa si are pretentii de cucoana. E în mâna noastra, ca în colivie. Sa mai asteptam! decide ofiterul care raspundea de problema legionara.

La sedinta de lucru la sediul Securitatii regiunii Craiova, participa comandantul inspectoratului, comandantul securitatii, seful securitatii raionului Turnu Severin si alti ofiteri din Turnu Severin.

Biroul comandantului este într-o camera mare cât o sala de conferinte, cu usi duble capitonate, legate între ele ca sa se închida si sa se deschida împreuna, sa nu se auda nimic de afara. O masa mare ovala este în mijloc si biroul comandantului în capul mesei. Peretii, captusiti cu lambriuri de lemn. Un maldar de dosare sunt asezate la capul mesei si comandantul tronând la birou se adreseaza grupului de ofiteri care stau drepti în jurul mesei. Pe un perete se afla portretul lui Lenin, si dedesubt, tabloul lui Gheorghe Gheorghiu Dej.

Se analizeaza dosarul doctorului Georgescu Gheorghe, cu nume conspirativ „Stefanescu".

– Tovarase comandant, este clar ca sunt probe suficiente pentru a-l exclude din Partid. Sa-i dam o lovitura mortala. Gânditi-va ca a fost student în perioada legionara, oricând îl putem acuza ca a facut parte din miscare. Doi martori, si-l terminam!

– Da, tovarase, ocupa-te de asta. Întocmiti-i dosarul pentru excludere, pe care sa-l trimitem la Comitetul de Partid. Dupa aceea treceti la racolare.

Fiecare persoana mai importanta avea cel putin doua dosare: unul alb, unul negru, si, dupa caz, si unul real. Dupa cum se cerea, se scotea dosarul pentru avansare sau pentru lichidare.

– Da, tovarase comandant, propun însa sa mergem în satul lui sa luam legatura cu tovarasii de acolo si sa vedem ce mai gasim.

– Tovarase Florea, dumneata vei fi însarcinat sa faci aceasta ancheta. Te duci întâi la sediul nostru din Prahova, la Ploiesti. Luati toate datele despre doctorul asta, unde s-a nascut, parintii, rudele, scoala, studentia, tot ce puteti afla. Activati reteaua informativa, eventual racolati si alti tovarasi si vedeti unde sunt punctele slabe.

– Deci, tovarase comandant, mergem pe problema legionara? întreaba un ofiter.

– Da, tovarasu'. Ce zici, tovarasu Florea?...

Acesta era ofiterul care raspundea la regiunea Craiova de problema legionara si trebuia sa faca si munca operativa în acest caz.

– Nimic mai simplu, tovarase comandant.

– Tovarasu' Florea, mergeti si în penitenciarul de acolo. Trebuie sa fie vre-un bandit din asta închis si îi luati o declaratie.

– Am înteles, tovarasu' comandant.

– Executarea!

Si masinaria s-a pus în miscare. Este activata reteaua informativa, se cauta persoanele care nu-l simpatizeaza pe doctorul Georgescu Gheorghe, colegii care doresc sa-i ia locul, prietenii care pot fi invidiosi pe ascensiunea acestuia, pe faptul ca are copii destepti, ca are o nevasta frumoasa care-l iubeste.

Orice vecin sau prieten poate fi un dusman si poate sa dea „o nota informativa" care sa fie de folos în întocmirea dosarului. Nu era nici greu, dar nici usor de facut acest dosar, era nevoie de „munca".

Locotenentul Florea primeste ordinul sa mearga la Ploiesti. De obicei el facea munca pe teren. Se prezinta la Inspectoratul M.A.I. de la Ploiesti. Se recomanda, arata delegatia de serviciu, raporteaza care este obiectivul si scopul actiunii.

Este chemat ofiterul care raspunde de sectorul sanitar al regiunii Ploiesti. Este informat asupra problemei.

– Da, tovarase comandant, am înteles. Avem aici un tovaras doctor chirurg, dr. Andritoiu, cu care a fost coleg de facultate. Îl cunoaste, cred, foarte bine pe Georgescu.

– Va rog tovarase, sa-l chemati, sa purtam o discutie cu dânsul. Între timp, eu o sa merg la raionul Mizil, la sediul nostru, si în comuna Fântânele, propune Florea.

– Foarte bine, tovarase locotenent major, spune comandantul. Noi vom face investigatii aici. O sa dam un telefon sa-i anuntam ca sositi acolo si sa va ajute.

Lt. maj. Florea ajunge la Mizil. Comandantul securitatii din Mizil îl întâmpina obedient.

– Da, tovarasu' lt. maj., trebuie sa stârpim banditii din tara asta. Avem toate informatiile care va trebuie. În Fântânele a existat un cuib legionar condus de numitul Titi Dumitrescu. Acesta este închis în penitenciarul de la Râmnicu Sarat. Daca vreti, vom merge acolo sa-l interogam. De asemenea a fost si unu' Radulescu, mare legionar. Dar din informatiile noastre nu rezulta însa ca dr. Georgescu Gheorghe a fost înscris în cuibul Marasesti din Fântânele, condus de numitul Titi Dumitrescu. Uitati-va si dumneavoastra în dosar si va veti convinge. Nu are rost sa pierdem timpul în Fântânele.

Locotenentul major Florea se întoarce la sediul din Ploiesti. Comandantul îl întreaba numaidecât:

– Ei, tovarase locotenent major, cum stam?

– Nu prea stam, tovarasu comandant. Nu avem date ca ar fi facut parte din aceasta miscare.

La Ploiesti, este invitat la sediul securitatii si dr. Andritoiu.

– Tovarase doctor, ce stiti de doctorul chirurg Georgescu Gheorghe din Turnu Severin? A fost coleg cu dumneavoastra, cine îl mai cunoaste?

– Pai, sigur, tovarase, ca îl cunosc. Îl cunoaste si doctorita Davidescu, internista de aici, si sotul ei, ca am fost colegi.

– Si din Bucuresti, cine îl cunoaste?

– Da, am fost colegi cu dr. B..., dr. C..., dr. S..., dr. P..., dr. Pl..., dr. Po..., stomatologul, dr. E..., dr. V... din Severin si altii. Dar acestia, ultimii trei, au venit la sfârsitul facultatii de la Cluj si nu cred ca îl cunosc îndeajuns.

– Tovarasu doctor, pe noi ne intereseaza daca dr. Georgescu a fost legionar.

– Nu cunosc tovarase sa fi fost, dar daca ar fi fost, as fi stiut.

– Tovarase dr. Andritoiu, cum nu stie nimeni ca Georgescu a fost legionar ? Cine îl cunoaste mai bine?

– S-ar putea ca dr. Vinereanu, care a plecat cu el în Severin, sa stie mai bine decât mine!

– Dr. Vinereanu nu recunoaste ca Georgescu ar fi fost legionar. Dar dr. Popescu stomatologul? întreaba ofiterul.

– Dr. Popescu a dat concurs la chirurgie, nu a reusit si atunci s-a dus la clinica unui dentist, Dan Teodorescu. A scapat sa fie trimis pe front si acum o duce bine. Nu cred ca are cunostinta de asta, la fel si ceilalti care au venit de la Cluj în ultimii ani de facultate.

Doctorul Andritoiu continua:

– Georgescu a avut ghinion, a fost pe front si când s-a întors a trebuit sa plece la Severin. Face parte din aceasta generatie de buni chirurgi.

– Da, bine, asta nu are importanta pentru noi! Bine, va multumesc, puteti pleca! Dr. Andritoiu iese din încapere.

– Trebuie sa-l informam pe tovarasul comandant de la regiunea Craiova. Daca puteti, sa-mi faceti legatura telefonica, se adreseaza comandantului locotenentul major Florea.

– Da, tovarase locotenent major, cum sa nu. Ofiter, fa-mi legatura la Craiova. Lt maj. Florea ridica receptorul:

– Sa traiti, tovarasu' comandant, sunt locotenentul major Florea. Nu gasim nimic, tovarasu' comandant.

– Bai tovarase, eu credeam ca te descurci mai bine! Pai du-te, tovarase, la penitenciar dupa asta, cum îl cheama, Titi Dumitrescu, si ia-i o declaratie cum am spus. Ce, nu e clar?

– Am înteles, sa traiti!

Si locotenentul major Florea a plecat imediat la Penitenciarul de la Râmnicu Sarat. Arata delegatia, si comandantul închisorii îl scoate pe detinutul Titi Dumitrescu.

– Detinut Titi Dumitrescu!

– Ordonati! raspunde Titi Dumitrescu, care era înalt si slab, si de abia se tinea pe picioare.

– Trebuie sa dai o declaratie!

– Am înteles!

– Îl cunosti pe dr. Gheorghe Georgescu din Fântânele?

– Da, sa traiti, ce trebuie sa declar?

– Declari ca a facut parte din cuibul Marasesti, condus de tine!

– Dar n-a facut!

– Ba, tu n-auzi?

– Dar cum pot sa spun asa ceva? Ca nu e adevarat! Nici macar nu i-am propus, ca nu l-am mai vazut pe-acolo, ca el era student la Bucuresti.

– Ba banditule, tu crezi ca eu stau la tocmeala cu tine? Stai jos si scrie cum îti dictez eu, ca te ia mama dracu'! Auzi la el!

Si dupa o pauza i se adreseaza pe un ton oficial:

– Detinut Titi Dumitrescu, din acest moment esti în situatia de interogatoriu, asa ca se noteaza tot ce vorbim... Si pe un ton scazut, dar amenintator:

– Ai grija cum raspunzi, ca dai de dracu! S-a înteles? Scrieti tovarase, se adreseaza dactilografei:

Proces verbal de interogator, început la ora... terminat la ora...

– Scrieti tovarase! Datele administrative: nume, prenume, data nasterii, data de azi, localitatea.

– Notati, tovarase:

– Vi se pune în vedere, conform art. 147 – codul de procedura penala, ca sunteti anchetat ca martor. Am luat la cunostinta. Semneaza aici si Titi Dumitrescu semneaza.

Întrebare: Ancheta cere sa declarati în mod sincer de când îl cunoasteti pe doctorul Georgescu Gh. si tot ce cunoasteti despre acesta.

– Hai, stii ce ai de spus! se rasteste Florea.

Raspuns: Pe doctorul Georgescu Gh. îl cunosc de copil, întrucât am fost la scoala primara împreuna. Liceul l-a facut în Mizil, Buzau si în Ploiesti. În 1932 s-a înscris în cuibul legionar Marasesti din Fântânele, condus de subsemnatul.

– Da, bine!

Si Titi Dumitrescu a scris tot ce i s-a dictat si a semnat fiecare pagina. Locotenentul major Florea s-a întors la Craiova.

– Sa traiti, tovarase comandant! Uitati declaratia!

– Ba tovule, mai ai multe de învatat! Pune-o la dosar. Cu asta l-am terminat! Trimite-le dosarul alora de la Severin si pune-i sa mai ia niste declaratii de pe acolo, de la oamenii nostri. Nu mai conteaza, îl obligam sa recunoasca si e al nostru. E ca si înmormântat!

– Mai avem înca doua declaratii aici. Uitati-le aici. Sa le punem la dosar alaturi de declaratia lui Titi Dumitrescu, raspunde lt. maj. Florea.

– Este bine tovarasi, dar propun sa mai luam înca una-doua declaratii, se adreseaza comandantul.

– Mai avem de luat înca doua declaratii si de la niste arestati din Penitenciarul din Turnu Severin si le punem si pe ele la dosar, raspunde ofiterul operativ.

– Da tovarase, dar eu zic ca acum este suficient atât! Înaintam dosarul atât cât este la Partid si vedem pe urma ce este de facut, daca mai sunt necesare si declaratiile acestor detinuti. Pastram o rezerva. Avem timp.

25. Femeia din Orsova

Cazul femeii cu avort, care s-a petrecut în noiembrie 1956, a fost reperat si analizat de Securitate în vederea obtinerii unor materiale compromitatoare.

Este vorba de o femeie din Orsova, de lânga Turnu Severin.

Femeii i se facuse un avort de catre un medic din Turnu Severin, si s-a prezentat dupa câteva zile la spital cu abdomen acut. A fost adusa cu salvarea în stare grava.

De garda era dr. Georgescu Gh., care a venit în sala de consultatii chemat de sora Ioana. Aceasta avea o lunga experienta în spital, locuise mai tot timpul într-o camera a spitalului si de multe ori participase, de circumstanta, mâna a doua la operatii.

Femeia a fost consultata. Articula greu cuvintele.

– Ce-ai facut, femeie, ti-ai provocat cumva un avort?

– Nu, domn’ doctor.

– Ma, nu ma minti, ca starea ta e proasta, poti sa mori, si nu stiu care e situatia. Spune-mi, ti-ai facut tu, sau altcineva?

– Mi-a facut un doctor, acu patru zile.

– Si de-atunci ti-a curs sânge încontinuu?

– Da, si miroase urât.

– Ioano, pune-o pe masa.

– Asaza-te ca lumea si da-mi doua valve sa ne uitam. Asa, lasa-te mai jos. Ma, te doare aici, unde apas eu?

– Da.

– Ioano, hai cu ea în sala de operatii, îi facem histerectomie.

– Domn' doctor, dar nu vedeti cum arata?

– Ioano, are peritonita, daca n-o deschidem moare. si asa e târziu. Dati-i perfuzii cu antibiotice. Îi facem rahianestezie, si hai repede.

Femeia este adusa în sala de operatii si deschisa imediat. Uterul era sfacelat, posibil cu perforatie si peritonita. Sala s-a umplut de un miros greu.

– Câmpuri, Ioano, si hai sa spalam burta. Pensa, tine uterul. Pensa, hai ca l-am prins foarfeca sa-l sectionam. Asa, arunca-l la galeata !

– Domn doctor, pai nu pastrati piesa? O sa vina astia de la Militie si o sa dati de bucluc.

– Taci, ma, nu vezi ca e necrozat tot. Ce sa pastram?

– Cum ziceti dumneavoastra.

Femeia nu a putut fi salvata, a murit a doua zi. S-a facut ancheta, iar doctorul care facuse chiuretajul si probabil si perforatia a fost anchetat, dar nu a mai fost acuzat de avort ilegal, pentru ca familia a declarat ca si-a provocat singura avortul. Însa cazul a fost retinut la dosarul dr. Georgescu Gh.

26. Din Notele informative ale agentului Ciocsirescu Vladimir

Dupa un an, Teapa si-a amintit de femeia din Orsova. Noaptea, când toti dormeau în casa, s-a apucat sa compuna o „Nota informativa":

„În luna noiembrie 1956, a fost operata de catre doctorul Georgescu Gheorghe femeia... din Orsova.

Acestei femei i se facuse un avort de catre doctorul..., acasa la el, în cabinet, când i s-a perforat si uterul. A tinut-o acasa 2-3 zile pâna când a vazut ca va muri si de teama sa nu moara acasa la el a adus-o la spital unde a operat-o doctorul Georgescu Gheorghe. Pentru a se înlatura orice banuiala, bolnavei i s-a scos uterul. Dupa câte se stie, bolnava a murit. Un alt punct de întrebare, de ce nu a pastrat piesa, pentru a fi prezentata la nevoie?

De notat ca în luna ianuarie 1957, organele securitatii au chemat si anchetat pe sora cu instrumentarul de la sala de operatii de la care, desigur, nu s-au obtinut date exacte... ca nu se pricepe si poate fi usor indusa în eroare de medic.

Fapt sigur este ca femeia a murit fiindca i s-a facut un avort (chiuretaj) cu perforatia uterului si hemoragie interna masiva.

Se pune problema daca actul medico-legal întocmit la deshumare si foaia de observatie au fost modificate". [Nota informativa din 20 iulie 1957, Agent Ciocsirescu Vladimir]

La „Nota informativa" ofiterul de securitate noteaza în rezolutie:

„Grupa II va reancheta cazul dupa ce a identificat toate persoanele care cunosc acest caz: de luat legatura si cu organele M.A.I. din Orsova."

Teapa se gândea: trebuie sa reiau toate datele, în special despre doctorul Georgescu Gh., si sa le reinterpretez.

În decembrie 1957 s-a prezentat un accidentat cu traumatism cranio-cerebral. Dr. Georgescu Gheorghe l-a operat si bolnavul a mers bine si a fost externat, dar a revenit cu tulburari meningeale. Pâna la urma bolnavul a decedat dupa ce a fost reoperat la Bucuresti.

Cazul trebuia exploatat politic: sabotaj al spitalului, atitudine dusmanoasa fata de clasa muncitoare.

„În luna noiembrie sau decembrie 1957, în urma unui accident de munca la... este internat în Sectia de chirurgie a spitalului din Turnu Severin, un bolnav care prezenta o fractura craniana cu înfundarea regiunii frontale. Este operat de catre dr. Georgescu Gheorghe si paraseste spitalul vindecat, dupa cum se poate constata si din foaia de observatie. Dupa 8-10 zile se spala pe cap si pleaca la cârciuma, unde consuma alcool. Fiind frig, desigur se îmbolnaveste, facând fenomene meningeale. Este reinternat în sectia de chirurgie si dr. Georgescu Gheorghe, fara a examina serios bolnavul, îl reopereaza, spunând ca are un abces cerebral. Dar la operatie nu se constata abcesul cerebral, deci nu trebuia reoperat. În schimb, dupa aceasta a doua operatie, ramâne cu o plaga din care se scurgea lichid cefalo-rahidian. Deoarece nu se vindeca, este trimis la Bucuresti, unde este din nou operat iar bolnavul moare. În tribunal are loc un proces în care sunt inculpati directorul si inginerul-sef. Din cei 50.000 lei despagubiri... dr. Georgescu Gheorghe ar fi primit 3000 lei pentru care a declarat ca a gasit abces cerebral. Aceasta este o minciuna, dr. Georgescu Gheorghe s-a înselat asupra diagnosticului, si nu trebuia operat, si cauta sa induca în eroare organele de justitie, numai pentru ca a luat o suma destul de mare de la familia pacientului? Spalarea pe cap, desigur ca nu-i putea produce abces cerebral. Dar, asa

cum se întâmpla la orice om sanatos, iarna daca te speli pe cap si iesi în frig, poti prezenta reactii cu dureri de cap destul de neplacute". [Nota informativa din 28 iunie 1958, agent Ciocsirescu Vladimir]

Apoi, dr. Teapa Mihai începe sa compuna un nou „Raport informativ"* si printre altele noteaza:

„Doctorul Georgescu Gheorghe a avut de la început manifestari antipartinice dusmanoase iar majoritatea celor care-l cunosteau se întrebau si îsi explicau înscrierea lui în Partidul Social Democrat si apoi în P.M.R.– numai prin dorinta de a masca atitudinea sa.

În anul 1956 – fapt ce a fost sesizat la timp – doctorul Georgescu Gheorghe a cântat în sala de operatii cântece legionare. Despre unul din cântece mi-a spus ca este al „muncitorilor legionari", iar despre altul ca este „un cântec de lupta".

[În „Nota informativa" initiala a mentionat ca nu a cântat cu cuvinte, ci doar a fluierat cântece legionare, n.a.]

În anul cu rebeliunea din Ungaria – a spus ca rusii au fost barbari si criminali [În „Nota informativa" respectiva a scris doar barbari, nu si criminali, n.a.]

* [Raport informativ din 18 octombrie 1959, Agent Ciocsirescu Vladimir].

"Este un afacerist ordinar – a operat femei la organele genitale (pentru retroversie uterina) si în condica trecea apendicita.

Ca pregatire profesionala, se bazeaza numai si numai pe rutina – dar sa mai citeasca si sa fie la curent cu progresele, nu.

Este imoral – cautând sa se tina de femei si mai ales de personalul din spital, ca sa le posede si apoi sa le foloseasca în interesele sale materiale.

Apoi acestea mai sunt folosite pentru a-i aduce bolnavi care sa plateasca si sa nu vorbeasca atunci când aud ca a luat bani de la bolnavi, si din contra, sa îi linisteasca pe acestia.

Îi plac jocurile de noroc poker, rummy si anturajul".

Ca urmare a acestor denunturi mai multi medici din Turnu Severin au fost închisi si, de asemenea, a fost arestat si contabilul spitalului.

27. Ciocsirescu viseaza urât

Sotia lui Teapa fusese deportata pe Baragan. Fata de ea, Teapa nu reusise sa tina secretul racolarii, dar îi spunea cât mai putin: „s-a întâlnit odata, de doua ori, si atât". Totusi, ea îl vedea ca scrie ceva pe ascuns, se scoala noaptea, se framânta, nu doarme.

– Ce ai, Mihaita? Ce te tulbura? Te ameninta ceva?

– Nu, draga, am un caz dificil la spital si doctorul Georgescu asta s-a înselat asupra diagnosticului, nu citeste, e depasit. Îmi pare rau de bolnavul acesta care poate sa moara. Ce sa-i faci, meseria asta te implica afectiv! Uite si tu, vezi ca mi-a luat somnul. Îsi scotea câte o carte de medicina, ca sotia sa creada ca studiaza, si între pagini scria „Nota informativa". Sotia lui îl surprindea din nou noaptea „studiind":

– Draga, dar ar trebui sa fii mai detasat. Ce naiba, esti profesionist, si înca unul de mare clasa. Vad ca studiezi si acum. Studiul si profesiunea trebuie facute cu masura, vrei sa te îmbolnavesti?

– Da, draga mea, ce sa fac si eu mai întâi?...

Dar într-una din zile, sotia lui Teapa a gasit o „Nota informativa" între paginile unei carti de medicina care se afla pe birou. S-a îngrozit când a citit-o.

– Mihaita, cum poti tu sa faci asa ceva? Nu cumva ai pus si tu umarul la distrugerea si arestarea doctorilor astora? Tu îti dai seama cum e sa ai pe constiinta suferinta lor? Daca ne blestema oamenii astia? Avem copii, pacatul se transmite asupra urmasilor, nu numai asupra ta. Doamne, te-ai gândit ce consecinte are un astfel de denunt? Pentru ce, Mihaita, pentru ce îti încarci sufletul? Puteai sa te faci ca nu vezi si cei de la Securitate te lasau încet, încet, în pace.

– Draga, dar nu am scris-o decât pe asta, într-un moment de furie, de suparare, am fost grav jignit si am vrut sa ma razbun. Dar uite, o rup aici în fata ta. Îti jur pe ce am mai sfânt ca asta a fost singura reclamatie si ca nu voi mai face niciuna. Uite, nu vezi ca nu fac altceva decât sa studiez si te asigur ca numai prin munca, pricepere si profesionalism voi cauta sa-mi fac un drum în viata.

Si Teapa ofta usurat ca sotia l-a crezut. Îsi spune în gând:

„Cât sunt de teribil, pot duce de nas pe toata lumea. Sunt un geniu, un Machiavelli înnascut! Daca traiam în timpurile alea, cine stie ce ajungeam! Sunt o masina infernala, de o precizie absoluta, o perfectiune a naturii!"

Dar uneori, noaptea îl scutura câte un cosmar, si cosmarul se repeta din ce în ce mai des. Probabil ca vazuse vreun film si imaginile îl impresionasera. Cineva-l striga pe nume, „Mihaita", alintându-l a repros amar. „Ce mi-ai facut tu, Mihaita? De ce ma urasti de moarte." Cel care-l striga nu avea fata, dar soapta i se prefacea treptat în ragnet...

În visul lui se trezea parca, dar nu, era treaz, ba nu, visa niste urlete supraomenesti, niste racnete de durere îi spargeau timpanele. Racnetele se auzeau de sub pamânt, de undeva de sub el, si parca vedea acolo cum se chinuiau oamenii, strânsi în sârme ghimpate si sârmele ghimpate se rasuceau ca serpii în jurul trupurilor lor, din ce în ce mai mult, cu fiecare tipat se strângeau mai mult si tipatul era din ce în ce mai slab, si oamenii ramâneau cu ochii atintiti la el si cu ultima suflare îi strigau numele: Mihaita! Mihaita! Mihaita!

Se trezea nadusit. Încerca sa adoarma din nou dar nu reusea si se ducea la birou sa scrie din nou. „Nu ma las eu doborât de himere! Eu sunt un om puternic, de neînfrânt! Voi domina totul, vointei mele i se vor supune toti, si toti ma vor respecta pentru calitatile mele. Vointa mea este de neclintit si sunt sustinut de fortele oculte care stapânesc lumea!”

Dar cosmarul devenise recurent. Si umbra aia îl striga mereu pe nume:

– Mihaita, ce mi-ai facut tu, Mihaita! Când ai sa mori, eu am sa fiu cu tine...

Se trezeste si are în fata imaginea lui. Nu se poate asa ceva, este cu el în camera, pe strada, peste tot, îl aude încontinuu:

– Mihaita, Mihaita, ce mi-ai facut, Mihaita! Am sa fiu cu tine Mihaita, în clipa când vei muri !

28. Represiunea politica din anul 1958

Ca urmare a Hotarârii nr. 1062 din 1958, a sedintei Plenare a Comitetului Central al P.M.R., s-a hotarât excluderea din Partid a unor intelectuali, primenirea partidului prin eliminarea unor membri de partid care nu prezinta încredere totala, asa încât au fost dati afara din Partid academicieni, profesori, medici, ingineri, în special intelectuali, cei care erau pe lista neagra a securitatii. Multi dintre acestia au fost arestati si închisi în închisori politice, sub diferite acuzatii, unele chiar de drept comun. Altii nu au fost judecati, dar nici nu au apucat sa mai iasa, pentru ca au murit la scurt timp dupa arestare, în timpul anchetelor.

A fost ultimul si cel mai dur val de represiune politica.

Organele de securitate au avut, în multe cazuri, misiunea de a „confectiona” dosare cu acuzatii de subminare a statului, actiuni dusmanoase, sau alte acuzatii: ca au facut politica înainte de razboi, ca au complotat contra statului, ca au facut propaganda dusmanoasa; profesorii – ca au luat bani de la elevi, medicii – ca au luat bani de la pacienti sau ca au provocat avorturi. Alte capete de acuzare: detinere de valuta, aur, carti interzise, tablouri sau fotografii ale unor persoane indezirabile, si multe, multe alte motive.

În acel sfârsit de an ’58 si la începutul lui ’59, a fost arestat si profesorul meu de limba româna, Papadopol, tatal prietenului meu, inginerul Penescu, dr. Crivina, dr. Rosenfeld, dr. Nora Raevschi, dr. Aurel Popescu, dr. P. Georgescu si multi alti cunoscuti ai familiei noastre.

Teapa îsi freca din nou mâinile, capatase acest tic: când era bucuros de o reusita, mai ales când reusea sa mai distruga o viata, era fericit, avea o senzatie de voluptate care nu se compara cu nimic. Si cu cât persoana respectiva suferea mai mult, cu cât raul facut era mai mare, cu atât simtea o placere mai mare.

În sala de operatii, doctorul Aurel Popescu s-a apropiat de doctorul Georgescu Gheorghe în timp ce se spalau pe mâini, si i-a spus la ureche:

– Ghita draga, caci asa îi zicea uneori doctorul Aurel Popescu doctorului Georgescu, am auzit ca la Craiova au exclus din partid o multime de medici si profesori, ca urmare a hotarârii Plenarei asteia. S-ar putea sa fii si tu în pericol, caci am auzit ca te-au acuzat în mod fatis într-o sedinta de partid, ca ai fi fost legionar. Ia-ti din timp, draga, masurile de prevedere, pentru ca îti spun ca este pericol mare.

– Este adevarat. Într-o sedinta de partid, moasa Albu mi-a strigat: „Legionarule!”.

– Sa stii, draga, ca nimic nu este întâmplator. Probabil ca a fost chemata deja la Securitate si a dat o declaratie despre tine, ca ai fi fost legionar si ca, probabil, „a auzit” ea de undeva.

– Dar, domnule doctor, nu are de ce sa-mi fie frica, pentru ca eu n-am fost legionar. Am auzit si eu ca ar fi ceva compromitator pentru mine, dar eu nu vad de ce as putea fi acuzat.

Teapa se prefacea ca are de lucru, dar tragea cu urechea si a auzit tot. Îsi spunea în gând: „Ce tâmpiti sunteti amândoi! Sunteti deja în lat, si latul se strânge. Înca putin, si sunteti ai mei. Si voi fi eu sef, iar voi doi o sa stati dupa gratii si o sa plângeti. Ah, mai am putin, si ce bucurie o sa traiesc când o sa va vad pe amândoi legati!”

„Trebuie sa mai încalzesc însa un pic lucrurile, sa mai trimit câteva anonime la C.C. al P.M.R., sa stimulez actiunile de verificare pe linie de Partid.”

Si a avut dreptate si de aceasta data.

În 1958, doctorul Georgescu Gheorghe era medic primar si secretar BOB pe spitalul din Turnu Severin.

La sediul Comitetului de Partid al Raionului Turnu Severin, în biroul primului secretar, suna telefonul pe direct.

– Tovarase prim secretar, sa traiti! Sunt comandantul Inspectoratului regional Craiova, seful Securitatii, maiorul ...

– Da, sa traiti, tovarase maior, raspunde primul secretar Barbulescu.

– Tovarase prim, aveti o problema foarte grava acolo cu un cetatean doctor, fost legionar, care a fost director de spital si îl tineti acum secretar BOB.

– Cum tovarase, si noi nu stim nimic?

– Pai uite ca acum stiti, si daca nu eram noi vigilenti, uite ca va scapa!

– Da, tovarase maior, aveti dreptate! Ce ne-am face fara dumneavoastra? Va rog sa trimiteti la mine dosarul acela, sa-l analizam si noi si la biroul tovarasului Gheorghe, secretarul cu probleme organizatorice.

– Am înteles, tovarase Prim!

29. Pregatirea excluderii din partid a dr. Georgescu Gh.

Primul secretar al Comitetului de Partid al raionului Turnu Severin apasa pe butonul soneriei. Se prezinta imediat secretara:

– Da, tovarase Prim.

– Cheama-l aici pe tovarasul Gheorghe de la sectia organizatorica. Acesta se prezinta imediat.

– Sa traiti, tovarase Prim!

– Bai tovarasu', uite am citit dosarul de la securitate cu materialul asta cu nota de sinteza despre doctorul asta, Georgescu Gh. În dosar se afla declaratia asta data de fostul sef de cuib legionar Marasesti din comuna Fântânele, Titi Dumitrescu, si care se gaseste în acest moment închis politic, si fisa asta de evidenta a legiunii. Mai exista si alte câteva declaratii ale unor persoane din Turnu Severin care „au auzit" ca Georgescu Gheorghe a fost legionar.

Trebuie sa facem si noi verificari proprii, pe linia noastra. Te duci în satul asta, Fântânele, si vezi, te orientezi! Te vor astepta tovarasii din Ploiesti, care te vor îndruma. Hai, si te întorci repede, ca avem treaba!

– Îl trimit pe tov. Trandafir, sunteti de acord ?

– Bine, tovarase !

La sediul Comitetului Judetean P.M.R. din Ploiesti tovarasul Trandafir este primit chiar de Primul secretar, care cunostea problema, asa ca i se dau primele informatii.

– Nu puteti sa mergeti la Sfatul Popular din Fântânele, pentru ca presedintele Consiliului Popular de acolo este chiar fratele dr. Georgescu Gh., Stelian Georgescu, asa ca va trebui sa mergeti tot cu un tovaras de la Securitate si sa luati informatii prin reteaua informativa a dânsilor, îi comunica primul secretar

– Dar organele de securitate au mai facut verificari, si nu sunt nici un fel de date în ce priveste activitatea de legionar a acestui tovaras doctor în acest sat, Fântânele, intervine un activist de partid de la sectia organizatorica.

– Totusi, tovarase prim secretar, îmi voi face datoria si voi face si eu cercetarile pe linie de partid, insista Trandafir.

– Foarte bine tovarase, mergeti, noi va sprijinim! Trandafir ajunge la Mizil, la sediul Securitatii.

– Sa traiti, tovarasu' capitan! Sunt activistul Trandafir de la Turnu Severin.

– Noroc, tovarasu' Trandafir! Cu ce va ajutam?

– Pai, sa mearga cineva cu mine în Fântânele si sa ma îndrume cum sa obtin niste informatii despre un cetatean de acolo, dr. Georgescu Gh. care locuieste acum în Turnu Severin.

– Pai, noi am mai facut investigatii acolo, si nu am gasit nimic.

– Mai încerc si eu, ce sa-i facem?

– Bine tovarase, va va însoti subofiterul care raspunde de aceasta comuna.

Si Trandafir a plecat în sat, însotit de lucratorul de la Securitate.

– Ce facem, tovarase? Unde mergem? Cine ne poate da informatii, ca dumneavoastra stiti mai bine cum stau lucrurile. Trebuie sa luam o declaratie-doua de la oamenii din sat ca l-au vazut, ca stiu, ne orientam noi.

– Pai, eu zic sa mergem la cooperativa din sat. Sunt câtiva colectivisti acolo, care au câte un dinte împotriva actualului Presedinte al Sfatului Popular, care este fratele numitului dr. Georgescu Gh. din Turnu Severin. Ca eu stiu ca au fost niste nemultumiri ale câtorva persoane de acolo, poate ca scoatem ceva de la ei.

– Foarte bine, tovarase, vezi dom'le ca oameni capabili se gasesc la toate nivelele, nu numai la vârf! Bravo! Hai, tovarase!

La cooperativa (CAP) din sat stau de vorba cu Presedintele care le pune la dispozitie biroul lui.

– Chemati-i aici pe câtiva colectivisti, si securistul da o lista cu numele acestora. Au fost adusi oamenii si lasati afara sa astepte.

– Cum procedam, tovarase? Îi amenintam sa ne dea declaratii? întreaba Trandafir.

– Nu, tovarase, ca nu obtinem nimic asa! Îi luam cu plan, pe ocolite, îi gâdilam si îi întarâtam împotriva lui Stelian Georgescu asta, si pe urma le punem problema. Îi testam întâi pe toti, si ne oprim la aia mai slabi, care vor ceda si ne vor asculta. Poate ca si o litra de tuica ne va fi de folos.

– Bine, tovarase! Sa stii ca imediat ce ajung acasa voi transmite o nota de apreciere a acestei actiuni, pentru ca dumneata meriti sa fii promovat, pentru ca esti foarte istet.

Zis si facut. Au fost introdusi pe rând oamenii, dar în momentul când simteau ca este vorba de o turnatorie, o luau cu „nu stiu, nu cunosc". Au gasit totusi doi oameni care oscilau si care puteau fi convinsi.

Când au aflat despre ce este vorba, ca sa recunoasca ca dr. Georgescu Gh. a fost legionar, au luat-o si astia cu „nu stiu". Si într-adevar, nu stiau.

– Bai tovarase, dumneavoastra nu trebuie sa stiti, va dictam noi si dumneavoastra va iscaliti.

– Cum tovarase, cum sa fac asa ceva, ca ma bate Dumnezeu!

– Hai, mai tovarasi, mai stam de vorba. Hai sa bem un paharel de tuica ca sa ne cunoastem mai bine si mai vedem.

Si se asezara la masa. O tuica, doua, trei. Oamenii au început sa se clatine. Trandafir si securistul se prefaceau ca beau, gustau din pahar si mai turnau un rând de tuica celor doi. Spre seara, Trandafir a adus din nou vorba de doctorul Georgescu.

– Hai ba tovarasu', ca acuma suntem prieteni, ce dracu ! Chiar nu stii ca dr. Georgescu Gh. a fost legionar? Dupa tot ce ti-a facut Stelica Georgescu, merita sa le-o tragi, sa le dai o lectie.

– Nu stiu, zau! Am auzit si eu ca au fost niste legionari aici, dar de doctoru' asta habar nu am, nici nu-l cunosc.

– Ei, nu-i nimic. Eu îti dictez si dumneata scrii aici câteva rânduri numai. Hai, te rog, sa mai bem un rând; buna tuica, nu ? si-i pune omului hârtia în fata si stiloul în mâna.

– Hai, uite, îti dictez. Scrie !

Declaratie:

Stiu ca dr. Georgescu Gh. a fost legionar în cuibul de legionari din Fântânele condus de Titi Dumitrescu, din anul 1932, când a plecat student la Bucuresti.

– Asa, si semneaza!

Cel de al doilea satean nu a putut fi convins sa scrie, nici asa ametit de bautura.

– Atunci scrie ca ai auzit ca a fost legionar.

– Pai, nu am auzit!

– Cum nu ai auzit, uite, l-ai auzit pe asta care a dat declaratia. Scrie: „am auzit de la cetateanu, cum îl cheama, ca dr. Georgescu Gh. a fost legionar.

– Bine, asta scriu.

Oamenii au plecat si când si-au revenit dupa bautura si-au dat seama ca au fost prostiti, dar nu mai aveau ce face.

– Aceste declaratii sunt beton, tovarase, pentru dosarul de excludere. Va multumesc, tovarase, si va asigur ca voi contribui si eu la avansarea dumneavoastra.

Dupa întoarcerea lui Trandafir la sediul comitetului raional Turnu Severin este convocata o sedinta de comitet executiv

Se pune în discutie cazul Georgescu.

– Ce facem tovarase Prim, în acest caz? i se adreseaza tovarasul Gheorghe. Este clar ca nu putem sa-i dam numai o sanctiune pe linie de Partid. Nu merge decât excluderea. Dovezile sunt clare. Pe de alta parte, linia de la centru este sa eliminam orice membru de partid care nu prezinta garantie. Nu este admis nici cel mai mic dubiu! Nu trebuie sa plutească nici o banuiala!

– Da, tovarase Gheorghe, trebuie sa respectam disciplina de partid. Trebuie facuta epurarea membrilor care nu prezinta încredere totala. Fixati data sedintei, ordinea de zi având ca obiectiv excluderea numitului Georgescu Gheorghe. Tovarasul secretar Gheorghe, vei conduce sedinta.

30. Sedinta de partid pentru excluderea dr. Georgescu Gh.

La spitalul din Turnu Severin, pe 27 octombrie 1958, sunt convocati în sedinta extraordinara toti membrii de partid.

Sunt invitati si din afara spitalului câtiva tovarasi, un delegat activist de la Regiunea Craiova, si alti câtiva activisti de la raion.

Pe terasa spitalului „din gradina” era o sala în care încapeau în jur de doua sute de oameni. Sala se umpluse deja. În rândurile din fata erau medicii, la mijloc erau asistentele, si în spate infirmierele, femeile de serviciu, o parte din personalul auxiliar, brancardieri, muncitori cu întretinerea. Doctorul Teapa s-a asezat în ultimul rând si facea agitatie printre acestia.

– Domn doctor, da’ de ce ne-au chemat? Ce se întâmpla?

– Draga, l-au descoperit pe dr. Georgescu Gh. ca a fost legionar si o sa-l excluda din partid.

– Cum, domn doctor, ca este un om cumsecade?

– Care, ma? Tu nu stii ce perfid, ce ascuns este? E un bandit, ma, un criminal care a omorât, a facut crime înainte de a veni aici ca sa-si piarda urma.

– Hai, domn doctor, ce dracu, ca e om cumsecade, eu îl cunosc de mult, zice sora Ioana. Se cunoaste omul rau. Dr. Georgescu Gh. e un om bun !

– Mai, Ioano, tu vorbesti fara sa stii ce spui. Pai, eu îti spun în cunostinta de cauza, nu vorbesc prostii! A fost legionar în Bucuresti, cu activitate, a participat la actiuni legionare, este un om care stie sa-si ascunda sentimentele, reactiile, asa ca v-a prostit pe toti. Dar Partidul este vigilent si nu poate fi înselat, asa ca adevarul a iesit la suprafata. A venit în Severin în anii 1944-1945, în bocanci si cu un geamantan de lemn, si acum îsi face ditamai palatul, în centru, pe bulevard. De unde are bani? I-a luat de la oamenii pe care-i escrocheaza, ca nu se mai satura!

– Asa-i! sare o femeie de servici (careia i se facuse înainte instructajul). Stiu si eu ca ia bani de la oameni, dar asta nu-i nimic, odata o femeie saraca n-a avut bani destui cât i-a cerut el si i-a luat plasa în care femeia avea doi morcovi si un patrunjel, si i-a luat, ma, patrunjelu din sacosa! Îti dai seama ce lacomie are asta? Vai de mine, daca e posibil asa ceva !

– Ce vorbesti dom’le, e posibil asa ceva? zice altul caruia i se facuse de asemenea instructajul. Dar eu am auzit ca trage de surori sa le reguleze în garda, iar la consultatii când este singur cu o femeie încearca sa o violeze, ca a iesit una tipând din cabinetul lui, si urla pe culoar ca a încercat sa-i faca felul când o consulta pe masa ginecologica, ca îi legase picioarele desfacute sa vada daca e gravida si în loc sa-i bage degetele s-a descheiat la pantaloni. Femeia a vazut asta si a început sa tipe. Atunci, dr. Georgescu Gh. a încercat s-o linisteasca promitându-i bani.

– Da domnule, zice si Teapa, si nevasta-sa e tot o javra dasta. O curva din Bucuresti, care a venit aici sa faca pe cucoana. De anul nou, face acasa baluri mascate, si-au facut masti si le-au pus pe fata. Petreceau împreuna cu doctorii Crivina, Aurel Popescu, P. Georgescu, Rosenfeld, Vinereanu si alti legionari, o întreaga clica de afaceristi care o sa fie prinsa asupra faptului si o sa-i vedeti în curând legati pe toti. Trebuie lichidata clica asta, dar Partidul nu doarme, o sa vedeti în curând!

Cu asistentele, încearca el sa se puna bine: pe unele le plateste, cu altele se combina în garda, are deja reclamatii ca sa le închida gura, sa-l aprobe, sa-i aduca clienti. Dar nu toata lumea e proasta. Ati auzit ca moasa Albu i-a strigat în sedinta ca e legionar. Nu i-a fost teama de el. O sa vedeti în curând ce n-ati mai vazut! Georgescu Gh. este un legionar notoriu!

În rândurile din fata, între medici, se facuse deasemeni instructajul. Sa se ia cuvântul si sa se ia atitudine.

– Bine, dar nu stiu nimic cum ca dr. Georgescu Gh. ar fi fost legionar! raspunde doctorul Vinereanu. Am fost coleg cu el doar în ultimii doi ani, când am venit de la Cluj.

– Da, tovarase doctor, dar ati spus ca ati auzit ca a fost legionar.

– Am auzit, cum au auzit si altii, dar asta nu este o proba.

– Ei, va ridicati si confirmati ca ati auzit!

În sala apare delegatul din partea Comitetului de Partid al raionului Turnu Severin, tovarasul Gheorghe, si ceilalti tovarasi, si toata lumea se ridica în picioare.

Se aseaza la masa prezidiului. Tovarasul Gheorghe deschide sedinta:

– Stati jos, tovarasi! Deschidem sedinta extraordinara având la ordinea de zi un singur punct: punerea în discutie a cazului dr. Georgescu Gh. Sunteti de acord? Da? În unanimitate s-a votat ordinea de zi.

Tovarasi, supun atentiei dumneavoastra informatiile pe care le avem în legatura cu Georgescu Gh., care a ascuns partidului faptul ca a fost legionar, ca a avut activitate legionara si care, ca sa-si piarda urma a venit în orasul nostru si s-a înscris în partidul nostru muncitoresc.

Tovarasi, în urma unor sesizari facute de oamenii muncii, oameni cinstiti, tovarasi de nadejde, organele noastre de securitate, precum si organele de partid, au facut investigatii si s-a constatat ca, într-adevar, cetateanul Georgescu Gheorghe a fost legionar, a fost membru al „Garzii de fier", a actionat împotriva poporului nostru, a avut o activitate criminala. S-a gasit o fisa cu numele lui Georgescu Gheorghe în care este mentionat ca este legionar din anul 1932. În urma investigatiilor noastre, s-a confirmat de catre mai multi martori: doi tovarasi tarani din comuna Fântânele, seful cuibului de legionari din Fântânele, de unde este Georgescu Gheorghe, închis în prezent în penitenciar, si a altor tovarasi martori. Dam citire materialului întocmit de organele noastre de ancheta si biografiei cetateanului Georgescu Gheorghe.

În sala a început sa se produca rumoare si un zumzait continuu:

– Afara cu el! striga o femeie din fundul salii.

– Banditu'! striga altcineva.

– Cum l-am putut suporta pâna acum ?

– Escrocu', escrocu'!

– Iesi, ma legionarule, afara!

Grupul de agitatie din fundul salii devenise foarte activ. Sedinta fusese minutios pregatita. În diferite puncte ale salii se gaseau agitatori care fusesera instruiti sa provoace rumoare, strigând

tot felul de epitete si injurii, formând grupuri de presiune care sa întretina atmosfera de ostilitate si discreditare împotriva lui Georgescu Gheorghe, deoarece acesta se bucura de prea multa simpatie din partea salariatilor si care puteau sa dea sedinta peste cap. De asemenea, acestia trebuiau sa-i noteze si sa-i stopeze pe cei care ar fi luat atitudine de partea lui Georgescu Gheorghe.

În timpul citirii biografiei, din diferite colturi ale salii începea sa se strige, întrerupând expunerea:

„Huo! Afara cu el! Huo! Banditule! Legionarule! Criminalule! Bagati-l la puscarie! Mincinosule! Dati-l jos! Vai, vai, vai! Cum l-am putut rabda pâna acum?”

Si-alte sunete, care mai de care, murmure, zgomote stupide, onomatopee, toate cu scopul de a se crea atmosfera ostila.

Tovarasul Gheorghe, care conducea sedinta, termina de citit raportul întocmit de Comitetul de Partid si se adreseaza celor prezenti în sala:

– Tovarasi, ati ascultat materialul întocmit de organul nostru de partid. Va invitam sa luati cuvântul si sa înfierati fara retineri activitatea cetateanului Georgescu Gheorghe, care, dupa cum ati vazut, ne-a indus în eroare atâta timp iar noi i-am acordat încrederea pe care nu a meritat-o, tovarasi!

Da, cine se înscrie la cuvânt? Avem o lista aici cu tovarasii care si-au manifestat dorinta de a discuta pe marginea materialului prezentat. Tovarasii doctori..., tovarasele asistente..., tovarasele surori... Si cine mai doreste, lista ramâne deschisa, tovarasi!

Sa dam cuvântul tovarasului doctor... Aveti cuvântul, tovarase doctor!

Si toti cei care au luat cuvântul au confirmat cele prezentate în raport, facând interpretari sustinute din sala cu exclamatii de genul: „da, asa este!” sau: „afara cu legionaru’!”, s.a.m.d.

Doctorul Georgescu Gheorghe statea în primul rând de banci. Se albise la fata. Era luat prin surprindere, desi multi colegi fusesera informati de ceea ce avea sa se întâmple, nici unul nu-i spusese nimic. Banuise doar, si atât.

Dr. Georgescu Gh. era un om tare. Vazuse moartea de multe ori. Dar socul produs de aceasta acuzatie îl facu sa tremure. Consecintele unei excluderi erau mortale, atât pentru el cât si pentru familia, copiii lui. Excluderea însemna fractura vietii lui. Era mai usoara o condamnare cu închisoare decât excluderea, si mai ales pe motivul invocat. De obicei nu intra în panica, se calma în fata pericolului, dar acum o unda rece, un fior, îi trecu prin tot corpul, simtea cum i s-a ridicat parul în cap. Simtea ca este în fata unui pericol de moarte. Si pericolul îl cuprindea din toate partile, nu era un pericol material, ci o fantoma a raului care îl acoperea ca un nor. Muschii începura sa i se zbata. De cine sa se apere? Unde este dusmanul? Era în fata unui pericol nevazut, cu care nu putea sa lupte. Nu mai auzea nimic si nici nu mai vedea nimic în jur,

doar pericolul! Începu sa-i fie teama, o frica adânca, nu a trupului, ci mult mai profunda, îsi simtea sufletul amenintat de ceva perfid, din afara lumii materiale.

„Da, sunt lovit în profunzimea fiintei mele de o forta oculta, imateriala, o forta supranaturala cu care nu ma pot pune. Numai Dumnezeu ma mai poate apara! Eu nu mai am putere sa ma lupt cu aceasta forta! Nu am cum sa ma apar, nici cu mâinile, nici cu creierul, nu am unde sa fug! Sunt prins într-o plasa nevazuta, tesuta de Raul însusi! Sunt în pericol sa-mi pierd sufletul, identitatea, eul meu!"

Dupa ce se citeste dosarul cu toate acuzatiile si interpretarile, mergând pâna la insulte si etichetari strigate pe un ton ridicat, dupa ce au luat cuvântul si câtiva „revoltati", instruiti în prealabil, este invitat si doctorul Georgescu Gheorghe sa ia cuvântul:

– Cetatene Georgescu Gheorghe, ai auzit învinuirile care ti se aduc, asteptam de la dumneata sa marturisesti aici adevarul.

Doctorul Georgescu Gheorghe se ridica si cu voce tremurata, începe:

– Nu înteleg de unde pâna unde vin aceste acuze. Ce cautam eu în cuibul Marasesti din Fântânele, când eu eram student în Bucuresti ? Nici macar nu am stiut ca exista.

– Dar de legionarul Titi Dumitrescu stii ca exista?

– Da, am fost prieteni.

– A! Recunosti, deci?

– Ce sa recunosc, am copilarit împreuna, am fost vecini, am împartit pâinea în scoala, dar de când am plecat la liceu, nu ne-am mai întâlnit decât de câteva ori, cred.

– Ca sa puneti la cale actiunile voastre mârsave!

– Nu, tovarase!

– Cu mine nu esti tovaras, cetatene! Pâna nu se dovedesc crimele pe care le-ai savârsit si nu vei fi pedepsit pentru ele, mie nu mi te adresezi cu „tovarase".

– Îmi permiteti atunci sa mai adaug ceva. Daca eu eram membru al Garzii de Fier din anii '32, cum se afirma aici, as fi fost membru fondator si în 1940 când au venit la putere legionarii si au alcatuit guvernul legionar, eu ar fi trebuit sa fiu ministru. Ce cautam eu în Fântânele când eu eram student în Bucuresti? Si revin, când au venit legionarii la putere, eu eram medic stagiar în Bucuresti. Eu am dat concurs pe un post de medic chirurg, la fel ca ceilalti, fara nici o protectie, si traiam destul de prost. Nu am avut nici cea mai mica functie de conducere.

– Dar fisa de legionar de la dosar, de unde este?

– Este posibil ca atunci când m-am angajat chirurg la spitalul Coltea, ca sa îmi favorizeze angajarea, si sa ma protejeze poate, cineva sa-mi fi completat aceasta fise, fara ca eu sa fi fost prezent ca dovada ca scrie ca sunt medic chirurg deci este completata dupa 1940, când eu eram chirurg, si la putere venisera legionarii. Lipsesc o serie de date din rubricile din fise: adresa mea, numele si adresa sotiei, s.a.m.d. nu scrie unde as fi fost facut legionar, unitatea de care apartin, s.a.m.d. Oricum, nu este completata în prezenta mea, nu are iscalitura mea sau a unui conducator legionar. Este deci o facatura.

– Bai tovarase, ne acuzi pe noi? Avem aici declaratia clara a numitului Titi Dumitrescu, care afirma ca ai fost înscris în cuibul lui.

– Minte, este falsa!

– Si acesti tovarasi tarani din Fântânele care au dat acum declaratiile si te acuza?

– Cine-s astia?

– Tovarasul ... si tovarasul ...

– Nici nu-i cunosc!

– Dar dânsii te cunosc!

– Sunt nebuni sau au fost beti când au scris asta!

– Auzi, doctore, masoara-ti cuvintele! Ne faci pe noi mincinosi? Si avem si declaratiile unor tovarasi din Turnu Severin.

– Si de unde ma cunosc acestia? Daca eram legionar, eram înscris în evidentele fostei Sigurante. Ati gasit dumneavoastra în listele lor numele meu?

– Cetatene Georgescu, observam ca esti nesincer pâna la capat. În loc sa-ti recunosti cinstit vinovatia si sa soliciti îngaduinta din partea partidului, înfrunti organele de partid. Rusine!

– Afara cu el! se striga din sala.

– Tovarasi, supunem la vot masura de excludere din rândurile Partidului Muncitoresc Român a cetateanului Georgescu Gheorghe. Cine este de acord?

Sala se ridica în picioare sa aplaude. În unanimitate este votata excluderea!

– Tovarasi, s-a votat, si în unanimitate doctorul Georgescu Gheorghe a fost exclus din partid!

Dupa terminarea sedintei, doctorul Georgescu Gheorghe a încercat sa intre în vorba cu câtiva colegi medici, dar acestia îl evitau, se întorceau cu spatele, îsi faceau de lucru sau vorbeau între ei, nebagându-l în seama, asa ca a ramas singur si a plecat pe scari, fara ca cineva sa se apropie de el.

S-a uitat în jur. Îl izolasera toti, le era teama sa se apropie de el. Se fereau de el ca si cum ar fi avut vreo boala contagioasa, sa nu se molipseasca. „Da, sunt singur, singur! Credeam ca lumea ma simpatizeaza, ca ma vor sustine multi. Nimeni nu a avut un cuvânt bun pentru mine. Toti au aruncat cu pietre în mine, ca si cum as fi fost un lepros. Au o teama animalica sa se mai apropie de mine. Si eu care am crezut în ei! S-au lepadat toti de mine!”

Se simtea umilit, înfrânt, rusinat pâna la penibil, grotesc! Strigasera tot felul de epitete, îl insultasera! Pe multi dintre ei îi ajutase, închisese ochii la greselile lor, o facuse fara nici un interes, pentru ca asa considerase ca e bine. Ce e omul! Ce fiinta lasa, fara personalitate!

Au fugit toti ca potârnichile, toti cei pe care îi considera prieteni s-au dat la o parte si l-au lasat în ofsaid: „Ce-o sa se întâmple cu mine? Probabil ca voi fi arestat în curând!”

31. Reactia Dorinei la aflarea excluderii din partid

Dr. Georgescu Gh. ajunse acasa. Era ravasit, livid, transpirat.

– Ce-i, Gigi? întreaba Dorina.

Noi, copiii, veniram repede si noi.

– M-au exclus din Partid!

– Gigi, si nu a zis nimeni nimic în favoarea ta?

– Nu! Cine îndraznea sa se ridice? Toata lumea a aplaudat si a aprobat excluderea mea din Partid.

– Ei, lasa, exista un Dumnezeu!

– Asa-i, dar umilinta asta prin care am trecut sa ma batjocoreasca pâna si femeile de servici si oamenii de la întretinere!

– Ce vrei de la ei? Au fost instigati, prostiti, ca turma de oi si ciobanul care le mâna pe un drum gresit! Tu, Gigi, esti un om puternic, ai trecut prin atâtea! Te lasi tu înfrânt de acesti impostori, acesti oameni care nu se compara cu tine? Tu ai trait viata la mare tensiune, ei nu au trecut prin ce ai trecut tu! Tu ai fost pregatit sa vezi adevarul din jurul tau, oamenii astia trec prin viata ca gâsca prin apa si nu se prinde nimic de ei! Trebuie sa te reculegi. Nu te lasa doborât! Nu esti înfrânt decât atunci când îti recunosti înfrângerea!

– Asa-i...

– Exact asa trebuie sa gândesti. Avem doi copii, suntem sanatosi cu totii, de bine de rau avem ce sa mâncam, iar restul, om vedea!

– Doamne, dar ce-am facut sa ne lovesti asa? Ce-ai avut cu noi, Dumnezeule?... Si lui Gigi îi dadura lacrimile...

– Ce sa aiba, sa stii ca pacatele se transmit mai departe pe multe generatii. Noi platim poate ce-au facut parintii sau bunicii nostri. Si altii vor plati pacatele pe care le-am facut noi. Gândeste-te, la nivel planetar sau la nivelul tarii noastre macar, ce ecou va avea ceea ce se întâmpla acum aici, în comunism. Toate aceste nenorociri, aberatii, anomalii, care se fac de catre oameni – oamenilor, se vor plati cândva! Ai mâncat, te-ai bucurat, vine chelnerul si-ti cere plata! Nu scapi fara sa platesti! Dezastrul asta va avea urmari! Pacatul se întoarce ca ecoul, si te loveste dupa cine stie cât timp!

– Sa ne rugam la Dumnezeu sa fim iertati si noi si cei care ne-au lovit, caci poate acestia sunt doar niste unelte ale raului, zise Gigi.

– Chiar si asa, tot vor plati! Raul nu se impune direct, ci prin oameni. Foarte rar raul vine singur, prin propria putere! De obicei se foloseste de puterea unui animal, a unei plante, a unei entitati, a unui „ceva” sau, cel mai adesea, de puterea unui om. Sa ne ierte Dumnezeu si sa ne apere!

Si Dorina îsi facu cruce de mai multe ori; continua:

– Da, asta este! Daca ai trisat sau ai înselat la exaen si ai trecut doar clasa fara sa-ti însusesti materia respectiva si ai ajuns într-o pozitie superioara, în viata nu e ca în scoala: sa fii bun scapat! Nu, vine Dumnezeu, sau Soarta, sau Destinul, si te trimite sa repeti clasa aia pe care nu ti-ai însusit-o, si nu scapi! Viata, asa cum este, trebuie însusita, traita, asimilata, fara smecherii, fara artificii, trebuie sa o traiesti din plin, pâna te cureti de pacatele tale sau ale parintilor. Esti ca ramura pomului: daca undeva se gâtuie si seva nu poate trece mai departe, ramura aia sufera si se usuca. Trebuie sa se elibereze acea gâtuitura pentru ca viata sa mearga mai departe!

Aceste crime, aceste lucruri abominabile care se întâmpla, sunt împotriva firii, împotriva naturii si viata nu poate sa continue asa. Daca nu se poate compensa undeva, viata, ramura aceea se autodistruge pentru ca natura, Dumnezeu, nu accepta rebuturi. Fenomenele astea sunt niste rebuturi biologice care vor fi eliminate!

Gigi îsi mai reveni:

– Nu putem decât sa ne rugam lui Dumnezeu sa ne întareasca, sa ramânem întregi si eu sa nu ma disociez. Dumnezeu nu ma va lasa! Nu m-a lasat niciodata! Am ramas întreg si în picioare în fata raului si l-am privit în fata. M-am supus tuturor încercarilor, nu le-am ocolit si am rezistat. Indiferent ce va fi mai departe, voi ramâne eu însumi, cu credinta mea si nu ma voi da batut!

Excluderea din partid a doctorului Georgescu Gheorghe a fost confirmata la Comitetul de Partid al Regiunii Craiova.

În Nota informativa din 7 noiembrie 1958, agentul Ciocsirescu Vladimir, în casa Puicea, noteaza:

„În sedinta organizatiei de baza a spitalului s-a hotarât excluderea din partid a dr. Georgescu Gheorghe. Acesta s-a exprimat ca: «este mai bine asa ca tot trebuia sa se aleaga odata si odata si cu el si nu sa fie tot timpul verificat si tinut sub tensiune».”

Oare asa sa fi spus dr. Georgescu Gh.?

32. Arestarea unor „halate albe”

În acea perioada a fost promulgata o lege care interzicea avorturile, si orice materiale, instrumentar sau medicatie contraceptiva.

Ca urmare, femeile disperate, în imposibilitatea de a creste copiii, recurgeau la orice mijloace de a-si provoca avort.

Frica, stresul, conditiile improprii, duceau de multe ori la accidente grave, chiar daca avortul era efectuat de un medic cu experienta.

Doctorul Georgescu Gh. era de garda la spital. Spre seara, cu o ambulanta este adusa o femeie care fusese gasita inconstienta pe bulevard, pe o banca, lânga o casa.

– Domnu’ doctor, veniti imediat în sala de operatii

– îi spune o asistenta medicala.

– Ce e, ma?

– O femeie cu hemoragie mare. E inconstienta, a pierdut mult sânge. Daca mai statea, era gata.

– Bine ma, hai ca vin, pregatiti-o repede!

Ajuns în sala de operatii, o recunoaste pe femeie. Era nevasta unui croitor, vecin de-al nostru. Femeia deabia mai articula câte un cuvânt.

– Da ma repede, doua valve. Asa, ia sa vedem.

Avea hemoragie interna, fusese perforat uterul. Puls slab, tensiune foarte mica. – Hai repede, ca se duce! Pune-i perfuzia, hai mai repede. Pregateste sala, ca o operam!

– Ce-are, domn doctor ?

– Sarcina extrauterina! Pune-i o punga cu gheata pe burta. Bagati si niste hemostatice si perfuzie.

– Pai, de ce curge sânge afara, întreaba sora.

– Nu stiu ce-o fi, nu vezi ca are hemoragie interna? Femeia începe sa-si revina.

– Tensiunea se ridica. Hai cu ea pe masa! Ma spal repede! Cheama o asistenta sa vina mâna a doua. Îi facem rahi.

O deschide.

– Stai sa-i prindem uterul.

– Domnu' doctor, uitati uterul e perforat!

– Taci, ma, e sarcina extrauterina si de aici are hemoragia. Sectioneaza uterul si îl arunca în galeata.

– Hai s-o închidem !

A doua zi dimineata femeia îsi revine. Dr. Georgescu se duce la ea la pat.

– Ce-ai facut, ma, spune-mi repede!

– Mi-a facut domn doctor Paul Georgescu un chiuretaj, si pe drum am simtit ca mi se face rau. M-am asezat pe o banca si m-au gasit niste oameni. Nu mai stiu nimic, decât când m-ati pus pe masa.

– Vezi ca ti-am scos uterul. Ai doi copii. N-aveam ce sa-ti fac, ca te luau astia si te închideau pentru avort. Vezi, sa-ti tii gura când te-or lua astia la întrebari, la Militie.

Pe la amiaza au venit de la Militie. Pe Gigi l-au arestat de la spital. Securitatea fusese deja informata si se transmisese dispozitia de arestare la Militie, la Comitetul de Partid si la Directia spitalului.

O arestare, în cazul lui, era comunicata peste tot. L-au lasat doua zile acolo, timp în care s-au cules suficiente informatii.

Când a vazut ca nu vine la prânz, Dorina a început sa se agite. Vecinul, croitorul, a venit si i-a povestit ce s-a întâmplat. Nu avea unde sa se duca. Toti îi închideau usa în nas. Femeia fusese

interogata la spital, amenintata, bruscata, desi starea ei postoperatorie nu era buna; pierduse mult sânge, era slabita. Nu au reusit însa sa scoata nimic de la ea.

Dr. Georgescu Gh. a fost interogat de mai multe ori, dar a sustinut ca a fost sarcina extrauterina. Informatorii securitatii, care-l încadrau permanent, sustineau ca a fost o perforatie de uter si s-a facut histerectomie.

Din lipsa de probe, l-au eliberat si femeia s-a întors acasa, iar dr. P. Georgescu a scapat de acuzatia de avort.

Dar la perchezitia efectuata acasa, s-au gasit instrumente medicale pentru avort si a fost închis o perioada, oricum mai scurta decât în cazul acuzatiei de avort.

La scurt timp a fost condamnat si dr. Aurel Popescu, aflat în pragul pensionarii.

Doctorul Teapa comunica imediat Securitatii [Nota informativa din 8 Decembrie 1958, agent Ciocsirescu Vladimir] :

„...în 4 decembrie 1958 s-a facut perchezitie în casa dr..., dar nu s-a gasit aur, în schimb s-au gasit portretele regilor Carol II si Mihai. Dr. P. Georgescu a fost arestat în ziua de 6 decembrie 1958... în urma unui avort si în care se stie ca este amestecat si dr. Georgescu Gheorghe..."

„Sarcini date agentului: Sa se urmareasca în continuare activitatea dr. Georgescu Gheorghe...

Întrucât dr. Georgescu Gheorghe este cunoscut cu manifestari dusmanoase anterioare, este legionar, se va trece la documentarea activitatii sale în vederea arestarii sau recrutarii ca agent pe lânga dr. Georgescu P... va fi urmarit în actiune si alte elemente stabilite în urma unui studiu minutios. Se va face o nota explicativa pentru tovarasul prim secretar de partid ... PMR oras".

PARTEA A V-A

33. Tentativa de racolare în „sistem"

Desi fusese exclus din partid, dr. Georgescu Gh. era înca mentinut sef de sectie la chirurgie. Situatia lui nu era înca pecetluita. Se putea reveni oricând asupra deciziei de excludere. Probele administrate la dosar erau slabe. O simpla declaratie nu însemna mare lucru.

La sediul securitatii se analizeaza cazul Georgescu Gheorghe în biroul Comandantului:

– Ce facem, tovarasi? întreaba comandantul Securitatii din Turnu Severin.

– Noi am facut acest dosar pentru ca sa-l recrutam ca informator si gazda la casa de întâlniri. Propun sa trecem la actiune.

– Avem destule date compromitatoare si putem sa-l interceptam, intervine adjunctul comandantului. Comandantul da ordin:

– Tovarase locotenent Pescaru, sa trecem la actiune! Îi dai o întâlnire si-i propui colaborarea. S-a ’nteles?

– ’nteles, tovarase comandant!

– Executarea!

La spital s-au prezentat doi ofiteri de la Securitate. Se recomanda si îl invita pe doctorul Georgescu Gheorghe într-o camera mai izolata.

– Tovarase doctor Georgescu, avem în fata dosarul dumneavoastra; probele administrate cum ca ati fi fost legionar pot fi oricând distruse. Noi va studiem de patru ani si avem convingerea ca ne puteti ajuta. Puteti fi un om de încredere pentru partidul si statul nostru. În spital avem nevoie de un om de încredere, cinstit, capabil, inteligent si discret. Aveti si o origine sanatoasa, fiu de taran sarac. Dumneavoastra corespundeti din toate punctele de vedere. Repet, ati fost minutios studiat.

Probabil ca în acel moment dr. Georgescu a facut un puseu de tensiune. Cât era de brunet, s-a înrosit tot, i se parea ca era ceva împotriva firii, ceva de neacceptat. „Cum sa vânda, sa tradeze, sa dea mâna cu cei care nu cred în Dumnezeu, în morala crestina, care au închis, au omorât si au distrus atâtia oameni, sa dea mâna cu Raul, cu Diavolul însusi. De neconceput!”

„Unde este constiinta mea?” Refuzul era direct, instinctiv. Prefera moartea decât sa ajunga un om de nimic.

– Tovarase locotenent major Pescaru, acest lucru nu este de demnitatea mea de om! Nu pot sa fac asa ceva. Sa spionez, sa tradez, sa vând. Nu, eu am constiinta curata de om. În nici-un caz nu voi accepta sa semnez acel angajament!

– Faceti o mare greseala, tovarase doctor. Aceasta este o mâna întinsa de noi ca sa va salvam. Nu stiti ce va asteapta. Va distrugeti si pe dumneavoastra si familia, si viitorul copiilor. Vom da drumul pentru confirmarea excluderii la dosarul dumneavoastra de excludere din partid, la Bucuresti, la Comitetul Central, si din acel moment sunteti un om distrus, sunteti ca si mort. Eu zic sa va mai gânditi câteva zile. Discutia aceasta trebuie sa ramâna doar între noi!

– Nu voi accepta niciodata asa ceva!

– Bine domnule, v-ati hotarât soarta!

Pe drumul spre casa, Gigi îsi spunea în gând: „ce vreti ma, sa ma distrugeti, sa-mi luati viata, si ce mai vreti sa-mi luati... Bine ma, dar sufletul nu mi-l luati! Eu stau în picioare, ma! Pot sa fac mici compromisuri, dar marele compromis, sa ma vând RAULUI, nu, asta nu fac!”

Si Gigi a venit acasa, de data aceasta senin, parca îsi luase o piatra de pe inima. „Am scapat de diavol, am scapat de rau, am sufletul curat, nu mi-am murdarit constiinta, pentru ca atât mi-a mai ramas”.

I-a spus Dorinei toata povestea:

– Ma simt usurat, nu stiu cum sa spun, dar parca ma simt liber si fericit, parca am facut o fapta buna, am scapat de Rau!

– Stiu si eu Gigi, daca e bine ce-ai facut? Te gândesti la copiii astia ce-or sa patească, la tine, ca îti vor pune definitiv eticheta ca-i fost legionar; s-ar putea sa-ti faca cine stie ce, sa te închida chiar, îti vor pune fel de fel de curse, de piedici, nu vei mai avea niciun viitor. Daca acceptai, îti dadeau înapoi carnetul de partid, aruncau la cos declaratia aia a lui Titi Dumitrescu, aveam o viata linistita, aveam protectie. Asa, te vor mânca toti. Toti vor da cu pietre în tine, nimeni nu te va crede, toti raii vor face front comun împotriva ta, vor pândi, si cum vor simti ca esti ranit si sângerezi, vor sari pe noi. Cum vom plati datoriile? Cum vom termina casa? Cu ce bani vom tine copiii în facultate; asta daca vor putea sa mai intre vreodata la facultate. Te-ai gândit la toate astea ?

– M-am gândit. Orice ar fi, eu am o constiinta de om, pe care nu o pot schimba cu nimic! Asta sunt eu! Daca acceptam, nu mai eram eu. Îmi pierdeam sufletul, îmi pierdeam identitatea. Ce sa fac!

– Bine, asta este! Vom vedea ce va fi si vom întâmpina raul. Am mai trecut prin necazuri. Iesim noi la lumina! Poate se vor schimba lucrurile. Asta este caracterul tau si n-ai ce face! Asta esti tu! Daca acceptai, ar fi însemnat o fractura în sufletul tau. Eu te voi urma oricum, sunt umbra ta, si vom duce crucea împreuna!

În biroul comandantului Securitatii regiunii Craiova se dadea raportul dupa încercarea de racolare:

Desi racolarea fusese îndelung pregatita, dosarul având o vechime de patru ani, pentru ofiterii de la securitate refuzul colaborarii doctorului Georgescu Gheorghe era inexplicabil! „Este recalcitrant! Nu este sanatos la cap! Este o reactie fara precedent. A fost încoltit ca nimeni altul, si sa refuze? Cum sa refuzi cu pistolul în tâmpla? Am facut totul ca sa-l înspaimântam, i-am transmis prin agentii nostri ca va fi arestat si închis politic”...

– Ce, ma, e nebun, cum sa nu accepte?

– Da, tovarase comandant, nu a acceptat. A zis ca, citez exact: nu e de demnitatea lui sa fie informator.

– Ba, tovarase, dar asta e obraznic rau! Auzi cum ne insulta ! Nu, asta este un dusman înrait! Nu am gresit! Ce intuitie am avut cu legionarul asta!

– Bai tovarase, ca sa vezi cum tineam dusmanul la sân! intervine un ofiter.

– Da, dar mai este sef de sectie la chirurgie, completeaza altul.

– O sa pregatim un tovaras tânar de la Iasi, care a fost si el exclus din Partid si reprimit, pentru ca s-a dovedit supus, docil, si îl înlocuim pe acest element reactionar, hotaraste comandantul.

– Da, trebuie sa-l lichidam! completeaza locotenentul Pescaru – care fusese si el chemat la Craiova sa dea raportul.

34. Persecutiile colaterale

La sediul Securitatii se dezbate din nou cazul dr. Georgescu.

– Ar trebui loviti copiii. El este învatat sa suporte privatiunile si necazurile, a facut razboiul, provine dintro familie saraca, se adreseaza unul din adjuncti comandantului de securitate din Turnu Severin.

– Da, tovarase, si stiti ce spune: ca „puscaria este de preferat în comparatie cu frontul", comenteaza un alt ofiter.

– Da, vedeti ce faceti cu copiii! Sa-l strângem cu usa si mai tare si sa-l terminam! Vezi ca baiatul cel mic da examen la liceu, în clasa a VIII-a. Nu-l primiti în scoala, hotaraste comandantul.

– 'traiti, am înteles!

Excluderea din partid însemna uneori condamnarea la moarte sau cel putin la o viata grea, un dezastru, nu numai pentru cel în cauza dar si pentru întreaga lui familie, care urma sa fie persecutata. I se taia orice ascensiune, copiii aveau viitorul pecetluit.

Oriunde te duceai, daca erai elev, student sau salariat, ti se cerea la cadre „autobiografia"; Erai obligat sa ti-o completezi, trebuia sa scrii ca tatal tau a fost exclus din partid si motivul excluderii. Copiilor li se întocmeau de multe ori dosare la securitate si erau supravegheati informativ.

Foarte curând am simtit pe pielea mea urmarile excluderii. Eram în clasa a IX-a. Profesorul meu de româna, Papadopol, poreclit „Pesi”, era un erudit; avea trei doctorate: în Estetica, Filozofie si Literatura. Era un bibliofil. Avea carti extrem de rare si de valoroase.

Ne-a învatat sa scriem ordonat, sa alcatuim un text în pagina. Era foarte pedant. Pe mine ma aprecia, fara sa-mi acorde note prea mari, si îmi vorbea decent. Dupa ce a aflat ca tatal meu a fost exclus din Partid, a început sa ma persecute, îmi vorbea urât, daca faceam vreo greseala, întârziam sau faceam vreo pozna, ma sanctiona imediat (era si dirigintele clasei) si uneori ma dadea afara de la ore. Începusem sa-l urasc pentru asta si aproape ca m-am bucurat când, dupa ce am intrat în vacanta, am aflat ca l-a ridicat securitatea. Motivul arestarii a fost un denunt ca detine carti interzise. I s-a facut perchezitie si, în maldarul de carti al caror numar, titluri si continut probabil ca nici Pesi nu-l cunostea, au gasit nu stiu ce carte. Dupa câteva luni a murit în închisoare. Nu m-am mai bucurat. Mi-am reprosat acest sentiment. Atitudinea lui fata de mine putea sa fie doar de circumstanta, Dumnezeu stie...

Nu era singurul profesor care îmi facea asta. Eram foarte bun la Fizica, dar profesorul Mâtuleanu, care fusese si el închis politic, nu-mi marea nota peste 7, desi eram printre cei care câstigam olimpiadele de fizica, cel putin pe oras. Nici profesoara de fizica si chimie, doamna Stanulet, nu ma gratula cu note mai mari. Fiul ei era închis politic. Era dispozitie sa nu primesc note mai mari de 7. Probabil ca printre colegii mei erau deja unii care dadeau informatii despre mine.

Nici tatal meu nu o ducea mai bine. Daca de la ziarul local „Viitorul” venea un reporter si facea vreo fotografie în sala de operatii, aparea în ziar: „în data de... în Spitalul din Turnu Severin un succes mare..., doctorii X, Y (fara tatal meu!) care executa operatia...; si în fotografie, chipul dr. Georgescu Gh. era înlocuit cu altul.

Lucruri de nimic, dar menite sa aiba efectul de a te tine la colt. Sa nu mai îndraznesti sa iesi în fata! Si daca reactionai, în jur ti se facea atmosfera: „uite domnule, asta e nebun, uite ce reactii are!”; daca nu reactionai, erai ce vroiau ei sa fii, nu conta valoarea ta, ci aceea care ti se dadea.

În vara anului 1958, Cornel, fratele meu, a dat examenul de admitere la liceu: a luat 9,50. Pe lista admisilor însa nu apare. La începutul lui septembrie s-a dat examen din nou. A luat 10,00. Dar pe lista admisilor tot nu apare.

Mama (Dorina) îl înscrie la „Scoala de Meserii”. Dar a mers la scoala doar doua luni, si nu a vrut sa se mai duca.

– Nu mai merg la scoala asta, nu ma simt bine! Copiii nu sunt de nivelul meu, majoritatea sunt niste golani, vulgari, lipsiti de educatie, rai, agresivi, violenti chiar, ma insulta pentru ca nu sunt ca ei, ma invidiaza si sunt rautaciosi cu mine. Ma dusmanesc si fac atmosfera împotriva mea.

Dorina i-a spus lui Gigi:

– Ce facem, Gigi, cu copilul asta, ca nu vrea sa mai mearga la Scoala de Meserii?

– Era normal, pentru ca acesti copii nu sunt de acelasi nivel, conditie sociala, nivel de educatie si din aceste motive îl invidiaza si îl dusmanesc. Lasa-l acasa mai bine, pentru ca acolo, nefiind în mediul lui, poate face vreo nevroza sau cine stie, poate chiar mai rau, raspunse Gigi.

– Si ce sa facem?

– Problema este ca daca ma aresteaza astia, nu stiu ce o sa mâncati voi.

– Ma angajez eu într-un serviciu, zice Dorina.

– Si cu ce platim datoriile de la casa?

– Vindem tot ce avem!

– Ce avem? Tratatul ala de chirurgie, pianul. Altceva ce sa vinzi, ca pusca mi-au luat-o. Ai tu un inel, dar nu-ti ajung banii nici pe o luna, raspunde Gigi.

– Sa vorbim cu Nelu, zice Dorina, ca e director la scoala din Pârscoveni, sa-l angajeze pe Bogdan, ceva acolo, la scoala, macar sa-si câstige el pâinea, si noi o sa vedem ce facem.

– Am sa ma duc eu în audienta la primul secretar al raionului Turnu Severin, tov. Barbulescu, sa-l rog sa-l primeasca la scoala pe Cornel, zice Gigi.

– Nu, mai bine ma duc eu la nevasta lui, ea poate ca ma întelege.

Dorina l-a luat pe Cornel si s-a dus acasa la familia Barbulescu. Locuiau modest, într-un bloc. Suna la usa si în prag apare sotia primului secretar. O femeie la locul ei, o gospodina cuminte.

– Buna seara doamna, sunt sotia doctorului Georgescu.

– Da doamna, buna seara!

– As vrea sa ma primiti sa va spun si eu o vorba ca de la mama la mama.

– Intrati!

– El e baiatul meu cel mic si nu-l primeste la scoala!

Doamna Barbulescu se uita la el si-l mângâie pe cap.

– Mânca-l-ar mama de ochios! Cum ma, mama, cum se poate una ca asta, ce au astia cu tine? Ce le-ai facut?

Si Dorina îi explica:

– A dat examenele pentru intrarea la liceu si a luat note mari, dar nu apare pe lista. A mers la scoala de meserii un timp, dar nu se adapteaza acolo si l-am retras.

– Înteleg, doamna, ce sa va spun, ordine de sus. Am sa va ajut din umbra, cum am sa pot. Dorina i-a multumit si a plecat, cel putin avea satisfactia ca a fost ascultata si a gasit întelegere.

Ajunsa acasa, i-a spus lui Gigi ca totusi mai exista oameni buni, dar nu pot sa faca mare lucru, pentru ca le este teama.

– Lasa, am sa fac cerere la Comitetul Central si am sa revin în partid. Nu se poate sa nu ma înteleaga! Gigi a facut o cerere de reexaminare a dosarului de membru de partid, sustinând ca nu a fost legionar. S-a prezentat un activist de partid de la Bucuresti:

– Domnule doctor, stim ca fiul dumneavoastra nu a fost primit la liceu. Daca renuntati la revizuirea dosarului si recunoasteti ca ati facut parte din cuibul Marasesti, fiul dumneavoastra va fi primit la scoala, daca nu, va asiguram ca nici acesta si nici celalalt fiu nu au nici un viitor. Si în plus sunteti în pericol sa fiti si arestat. Situatia dumneavoastra este extrem de proasta. S-a înteles?

– Da, am înteles, ce sa fac?

– Scrieti cum va dictez eu. Dati-ne acum declaratie ca ati fost legionar si va asiguram ca amândoi copiii vor fi primiti în scoli. Sunteti de acord ?

Si dr. Georgescu a dat declaratia. Îl înfrânsesera.

În dosarul de securitate, într-o Fisa personala elaborata de Securitate în 18 septembrie 1959 se mentioneaza: „a fost exclus din PMR de catre Organizatia de baza a spitalului si este confirmata excluderea de catre biroul Comitetului Regional P.M.R. (Craiova).

În urma contestatiei facute de catre dr. Georgescu Gheorghe la Comisia Controlului de Partid (la Bucuresti, la Comitetul Central) de unde se deplaseaza un instructor care îl ancheteaza si îi ia declaratia scrisa ce se gaseste în dosarul sau personal de la partid, în care a relatat:

A fost înscris din anul 1932 în organizatia legionara si a facut parte din cuibul „Marasesti" condus de... (Titi Dumitrescu)... si a luat parte la sedinte si la manifestari organizate de legionari si a facut politica legionara si recunoaste ca nu a fost sincer fata de partid.

Activitatea sa legionara este aratata si în declaratiile numitilor... si altii din comuna Fântânele care se gasesc tot în dosarul sau personal de la partid.

În prezent este semnalat cu manifestari dusmanoase la adresa regimului popular si este suspect pentru activitati de sabotaj în sectia chirurgie unde lucreaza".

Trecusera peste doua luni de scoala si un vecin, fost militar, domnul Brosteanu, a venit la noi cu o propunere:

– Îl cunosc pe seful de la MAT (depozitul de vinuri) din Moldova Noua, domnul Morjan, un om cu influenta acolo, care ar putea sa aranjeze sa-l primeasca pe Cornel la liceu acolo. Îi trebuie o

adeverinta de aici, cum ca a frecventat pâna acum cursurile la Liceul Traian si sa-l înscrieti în continuare acolo.

– Si ce justificare avem?

– Morjan ar sustine ca vrea sa-l înfieze.

– Da, merge! Sa vedem cum obtinem adeverinta.

A obtinut adeverinta. Directorul liceului, cu toate ca putea fi tras la raspundere, a eliberat adeverinta si a semnat-o. Si Cornel a plecat la Moldova Noua, a stat la internat si la familia Morjan si a terminat clasa a VIII-a acolo. În clasa a IX-a a fost primit totusi, prin transfer, la liceul Traian din Turnu Severin.

Datoriile la casa erau imense fata de veniturile lor. Se împrumutasera în dreapta si în stânga stiind ca pot sa plateasca din câstigurile cabinetului. Acum, daca nu mai avea cabinet, Gigi a trebuit sa faca câteva chiuretaje ilegal. La Militie s-a aflat imediat si îl pândeau sa-l prinda. A scapat ca prin minune. De asemenea, la spital nu luase bani de la bolnavi, dar acum nu avea ce face. Atât pentru chiuretaje cât si pentru luare de mita – caci a lua bani de la pacienti însemna „luare de mita" – pedeapsa era de multi ani de închisoare. Gigi risca, asa cum de altfel riscau toti medicii din România, deosebirea era însa ca el era un proscris politic si urmarit în permanenta. Oricând, daca vroiau, îl puteau prinde si-l închideau. Daca nu au facut-o, aceasta era pentru ca multi oameni pe care-i operase si le salvase viata îl ocroteau. Chiar si informatorii din jurul lui, cu exceptia lui Ciocsirescu, încercau sa înmoaie tonul notelor informative pe care le dadeau. Gigi era un om pe care lumea îl iubea efectiv, pentru modestia lui, pentru caracterul lui, cu exceptia câtorva rai, pentru ca exista si „Raul", acea rautate patologica pe care unii din semenii nostri o au. Traiam la limita existentei, cu frica permanenta în asteptarea a ceea ce este mai rau.

35. Copilul cu difterie

Teapa mergea pe bulevard si privea pomii plini de zapada – era la sfârsitul lunii ianuarie 1959. Pâna acum reusise sa-i distruga pe Aurel Popescu, pe Crivina, pe Georgescu Paul si-i mai înfrânsese si pe multi altii. „Iata ce înseamna sa fii inteligent, sa lucrezi pe dedesubt. Nu sa dai cu maciuca. Nu! Asta este un joc al mintii. Îi cauti adversarului punctul vulnerabil si-l lovesti acolo. Trebuie însa sa creezi mediul, atmosfera, sa-ti discreditezi adversarul si apoi sa-l lovesti mortal. Sa fii necrutator! Un bun conducator nu cunoaste mila, îndurarea. El actioneaza în vederea atingerii scopului propus si nu se abate de la el. Orice oscilatie, orice ezitare, poate sa te coste în atingerea tintei. Pâna acum am lucrat perfect. Ce meserie, ce stiinta! Ca sa ajungi în vârful muntelui poti sa te urci si cu avionul, nu sa faci marsuri ca prostul si sa transpiri. Iei avionul sau telefericul, sau o masina si ajungi repede în vârf si fara efort. Dar cel mai bun vector nu este cel politic ci este ascensiunea prin mijloacele ascunse ale securitatii"

Si îsi freca iarasi palmele de satisfactie.

– Sa traiti, domnu doctor! îl saluta un trecator.

– Noroc, tovarase! îi raspunde Teapa. „Iata respectul oamenilor! Aia stau acum în închisoare si primesc câte un blid de mâncare de la un caraliu nenorocit care li se adreseaza cu: «Ma, banditule, ia de jos blidu' si manânca în patru labe! Ia fa, ma, ca ursu! Hai, ma! » Si poate ca-i arde si o bâta pe spinare. Asta înseamna sa fii destept si sa-i privesti pe toti de sus. Ce-or fi facând acum Aurel Popescu si Crivina, si Paul Georgescu? Ei, ce îngâmfati erati voi!

Va credeati destepti, atotstiutori, treceau bolnavii pe lânga mine si se opreau la voi. Ei, acum sa stati la racoare, firati ai dracului de nenorociti! Nu va mai saturati!"

Ajunge la spital. Contravizita se terminase. Doctorul Georgescu era acolo de dimineata. Nu fusese nici la masa. Luase doar o felie de pâine cu unt.

„Ha, ha, manânci din portia bolnavilor! Si asta este un motiv sa-l mai încondeiez nitel." A mai luat din portia de medicamente a bolnavilor. L-am denuntat ca scrie mai mult decât este necesar bolnavilor în condica de medicamente si da la asistente ca sa se puna bine cu ele si sa-i acopere ilegalitatile, faptul ca ia bani de la bolnavi. „Si nenorocitu, când au venit aia de la securitate sa-l întrebe, ce le-a raspuns? Ca aia prostii, au tacut din gura! A raspuns ca scrie mai multe medicamente în condica, pentru ca si surorile medicale, daca au nevoie de un medicament pentru cei din familie, iau de la bolnavi si acestia nu ar mai avea doza necesara de medicament. asa ca le scrie mai mult ca sa asigure tratamentul corect bolnavilor.

Auzi viclenie la el! Mai, fir-ar al dracului de nenorocit! Ce prost ma crede el! L-au dat afara din partid si tot a ramas sef de sectie în locul lui Aurel Popescu, care a fost arestat. Ei, nu! Trebuie sa-l torpilez în continuare."

– Sora, întreaba doctorul Teapa cu glas mieros. Ce mai e nou pe aici?

– Domn' doctor, uite ca auzii acu, ca la sectia de contagioase a fost adus un copil al unui securist, cu difterie în stare grava, si ca aia nu stiu ce sa-i faca.

– Da? Bine, stai ca ma duc eu.

Pavilionul de contagioase era în fundul curtii spitalului Grecescu. Traverseaza cam o suta de metri prin curte, prin zapada care se asternuse din abundenta. Intra pe usa. Toata lumea de la contagioase era strânsa în jurul unui copil de 3 ani.

– Sa traiti, tovarase capitan. Sunt dr. Teapa de la chirurgie. Am auzit de cazul copilului dumneavoastra si am venit în fuga sa vad ce este.

– V-a trimis doctorul Georgescu ?

– Nu, doctorul Georgescu a spus ca nu e cazul sa vin, ca nu e problema noastra. Dar constiinta mea de medic m-a determinat sa vin sa vad daca nu pot sa dau o mâna de ajutor.

Doctorul Ceausu, medicul sef de la sectia contagioase intervine:

– Tovarase capitan, cred ca se exagereaza, doctorul Georgescu este întotdeauna gata sa vina în ajutorul bolnavilor. Este de o constiinciozitate exagerata chiar, cred ca se deformeaza tendentios realitatea, pentru a-l compromite pe doctorul Georgescu.

– Nu, tovarase capitan. De când l-au dat afara din partid pentru ca a fost legionar, are o atitudine necorespunzatoare fata de bolnavi. Nu avea o atitudine buna nici înainte, dar acum este exagerat, se comporta chiar dusmanos fata de bolnavi.

– Bine. tovarasi, raspunde ofiterul. Ce facem cu copilul? Sotia acestuia plângea pe înfundate.

– Sora, du-te si cheama-l aici pe doctorul Georgescu, i se adreseaza dr. Teapa unei surori. Sora se întoarce dupa câteva minute.

– Am vorbit cu domnul doctor Georgescu, i-am spus despre ce este vorba, si dânsul a zis sa-l aducem imediat acolo ca sa-i faca traheotomie, ca altfel copilul se sufoca si moare.

– Auziti, tovarase capitan, spuneti si dumneavoastra daca asta e un mod de a raspunde la o solicitare, în loc sa vina în fuga, asa cum am facut eu?

Doctorul Ceausu intervine din nou:

– Da, are dreptate, aici nu putem face nimic. Haideti sa ducem copilul acolo, sa nu mai asteptam. Între timp apare si doctorul Georgescu si cere sa se aduca imediat copilul în sala de operatii.

Au sosit în sala de operatii si doctorul Georgescu îl consulta repede.

– Ia sa vedem. Da. Repede un bisturiu si o canula traheala mai mica. Copilul este aproape sufocat.

– Nu-i faceti anestezie? întreaba capitanul.

– Nu, nu mai avem timp, nu vedeti ca se sufoca? Este vânat deja, raspunde doctorul Georgescu .

– Hai mai, cine ma ajuta?

– Eu, bineînteles, raspunde Teapa. Ati mai facut traheotomie vreodata?

– Da, am facut mai multe, în special pe front. Hai, tine copilul!

Doctorul Georgescu sectioneaza cu bisturiul traheea si baga repede canula. Copilul începe sa-si revina.

– Hai, aspirati-l un pic si dati-i oxigen.

A mai stat lânga copil înca o ora si jumatate, împreuna cu doctorul Ceausu.

– Ce facem, domnule doctor, cu copilul? Ce parere aveti? întreaba doctorul Ceausu.

– Parerea mea este ca nu scapa. L-au adus târziu si starea lui generala e foarte grava. Luati-l repede si bagati-i antibiotice ca lumea si ser antidifteric, numai sa raspunda la tratament. Asta e parerea mea, dumneavoastra sunteti specialistul si sunteti mai în masura sa aplicati tratamentul care trebuie. Stiti cum se întâmpla un necaz, tocmai la cine nu vrei. Dumnezeu stie!

Teapa pleca de la spital îngândurat. Daca moare copilul, asta-i pune capac doctorului Georgescu. Îi fac o nota informativa de-l ia dracu!

Si copilul a murit peste câteva zile. Teapa topaia de bucurie si-si freca palmele. Hai, gata, ca esti al meu ! Puse mâna pe telefon:

– Cu tovarasul Pescaru, va rog.

– Da, va rog asteptati.

– Da, tovarase.

– Sa traiti, tovarase locotenent major!

– Noroc, tovarase doctor.

– Am o problema sa va comunic.

– Da, ne întâlnim la locul stiut, la ora. . . .

– Bine, am înteles, sa traiti!

Doctorul Teapa pregatise înca de acasa „Nota informativa”

– Iata, tovarase locotenent major, am scris-o de acasa, ca sa nu mai pierdem vremea. Este vorba de atitudinea doctorului Georgescu fata de familiile cadrelor M.A.I.. Si îi povesteste continutul notei informative pe scurt, apoi îi înmâneaza nota si ofiterul o citeste.

În „Nota informativa”, din 27 ianuarie 1959, dr. Teapa, alias agentul Ciocsirescu Vladimir, încearca sa-l îngroape definitiv pe dr. Georgescu Gheorghe pe plan profesional si moral, aratând ca are o atitudine dusmanoasa fata de cadrele de securitate si manifestari de ura împotriva copiilor acestora:

„În seara zilei de 26 ianuarie 1959, în timp ce-mi terminasem programul si urma sa plec, am auzit ca unul din copiii tov. capitan... (M.A.I.) este bolnav si ca trebuia sa i se faca de urgenta o traheotomie, adica o operatie (ca sa poata respira, pentru ca se sufoca)... i s-a comunicat doctorului Georgescu Gheorghe despre starea copilului si despre interventie.

Dr. Georgescu Gheorghe a fost invitat de catre acesti medici sa mearga în sectia de contagiosi si sa vada copilul, dar acesta a refuzat spunând ca sa fie adus în sectia chirurgie. În sectia chirurgie s-a pregatit sala de operatii si instrumentarul necesar. Între timp am asteptat sa fie adus copilul... în vârsta de 2 ani si 11 luni, deoarece în sectia de contagiosi i se faceau pregatirile medicale preoperatorii necesare. Asteptând sa fie adus copilul, si întârziind aproximativ una ora, dr. Georgescu Gheorghe îsi pierduse rabdarea spunând ca nu mai sta si ca nu are decât sa-l aduca ori noaptea si sa-l cheme de acasa si ca ce daca este copilul aluia de la securitate, el nu este obligat sa-l astepte. Totusi, mai târziu, s-a dus în sectia de contagiosi sa-l vada pe copil.

Copilul a fost adus în sala de operatii în stare grava, se sufoca si operatia trebuia facuta de urgenta. S-a început operatia – operator principal doctorul Georgescu Gheorghe, ajutat de doctorul Teapa Mihai si de surori.

Doctorul Teapa Mihai a atras atentia doctorului Georgescu Gheorghe ca operatia trebuie facuta foarte rapid fiindca copilul se asfixiaza si sa i se faca anestezia asa cum cere tehnica moderna. Doctorul Georgescu Gheorghe, necunoscând sau nevoind, nu a facut anestezia, operând direct, motivând ca este grabit de situatia copilului.

Dupa aceea, fie ca nu stia, fie ca s-a zapacit, în loc sa deschida traheea, introdusese canula în glanda tiroida în mod gresit. În acest timp copilul s-a asfixiat si nu a mai respirat, iar inima abia mai batea.

Doctorul Georgescu Gheorghe, vazând aceasta stare, a spus ca a murit copilul si ca nu mai are ce sa-i faca, totusi, la interventia categorica a doctorului Teapa Mihai (alias Ciocsirescu), care i-a aratat unde este traheea si unde sa taie, a aplicat în mod corect canula în traheea copilului.

Imediat, doctorul Teapa a început respiratia artificiala si dupa aproximativ trei sferturi de ora, copilul a fost readus la viata, cu respiratia si bataile cordului normale.

Dupa aceasta, doctorii... au aplicat tratamentul medical corespunzator.

Doctorul Georgescu Gheorghe a plecat acasa – înainte de plecare trecând doar sa-l mai vada.

Tratamentul aplicat de catre doctorul Teapa Mihai si colectivul... a fost corect si la punct cu toate cunostintele moderne si cu posibilitatile avute.

În dimineata zilei urmatoare, copilului i-a fost din nou rau, deoarece i se astupase canula, dar dupa curatirea ei si-a reluat respiratia. Copilului, cât a fost bolnav, i s-a dat absolut toata atentia si îngrijirea din partea medicilor din sectia de contagioase.

Miercuri, 28 ianuarie 1959, s-a pus problema sa fie adus un bronholog din Craiova, în persoana dr. ……. . Seara, la ora 1900, când acesta a venit cu sora de la spitalul sau (care-l ajuta), a si trecut la treaba, ca prin bronhoscopie sa reuseasca sa detecteze si sa extraga falsele membrane formate pe arborele respirator. Acest medic, desi venise de pe drum, a stat toata noaptea si a îngrijit copilul, dar, din discutiile avute cu medicii sectiei de contagioase ne-am dat seama ca starea copilului se agrava, ca era o forma grava, foarte toxica de difterie si ca sperantele erau foarte, foarte reduse.

Cu toate îngrijirile date copilului, acesta a murit.

Au fost consultati toti medicii cu înalta calificare din oras, dar acestia nu au adus nimic nou fata de tratamentul ce fusese aplicat si care fusese corect.

Pâna la internarea copilului în spital s-au facut greseli si din partea familiei, dar mai ales din partea celor care l-au consultat la policlinica de copii sau la spitalul de copii, deoarece au luat lucrurile prea usor, crezând si hotarând ca este o simpla amigdalita acuta, când ar fi trebuit sa se gândeasca mai bine la difterie si sa ceara un examen de laborator, adica un examen numit exudat faringian, care în astfel de cazuri este concludent. Aceste greseli au facut sa se întârzie 5-6 zile pâna sa se aplice tratamentul specific, cu ser antidifteric.

Cel care a descoperit si a precizat boala a fost dr..., atunci când a fost consultat. Dar era prea târziu.

Mai este de precizat ca doctorul Georgescu Gheorghe, nici a doua zi dupa operatie, când era obligat sa treaca sa urmareasca copilul, nu a facut-o decât cu mare greutate, si atunci a fost chemat insistent. Au fost medici care nu au precupetit nimic pentru a veni în ajutorul copilului, care, prin boala lui, prin suferinta si chinurile lui a impresionat pe orice om de omenie. Au fost medici care, desi aveau copii mici acasa au venit si au stat lânga bolnav, ajutându-l si tratându-l. Acestia au fost dr. Teapa si dr. ..., precum si surorile care au stat în mod continuu.

Cu tot ajutorul dat, cu tot tratamentul competent si corect aplicat, boala a fost mai puternica si a învins.”

Dupa citirea „Notei informative”, ofiterul se întuneca la fata:

– Cum, tovarase doctor, si fata de noi se comporta asa?

– Da, tovarase locotenent major, daca fata de dumneavoastra, cadrele M.A.I. procedeaza asa, va dati seama ce face cu muncitorii, sau cu aia care nu-i dau bani. Nu, tovarase locotenent major, asta trebuie închis, sa scapam de acest sarpe! Este vorba de o clica formata din elemente dusmanoase fata de orânduirea noastra socialista, care trebuie stârpita din radacini, tovarase locotenent major!

La „Nota informativa” a lui Ciocsirescu din 4 decembrie 1958, ofiterul de securitate adauga la rubrica „Sarcini date aparatului”:

„Se va urmari în continuare activitatea doctorului Georgescu Gheorghe, fost legionar, manifestarile si legaturile sale.

Masuri: Nota în copie va fi înaintata la regiunea

M.A.I. Craiova. Se va urmari felul cum se desfasoara judecarea lui Aurel Popescu joi, 11 decembrie 1958.

Observatiile sefului de Raion: Sa se raporteze conducerii regiunii si sa se organizeze neprezentarea avocatului de la Bucuresti (care ar fi trebuit sa-l apere la proces pe doctorul Aurel Popescu) gasindu-se motive plauzibile, în felul acesta sa se accepte un avocat din Turnu Severin sau din Craiova cu mai putina influenta, si care sa fie influentat de organele locale.

– Sa se faca o nota explicativa pentru tovarasul prim secretar al Comitetului P.C.R.

– Sa se analizeze obtinerea documentelor oficiale referitor la aceste cazuri.

Rezolutia sefului de Raion:

Se atrage atentia locotenentului major... ca manifesta superficialitate în studierea materialelor, precizarea celor mai esentiale sarcini pentru agent si masurile care trebuie sa le aplice organul nostru”.

Asa dupa cum îsi planificase Teapa actiunile, trebuia sa compromita „clica de afaceristi” nu numai politic ci si profesional si moral, deoarece, chiar daca nu va reusi sa-i distruga politic, va reusi sa-i nimiceasca din punct de vedere profesional. „Trebuie adunate toate cazurile de esecuri profesionale, bolnavi care au murit în spital, chiar luati din urma, cazurile care pot fi încadrate în «actiuni dusmanoase». Trebuie sa construiasca «cazuri»”.

36. S.M.T.-istul din Simian

Într-o sâmbata, pe 11 iunie 1959, dr. Georgescu Gh. era de garda la spital.

A trecut prin saloane sa viziteze bolnavii, a verificat mâncarea, medicatia, starea bolnavilor, si s-a dus în sala de tratamente sa discute cu asistentele de servici. Era ora 20.00 când s-a auzit galagie pe culoar, usi trântite, voci agitate.

– Ce este, mai? Du-te si vezi, ca probabil a venit un accidentat. Pe usa intra o infirmiera:

– Domn doctor, veniti, ca e adus unu’ cu o întepatura în gât!

– Sa-l aduca încoace!

– Pai, vine pe picioarele lui !

În sala mica de tratamente, intra accidentatul, un tânar de vreo 30 de ani, în haine de lucru, cu un bandaj în jurul gâtului si însotit de alti doi muncitori.

– Ce e, mai, ce s-a întâmplat? întreaba asistenta de serviciu. Oamenii încep sa povesteasca întâmplarea:

– Doamna, noi suntem muncitori la S.M.T. Simian, eu sunt dulgher, si acu dupa masa, m-am apucat sa rasucesc o sârma – ca sa o întind sa tina o schela. Am bagat o scoaba între doua sârme si am rasucit-o. Sârmele s-au întins si s-au armat si mi-a scapat scoaba din mâna.

– Stiti ce este o scoaba? întreaba unul din muncitori. E o bara din fier cam de 30 de cm., groasa cam de 2 cm, cu capetele ascutite si îndoite în acelasi sens. Cu ea se prind grinzile de lemn. Capatul ascutit, stiti cum e îndoit si ascutit, i-a intrat în gât. I-a curs mult sânge.

– Ei, si nu l-ati dus la dispensar ?

– L-am dus, l-a pansat acolo si ne-a trimis aici. Am venit cu un atelier mobil, nu am mai chemat salvarea.

– Da, si a curs mult sânge?

– Mult, da dupa ce i-a pus pansamentul asta mai strâns, s-a mai oprit. Între timp apare si dr. Georgescu.

– Ia pune-l, mai, pe masa aici, sa vedem ce are!

– Vedeti, domnu doctor, ca nu e mare lucru. Ce, e o întepatura! zice bolnavul.

– Taci, ma, ca nu e lucru simplu.

Dr. Georgescu examineaza pacientul. Era o plaga de 1-2 cm. pe fata anterioara a gâtului, din care se scurgea sânge în cantitate mica. În jur, tesuturile tumefiate, si un hematom mare prezent. Bolnavul era în stare de soc compensat, palid, agitat, cu puls slab dar rapid, semn ca pierduse destul de mult sânge.

La palpare, simte un tril caracteristic pentru un anevrism al arterei carotide, sau poate chiar o comunicare între carotida si jugulara.

– Poti sa vorbesti bine, mai?

– Pot, domnu doctor, dar ma doare falca.

– Am vazut, ai o fractura de maxilar, dar nu asta e problema. La gât sa vedem ce este. Poti sa respiri bine?

– Pot, da' simt o greutate, ma cam sufoc, n-am aer.

– Pai da, ca s-a scurs sânge înauntru, ai un hematom, si împinge traheea si laringele.

– Ce fac, domn' doctor, ca ma doare rau falca?

– Lasa ca vedem noi. Sa te faci întâi bine, si pe urma se rezolva si maxilarul. Sora, pune-i o agrafa sa închidem plaga; si pune-i un pansament putin mai strâns, sa-i faca compresiune. Îi dai niste calmante si hemostatice. Duceti-l la pat, si sa-l tinem sub observatie pâna mâine, sa ne mai gândim. Eu sunt de garda, si o sa mai trec pe la patul lui sa vad cum se simte. Daca da semne de sufocare sau de hemoragie, îl deschidem repede.

Se întoarce spre asistente:

– Mai fetelor, supravegheati-l pe asta, sa nu apara vreo complicatie si sa ma chemati repede daca e ceva.

Cred ca trebuie sa-l deschidem dimineata, când avem alte conditii, oxigen, sânge si personal si sa ne mai gândim pâna atunci. Nu este usor sa intri aici, în zona asta.

În timpul noptii, dr. Georgescu a mai trecut de câteva ori pe la patul bolnavului. Acesta era linistit, dupa ce i se administrasera hemostatice, un sedativ si dilauden pentru durere.

Dimineata, apare si felcerul Cârciumaru. Dr. Georgescu îl gasise pe felcerul Cârciumaru în spital de când venise în Turnu Severin. Avea o locuinta în spital si participase mâna a doua la un numar mare de operatii. Se orienta în plaga mai bine decât multi medici.

– Ce facem, domn doctor, cu ala întepat în gât ?

– Ma, eu cred ca este atinsa carotida, daca nu chiar si jugulara. Hai sa-l mai vedem o data.

Bolnavul era în pat si respira greu. Gâtul se umflase si mai mult din cauza hematomului. Se adunasera cu totii în jurul bolnavului.

– Vedeti, eu am zis de aseara ca sunt atinse vasele mari. Puneti mâna si voi: se simte un tril ritmic, ceea ce înseamna ca este un anevrism în care sângele pompat face un vârtej. Acum se simte mai putin, din cauza hematomului.

– Domn' doctor, daca erau atinse vasele mari, nu traia pâna acum! zice Cârciumaru.

– Draga, replica dr. Georgescu, vasele mari sunt într-o teaca, si poate sa o tina asa, scapa sânge, dar putin. Dar, oricum, el a pierdut mult sânge, ca dovada tegumentele lui palide, si de altfel a spus si el ca a avut hemoragie mare.

– Ei, omul exagereaza, o fi curs putin si el a crezut ca a curs un lighean.

– Si trilul, respectiv anevrismul, putea sa apara de la lovitura, lovitura a fost foarte puternica, i-a rupt si mandibula, este posibil si sa fi strivit carotida, mai vedem! Probabil ca scoaba l-a lovit cu umarul în mandibula, cu capatul opus care a venit prin rasucire. Cele doua vârfuri sunt îndoite în acelasi sens. Deci un vârf al scoabei a intrat în gât si partea opusa, cu umarul îndoiturii l-a lovit în mandibula.

Sala de operatii era pregatita cu tot ce era necesar, si sânge si oxigen. Între timp venisera si alti medici.

– Adu-l la sala, spune dr. Georgescu; hai Cârciumarule, spalarea, si hai sa vedem ce facem, ca nu cred ca scapa. Hai, mai spalati-va înca unul din voi !

Bolnavul vine pe picioare în sala de operatii, este întins pe masa si examinat din nou.

– Cum, domn' doctor, ca vad ca e bine? zice sora de la transfuzii.

– Ma, eu am mai vazut de-astea pe front, împuscat în gât, pare ca e bine, dar nu e bine. Aici e si carotida si jugulara, si eu cred ca sunt atinse. N-aveau cum sa scape!

– Nu se poate domn doctor, murea imediat! vine în replica o alta asistenta.

– Nu ma, ca sunt prinse într-o fascie, cum am mai spus, si daca sunt ranite amândoua, pot sa comunice între ele. Ca de-aia nu pierde sânge în afara. Dar uite ca e palid si ametit, ca nu i se iriga suficient creierul. A pierdut sânge mult la început, si apoi a scazut tensiunea si nu mai are hemoragie. Se poate sa fi facut o fistula între carotida si jugulara...

– Nu se poate domn doctor, nu scapa cu viata, zice Cârciumaru.

– Ma, eu te cunosc pe tine bine, dar asculta-ma pe mine, ca aici e asa cum spun eu, si sansele sunt minime sau deloc. De-asta nici nu am intrat aseara si l-am lasat, si poate ca acum e bine sa nu ne bagam, dar are fenomene de sufocare. Nu putem nici sa-l trimitem în alta parte!

– Ce scriem în condica de operatii, domn doctor, la diagnostic preoperator? întreaba o sora medicala.

– Ce-ati scris ieri la venire ?

– Plaga contuza latero-cervicala dreapta.

– Trece plaga cu anevrism vascular dreapta. Sa lasam asa. Baga-i oxigen si sânge. Îi facem anestezie prin infiltratie plan cu plan.

– Nu-i facem generala, întreaba Cârciumaru?

– Ei, cum sa facem, nu vezi care e starea bolnavului? Daca vârful a venit de sus în jos, înseamna ca desi a intrat aici, la trei degete deasupra claviculei, pe partea dreapta a gâtului, pentru ca el este dreptaci, s-a dus în jos pâna la clavicula.

– Da, si?

– Si înseamna, Cârciumarule, ca a întepat vasele putin mai jos, poate la un deget deasupra claviculei. Este un caz rar. S-ar putea sa fie greu accesul.

– Domn doctor, si cum de-a venit pe picioare? întreaba un medic care de abia intrase pe use si nu asistase la discutiile de pâna atunci.

– Mai, lovitura a fost puternica, sa stii, si se putea ca vârful sa fi intrat între artera si vena, si sa le fi tinut teaca asta strâns si nu a pierdut mult sânge.

– Poate, continua Cârciumaru, a intrat în plamân, aici, în vârful plamânului, în domul pulmonar,

– Ar fi scuipat sânge aerat, spumos, ori el nu scuipa nimic.

– Dar poate ca hematomul presezeaza pe trahee si laringe si chiar în mediastin.

– Asta e sigur! Hai sa ne grabim, mai vedem noi. Ei, si stiti cum zic eu: „vazând si facând". Întoarce capul baiatului catre stânga, asa – ia sterge bine cu iod mai mult... Anestezie, hai, seringa cu novocaina!... Sterge si aici cu iod, Cârciumarule, aseaza câmpu, da-mi niste raci. Pune slitul asta al cearceafului ca lumea.

– Pai, va duceti asa jos?

– Pai, sigur, o sa vezi ca va trebui sa intram si sub clavicula. Trebuie sa facem o incizie larga de tot ca sa avem acces în plaga si vizibilitate suficienta. Sa prelungim marginile plagii !

– Bisturiu! si dr. Georgescu sectioneaza pielea pe o lungime de peste 10 cm., realizând un lambou mare.

– Trage, continua el, cu departatoarele, baga pensa, hai prinde-o. Ata, leaga, lasa pensa acolo. Hai ridica muschiul, foarfeca, departatoare, câmpuri.

Plaga sângereaza, tesuturile sunt infiltrate cu sânge si serozitati. Dr. Georgescu diseca planurile cu foarfeca pe care o deschide:

– Hai tine, hai mai jos, prinde-o pe asta, pense, leaga, hai mai repede ca pierde prea mult sânge !

– Uite pachetul, adauga, dupa un timp, dr. Georgescu. Bolnavul se agita:

– Ma sufoc, n-am aer! Aer!

Dr. Georgescu examineaza bolnavul si exploreaza cu sonda traiectul plagii.

– Mai, fii cuminte. O sa sectionam si muschiul sternocleidomastoidian, ca nu avem vizibilitate suficienta în plaga. Pensa, tine departatoarele, desfa ma, bine! Vezi ce hematom are, planurile toate sunt infiltrate cu sânge si cheaguri. Asa, da pense aici, sa disecam, sa punem în evidenta pachetul vasculonervos al gâtului. Trebuie disecat încet cu foarfeca si separate vasele.

– Se sufoca bolnavul, domn doctor!

– Da-mi bisturiul si adu o canula traheala repede. Facem traheotomie ! Pense, da-mi niste pense Pean! Asa, stati sa largesc cu pense orificiul traheii si baga tu canula.

Între timp, se mai spala un chirurg si intra sa ajute.

– Asa e bine, domn doctor, hai ca respira mai bine, s-a linistit! intervine medicul care a intrat sa ajute.

– Da-mi pensa, sa desfac aici planurile, asa. Ma, dar plaga e mai jos, a intrat a dracului scoaba pâna sub clavicula. Merge greu, stai sa desfacem pensa si sa largim sa avem vizibilitate. Hai sa încercam sa denudam carotida, sa izolam vasele.

În timpul manevrelor de disectie a pachetului vascular, plaga este inundata de sânge venos, se tamponeaza plaga si se comprima spre planurile profunde.

Operatia este extrem de laborioasa si dificila din cauza sângerarii.

– Fii atent, Cârciumarule, fii pregatit cu comprese si o pensa, foarfeca, sa disecam, sa nu atingem vreun vas.

Repeta manevra de mai multe ori si apare carotida, apoi ajunge la jugulara. Introduce foarfeca boanta cu bratele închise pe traiectul plagii si când o deschide, sângele tâsneste.

– Ptiu, ti-am spus?

Din plaga tâsneste cu putere sânge arterial în jet si-l umple de sus pâna jos cu sânge.

– Sterge-mi ochii, cere dr. Georgescu.

Apare în jet si sânge venos.

– Pune repede tamponul si da repede o pensa, hai ca am prins capatul de sus al jugularei. Mai, ce situatie, capatul celalalt e mult mai jos sub clavicula si lipseste substanta din ea.

Încearca sa o prinda cu pensa în timp ce pune o compresa si apasa carotida cu degetul, dar în acest moment se aude un gâlgâit ca si cum ar fi fost supt aer, si bolnavul moare.

– Repede, sa încercam sa-l resuscitam ! zice Cârciumaru si îl apasa cu palmele pe piept.

– Degeaba. Este o embolie gazoasa, nu-si mai revine. Gata, asta a fost! Pacat de el! Baiat tânar!

Nu a trecut nici o ora si au si venit: procuratura, militia si înca doua persoane în civil de la Securitate.

– Cum, tovarase, vine omu' pe picioare si pleaca între scânduri? Asta nu este posibil! Se constata decesul. Se întocmeste procesul verbal. Sunt luati la întrebari cei care au participat la operatie, si personalul care a primit seara bolnavul. Se face ancheta si la locul de munca al decedatului, se iau declaratii.

– Se va face autopsie imediat, da dispozitie Procurorul.

Medicii se retrag împreuna cu cei doi civili, într-o camera.

Este anuntat si Comandantul Securitatii, care, la rândul lui, îl informeaza pe primul secretar al Raionului.

– Alo, tovarasu' prim, ati fost informat de ce s-a întâmplat la spital, la Chirurgie?

– Nu, ce este?

– Pai, doctorul ala, Georgescu Gh., a omorât un muncitor care venise accidentat.

– Adica cum ?

– Pai, omu a venit pe picioare, cu o întepatura în gât de la o schija, accident de munca, si l-a tinut de aseara pâna acum, fara sa intervina, si dimineata, când l-a deschis si a încercat sa opreasca hemoragia, i-a taiat vasele mari ale gâtului si omul a murit pe loc. Trebuie sa-l arestam imediat !

– Tovarase comandant, eu stiu ca doctoru' asta o avea el defecte, dar e un bun chirurg. Eu nu sunt convins ca lucrurile stau asa. Propun sa tragem concluziile dupa ce se va efectua autopsia.

– Din informatiile noastre, primite de la medicii care au participat sau au asistat în sala, rezulta ca dr. Georgescu Gh. se face responsabil de moartea muncitorului.

– Totusi, tovarase, sa asteptam raportul medico-legal.

Directorul spitalului, împreuna cu medicul sef al orasului Turnu Severin, se înfiinteaza la Sectia de Chirurgie.

– Ce-ai facut, doctore Georgescu? Numai prostii faci, si ne creezi necazuri si complicatii, i se adreseaza directorul.

– Daca esti incompetent, doctore, e bine sa te retragi, pentru ca dupa cum se vede, esti depasit complet de situatie, intervine si noul medic-sef al orasului.

– Dar pe ce baza hotarâti dumneavoastra incompetenta mea?

– Pe cazurile de mortalitate, raspunde directorul, pe care le ai în sectie, si acest caz, care a pus capac la toate ispravile. Ai dat dovada de superficialitate, ai tratat cu usurinta cazul.

– Vom vedea mâine la autopsie, replica dr. Georgescu.

– Oricum, va trebui sa înaintam un referat, care în nici un caz nu îti va fi favorabil, îi raspunde directorul spitalului.

– Omul asta nu avea nici o sansa, desi parea ca nu este ranit grav, raspunde dr. Georgescu. A doua zi, luni dimineata, se efectueaza autopsia. Din actul medico-legal, dupa autopsie, se retine:

„Dupa ridicarea lamboului, în plaga se remarca sufuziuni sanguine care se întind la nivelul gâtului lateral dreapta si anterior precum si la nivelul toracelui anterior.

În plaga se gaseste pachetul vascular respectiv, cu jugulara interna si carotida primitiva izolate. Vena jugulara interna prezinta pe fata interna o lipsa de substanta apreciabila la nivelul apropierii ei cu vena subclaviculara.

Artera carotida primitiva prezinta o plaga completa pe fata anterioara, la acelasi nivel, pe o întindere de circa 2 cm. Ambele vase sunt goale de sânge si nu se constata ligatura lor. Traheea incizata operator în scopul unei traheotomii de necesitate, fara canula.

Dupa ridicarea plastronului sternal, se constata sufuziuni sanguine abundente la nivelul gâtului, toracelui superior si mediastinului superior.

Cavitatea pleurala goala si curata. Plamânii intacti. Inima este de volum obisnuit; în inima se gasesc 2-3 cheaguri mici, fara sânge lichid, semn ca a aspirat aer.

Ficatul cu vase lipsite de sânge, rinichii la fel, semn ca a pierdut foarte mult sânge.

Concluziile autopsiei sunt:

Moartea a fost violenta, datorata hemoragiei interne si externe prin leziunea pachetului vascular latero-cervical drept, leziuni care s-au complicat în timpul actului operator prin embolie gazoasa si suprimarea functiilor vitale.

Moartea a survenit în urma unui accident de munca.”

Dupa autopsia la care au asistat mai multe persoane oficiale, de la militie, securitate, directorul spitalului si medicul sef oras, precum si de la Comitetul de partid, acestia s-au retras într-o sala pentru a dezbate problema.

Doctorului Georgescu Gh. i s-a interzis sa participe la autopsie si bineînteles ca nici membrii familiei decedatului nu au avut acces în sala.

În biroul Directorului spitalului se discuta pe marginea cazului.

Procurorul nu este lamurit asupra vinovatiei dr. Georgescu.

– Este greu de probat intentia de omor!

– Dar omorul din culpa, prin neglijenta, este evident, spune directorul.

– Si acest lucru trebuie dovedit. Astept referatul dumneavoastra, procesul verbal de autopsie, actul medico-legal, declaratiile martorilor si alte probe, daca vor apare, din partea Militiei, si a Securitatii.

– Va vom pune totul la dispozitie !

– Astept, concluzioneaza procurorul, si pe baza lor, îl vom acuza. În primul rând, tovarase director, va rog sa efectuati ancheta dumneavoastra, pe linie profesionala.

– Da, tovarase procuror, va vom înainta un referat din partea spitalului, raspunde directorul.

Afara, directorul îl interpeleaza pe dr. Georgescu Gh.:

– Ce-ai avut în cap, mai omule, sa-l tii pâna dimineata, îl întreaba directorul spitalului.

– Nu eram lamurit, parea sa fie o plaga mai superficiala.

– Dar trilul si hematomul mare nu se explicau decât daca plaga era profunda si fusesera atinse vasele mari, continua directorul.

– Trebuia sa intri, sa-l deschizi imediat, intervine si medicul sef oras.

– Am prins plaga cu o agrafa si am asteptat sa vad ce se mai întâmpla.

– Eu nu înteleg cum de a stat atâtea ore si ca a venit pe picioarele lui în sala de operatii. Înseamna ca i-ai sectionat vasele mari în timpul operatiei si atunci s-a produs hemoragia, continua Directorul Spitalului.

– În primul rând ca eu nu sunt un prost. Pachetul l-am disecat nu cu bisturiul ci cu o foarfeca boanta, pe care o introduceam închisa si o deschideam sa desfac planurile, iar în pachet nu am mai intrat nici cu foarfeca, ci cu o pensa Pean, cu care faceam aceleasi manevre pentru denudarea arterei si venei din teaca.

– Atunci ai facut-o intentionat !

– Ei, pe dracu! Da ce-as fi avut eu cu baiatu ala? Numai de crima n-am fost acuzat!

– Tovarasii considera ca în timpul operatiei au fost sectionate vasele. Si noi vom merge tot pe varianta asta.

– Este o prostie ! Cele doua vase au fost sectionate la acelasi nivel. Vârful scoabei a intrat între ele. Sângele venea prin artera si se întorcea prin vena, între ele fiind o comunicare; o parte din sânge se ducea în sus si mai iriga un pic creierul, iar alta parte s-a dus în tesuturi si a provocat hematomul, care pâna dimineata a crescut, a intrat si în torace, în mediastin si a presat pe inima si pe plamâni si i-a dat fenomene de sufocare.

Din momentul când l-a lovit scoaba a fost condamnat la moarte. Nu avea nicio scapare, oriunde s-ar fi dus, pentru ca, chiar daca s-ar fi stiut de la început ce are, s-ar fi pus un diagnostic preoperator perfect si s-ar fi intrat operator simultan si pe sub clavicula, unde a fugit capatul jugularei, si pe deasupra claviculei, tot nu se puteau sincroniza manevrele de prindere a carotidei, a capatului de sus a jugularei si a capatului de jos a jugularei ca sa nu traga pe ea aer si sa faca o embolie.

De altfel putea sa absoarba aer si prin orificiul carotidei.

Asa ca baiatul asta a avut ghinion, atât i-a fost dat sa traiasca, a fost condamnat precum Titanicul când a lovit ghetarul. Nimanui nu-i trecea prin cap ca mai are de trait putin si ca orele îi sunt numarate.

– Ei, hai ca venisi cu teoria destinului, pe care stiu ca o agiti, si care nu este deloc marxista, ba chiar este reactionara !

– Eu vorbesc de cazul în speta.

– Daca îl deschideai de seara, nu se facea hematomul atât de mare, se lucra mai usor si disectia vaselor era mai usoara, pentru ca aveai vizibilitate. Asa, din cauza hematomului n-ai avut vizibilitate si vasele au fost sectionate intraoperator. Tot din cauza hematomului a fost sectionat capatul jugularei sub clavicula.

– În primul rând ca jugulara a fost tensionata datorita rotatiei capului în directia opusa, adica spre stânga, ca sa am câmpul operator liber. Iar sectionarea vaselor nu era posibila cu pensa.

– Dar daca erau deja ranite, prin manevrarea pensei le puteai rupe.

– La autopsie s-a vazut ca artera a fost sectionata pe lung, cu marginile franjurate, deci nu cu bisturiul, iar vena era sectionata complet si cu lipsa de substanta. Hai, ca eram eu tâmpit si apucam vena cu pensa, o rupeam eu, si dupa asta sectionam cu pensa si artera? Pai domnule, astea sunt vase mari, cu pereti grosi, nu se rup cu una cu doua. Daca le sectionam accidental intraoperator, deschiderea ar fi fost de dimensiuni mult mai mici. Hai sa facem un experiment pe cadavru sau pe un animal viu, un câine de exemplu, sa vedem: se sustine ipoteza dumneavoastra?

– Nu avem ce sa mai discutam. Am primit ordin de la partid sa-ti facem referat, acesta va fi înaintat si discutat la Procuratura cu organele de Militie si de Securitate, deoarece cred ca stii ca esti în vizorul lor.

– Tovarase doctor, intervine si Medicul Sef oras, care vorbise mai putin si mai mult aproba dând din cap, fiind mai tânar. Punctul nostru de vedere credem ca este corect, va faceti vinovat de neglijenta, superficialitate si culpa medicala !

Ancheta a continuat si în lunile urmatoare. Organele de securitate au chemat si anchetat persoanele care au fost în sala de operatii, surorile de serviciu de la sala de pansamente, sora care a dat transfuzia, sora care a administrat medicatia, dar de la care nu au putut obtine nici un fel de informatii în plus. Deasemeni, prin agentii din spital, au cules date asupra cazului.

În subsolul Notei informative [N.I. 18 VII 1959- agent Ciocsirescu Vladimir], ofiterul operativ transmite sarcini agentilor:

„Este cunoscut cu manifestari dusmanoase si a fost propus pentru arestare, a fost dat si la buletinul zilnic din 17 VII 1959.

Se trimite Dosarul la M.A.I. Craiova, cu propunere de arestare a dr. Georgescu Gh. si apoi se vor strânge probe în legatura cu acest caz si alte cazuri de mortalitate pe care le-a mai avut înainte si va fi deferit justitiei."

Întreg dosarul a fost trimis la Medicul legist la Craiova si la Securitate, de unde a revenit la Turnu Severin si a fost trimis la Procuratura.

Dosarul este însotit de Referatul întocmit de directorul spitalului si medicul sef al orasului Turnu Severin. Acest referat îl acuza grav pe dr. Georgescu Gh. de: „neglijenta, pentru ca a gresit data externarii (în loc de 12 iulie a trecut 13 iulie), „... a trecut în condica de «operatii mici» o interventie de amploare, de asemeni trebuia intervenit chirurgical înca de la sosire, sâmbata, pe 11 iulie seara. L-a considerat un caz usor – plaga contuza latero-cervicala dreapta – diagnostic care nu corespunde cu diagnosticul postoperator, si din foaia de observatii, plaga întepata în regiunea latero-cervicala dreapta, cu sectionarea arterei carotide si a jugularei interne.

Neconcordanta de diagnostic de la intrarea în spital arata superficialitate în munca. În plus, diagnosticul este neclar: plaga întepata nu poate sectiona doua vase mari."

Din actul medico-legal (anexa 7) rezulta ca: „... plaga completa pe carotida primitiva, la autopsie avea cca. 2 cm. lungime. Or, cu asemenea plaga nu credem ca accidentatul ar fi putut sta din 11 iulie pâna în ziua operatiei. O asemenea plaga avea ca urmare o exsanguinare masiva si rapida, care, în nici un caz nu putea dura mai mult de câteva minute." si:

„Conchidem ca s-a procedat superficial, sumar, fara discernamânt si, probabil ca în afara de acestea, accidentatul a murit din cauza deschiderii carotidei în timpul operatiei."

Referatul a fost semnat de medicul sef oras Turnu Severin si de Medicul Director al spitalului.

Acest referat a fost înaintat Comitetului Raional Turnu Severin, Procuraturii, organelor de Militie si Securitate. Acuzatia este fara echivoc si îl lipseste pe dr. Georgescu Gh. de orice aparare, urmând sa fie arestat si condamnat probabil la moarte, pentru sabotaj.

Si reclamatia trimisa la Securitate de la conducerea S.M.T. Simian si de la familia accidentatului, precum si notele informative, sustin acuzatiile împotriva lui Georgescu Gh.

37. Informatorul Ciocsirescu si tov. capitan Pescaru

În casa conspirativa, la întâlnirile lui Teapa cu ofiterul Pescaru, se discuta despre „clica de afaceristi", despre „dusmanii poporului", despre „activitatea contrarevolutionara si de sabotare a activitatii spitalului a dr. Georgescu Gh."

– Felicitari pentru avansare, tovarase capitan !

– Ati contribuit si dumneavoastra la avansarea mea.

– Ei, ne ajutam reciproc... Dar ce facem tovarase capitan? Nu-l terminam odata pe nenorocitu' asta, întreaba Teapa.

– Cum sa nu tovarase, ancheta este pusa în miscare si organele de ancheta sunt sesizate. Luam acum declaratii de la doi martori si în plus, treaba asta cu dr. Crivina si cu fiica sa ne arata reaua credinta a dr. Georgescu Gh.

– Da, tovarase capitan, de necrezut !

– Dar stati, tovarase doctor, lamuriti-ma si pe mine, pentru ca chestia asta va atârna greu în dosarul de condamnare a lui Georgescu Gh. Ce s-a întâmplat si cum s-a întâmplat, pentru ca e un lucru foarte grav.

– Da, tovarase: deci, un paznic militian de la Penitenciar, l-a adus pe dr. Crivina care este condamnat si depus la Penitenciarul din Turnu Severin. Asa, l-a adus la spital la sectia de chirurgie pentru ca a facut o infectie la mâna, la antebrat.

– Da, am auzit si noi ca dr. Georgescu Gh. a anuntat prin telefon familia sa vina sa-l vada, ca am interceptat noi convorbirea.

– Asa. A zis sa vina cineva din familie.

– Si a venit Mariana asta. Cine e?

– Este fata lui Crivina si este prietena si probabil urmeaza sa se casatoreasca cu baiatul legionarului astuia, Stoianov, care este închis politic.

– Asa, am înteles, s-au gasit infractorii între ei!

– Si dr. Georgescu Gh. i-a dat un halat si o boneta pe cap, si a trimis-o în sala de pansamente sa-si faca semne si sa-si sopteasca cine stie ce cu taica-su, dr. Crivina detinutul.

– Exact.

– Ei bine, în acest timp, escrocul asta de Georgescu, l-a tinut de vorba, l-a tras la geam pe militian si ala fraier dar, ma rog, de unde sa-i treaca omului prin cap asa urzeala, astfel ca astia doi, tata si fiica, au putut sa comunice. Ca sa vedeti de ce e în stare acest vulpoi nenorocit.

– Da, este clar ca este un infractor de o abilitate cum nu am mai întâlnit.

– Da, si nu s-a multumit cu atât. L-a chemat în continuare pe detinutul asta la pansamente si de fiecare data a venit si fata asta, Mariana.

– Este foarte bine ca ne-ati sesizat povestea asta, desi noi aflasem deja, dar amanuntele nu le stiam, doar ce am auzit prin telefonul interceptat.

– Eu îmi faceam de lucru cu niste fise si am auzit discutia dintre cei doi. Printre altele, i-a comunicat ca contabilul spitalului va iesi peste trei zile din puscarie si ca urmeaza sa le transmita prin acesta mai multe informatii. Vedeti, ca tot eu am propus supravegherea tuturor telefoanelor din spital, inclusiv a telefonului public si cenzurarea tuturor scrisorilor depuse în cutia postala de la poarta spitalului. si am avut dreptate!

– Da, stiu, a fost initiativa dumneavoastra. Îl vom baga în Tribunalul Militar si vom cere sentinta cu condamnarea la moarte pentru activitate contrarevolutionara si sabotarea spitalului. În cazul asta, nu-l scapa nici dracu' de la moarte !

– Slava Domnului, vorba marxistului, zice Teapa.

– Da, bineînteles!

– Si cum îl executa, prin împuscare?

– Probabil, dar oricum, nu scapa! Tovarase doctor Teapa, avem rugamintea sa va ocupati mai mult de problema asta sionista. Ne-ati dat informatii despre dr. Rosenfeld Arthur, care a facut facultatea în Italia si are relatii acolo. Acesta este lucrat în actiune informativa. Iata, aceasta este Nota dumneavoastra informativa din 19 mai 1959, semnata, fireste, Ciocsirescu Vladimir. „dr. A. Rosenfeld doreste sa plece în Israel si a facut cerere de pasaport".

Îl lasam sa mai astepte, nu? De asemeni ne sunt de folos si informatiile din aceiasi nota despre doctorita asta, Raevschi Nora, care este rusoaica, pare-se evreica, venita înainte de razboi si

care s-a strecurat în Partid si este cunoscuta ca element dusmanos si probabil o s-o arestam în curând.

Ne intereseaza si alti sionisti: si pe astia îi urmarim pentru depozite de aur si îi vom aresta ca si pe Pârvulescu, care este tot evreu, dar si-a schimbat numele, si ceilalti. Asa ca va ocupati si de ei. De dânsii se ocupa si alti tovarasi (persoane din grupa a II-a operativa). Ne-au folosit mult informatiile alea cu condamnarea dr. P. Georgescu, cu contabilul spitalului si ceilalti arestati, acum este binevenita si informatia asta cu vizita la spital a fiicei dr. Crivina.

– Da, tovarase capitan, este incredibil tupeul acestui dr. Georgescu Gh.! V-am dat nota aceea în care am descris scena în care a anuntat familia ca sa vina sa-l vada pe detinut la spital si a acoperit-o pe fiica acestuia ca sa comunice si sa-i transmita cine stie ce secrete.

– Am sa ma cer la raport mâine la tovarasul comandant, sa vedem dânsul ce zice si ce masuri sa luam. Ar trebui sa-l arestam imediat pentru asta.

A doua zi, cpt. Pescaru intra în biroul comandantului:

– Sa traiti. M-am prezentat la raport.

– Noroc, tovarase. Da, te ascult!

– Tovarase comandant, am de raportat o infractiune a subiectului nostru, dr. Georgescu Gh. Si-i povesteste toata tarasenia.

– Si unde vezi dumneata infractiunea si motivul de arestare? Pune-o la dosar si mai aduna probe.

Si în gând, comandantul îsi spune: „Ma, dar ai dracului mai sunteti si voi! Bietul om cu suflet, a încercat sa-si ajute un coleg, sa-i mai îndulceasca zilele pentru o zi, iar voi vreti sa-l terminati pentru ca a facut un bine! S-a ajuns prea departe!” si spune cu voce tare:

– Bine. O sa dau sarcini la agenti „sa stabileasca natura intentiilor si ce legaturi exista între dr. Georgescu Gh. si dr. Crivina, ce discutii au purtat în spital si ce vor discuta când dr. Crivina va mai reveni în spital pentru pansamente. Pe dr. Georgescu Gh. îl vom încadra cu o a doua linie informativa. Dr. P. Crivina sa fie lucrat si el în actiune de verificare. [Nota informativa din 3 septembrie 1959, agent Ciocsirescu Vladimir]

38. Donatia abuziva a casei

A trecut un an de când dr. Georgescu fusese exclus din partid. Nu mai facuse nimic la casa. Ridicasera atunci etajul; era o casa familiala, de 200 m2. Casa fuse-se proiectata sa poata fi extinsa pentru trei familii, ca sa stam si noi în ea când vom termina facultatile si ne vom întoarce cu familiile în Severin.

Dar acum expirase si autorizatia de constructie, si perspectiva terminarii casei era foarte, foarte departe. Îsi facusera socotelile pe o situatie buna, nu prevazusera deznodamântul dramatic.

Sotii Georgescu au fost chemati la Sfatul Popular (la Primarie) în legatura cu casa. Sunt primiti de vicepresedintele Galbenu. Li se pune în vedere sa termine casa începuta, deoarece pe bulevard nu poate sa ramâna „aceasta darâmatura neterminata, strica aspectul orasului".

– Cu ce sa termin tovarase, ca nu am decât datorii? Ce sa facem?

– Daca nu puteti sa o terminati, o terminam noi! Nu poate sa ramâna asa în centrul orasului, nu întelegeti ca strica aspectul ? Daca nu puteti sa terminati casa – si oricum, autorizatia de constructie trebuie reînnoita, si ne gândim daca sa va mai dam autorizatie – deci daca nu aveti resurse, o donati statului! Va mai las o luna de gândire, si o sa va convoc din nou.

– Dar noi am construit casa ca sa stam în ea, pentru ca locuim cu chirie, în conditii foarte proaste, într-o casa împreuna cu familia unui inginer.

– Tovarase doctor, pe noi nu ne intereseaza asta. V-am comunicat care este orientarea noastra si atât!

Peste o luna, au fost din nou convocati la Primarie, de tovarasul vicepresedinte Galbenu.

– Ei tovarasi, v-ati gândit? Stiti de ce ati fost convocati aici. Întrucât nu aveti posibilitatea sa terminati casa si v-a expirat autorizatia, sa ne propuneti ca sa primim donatia casei.

– Dar...

– Sa nu va grabiti cu raspunsul. Gânditi-va ca urmeaza ca fiul dumneavoastra mai mare sa termine acum liceul si apoi sa intre la facultate. S-ar putea sa nu reuseasca, sau sa reuseasca. Stiti ca noi ne tinem de cuvânt! De acord, tovarasi?

Cei doi aveau lacrimi în ochi. S-au uitat unul la altul si au oftat.

– Uitati aici hârtiile de donatie. Actele sunt întocmite. Daca sunteti de acord, semnati-le!

Si parinti mei au semnat aceste hârtii.

În 1960 mi-am dat bacalureatul si m-am înscris la examenul de admitere la facultatea de medicina. Cineva s-a prezentat la tatal meu si i-a facut legatura cu o persoana, un activist de

partid, care putea sa stearga originea asta a mea „nesanatoasa”, consemnul facut cu creionul rosu în dreptul numelui celor care trebuiau respinsi pe motive politice, si pentru care nu ar fi fost primiti în facultate.

39. Interogatorii

La Turnu Severin, ofiterii care se ocupau de cazul dr. Georgescu Gh. discutau:

– Tovarase locotenent, trebuie sa mai venim cu niste probe la dosarul asta.

– Avem doua arestate în penitenciarul de aici. Le vom interoga si procesele verbale le vom pune la dosar.

– Tovarase D..., vei conduce interogatoriul si vei alcatui Procesul verbal în conformitate cu ordinele primite. S-a înteles ? hotaraste comandantul.

– Da, sa traiti! În Penitenciarul din Turnu Severin era arestata numita..., sora medicala la spitalul din Turnu Severin.

Este chemata la interogatoriu, si dupa ce i se pune în vedere ca marturia mincinoasa se pedepseste conform art. 277 Cod Penal al R.P.R., i se cere sa declare ca martor tot ce stie despre dr. Georgescu Gh.

– Ai grija, fa, ca te ia mama dracu daca nu semnezi tot ce îti dictez eu, ai înteles? Si scoate basmaua aia în fata mea!

Femeia, în zeghe si tunsa la piele, îngâna un „da”.

„Întrebare: Ancheta cere sa declarati în mod sincer de când îl cunoasteti pe dr. Georgescu Gh. si tot ce cunoasteti despre acesta.”

Si femeia începe sa aprobe din cap declaratia care era conceputa si pe care i-o citea anchetatorul, ofiterul de securitate cpt. D.

Raspuns: Pe dr. Georgescu Gh. zis Prahova, îl cunosc din anul 1946, când a venit ca medic secundar la sectia de chirurgie a Spitalului de Stat Turnu Severin, unde, la început, parea a fi un om simplu si atasat de personal.

Stiu ca în anul 1946 toamna, când era prefect, dr. Popescu Aurel a venit la spital cu adeziuni, pentru a înscrie în P.S.D. personalul spitalului, printre care s-a înscris si dr. Georgescu Gh., care,

la unificare a trecut la P.M.R., de unde, în vara anului 1958 a fost exclus, pentru faptul ca a fost legionar.

Stiu ca în adunarea generala a organizatiei de baza unde am luat parte si subsemnata, când i s-a citit referatul ca a activat în cuibul legionar condus de Titi Dumitrescu si ca a fost cu plugusorul legionar, lucruri pe care le-a ascuns, si nici în organizatia de baza nu a fost sincer, pentru care fapte a fost exclus.

În calitate de medic chirurg, desi are cunostinte nu a depus tot interesul de a îngriji bolnavii, având si cazuri de mortalitate, cum a fost cazul cu o femeie din Orsova, care a fost operata de... acasa, careia i-a facut chiuretaj. Si a fost adusa la spital unde a operat-o dr. Georgescu Gh. Si a murit pe masa de operatie.

Recent, stiu ca a mai avut un caz de mortalitate cu muncitorul de la S.M.T. Simian, care a avut un accident de munca si care a murit pe masa de operatie, deoarece nu s-a intervenit la timp pentru a-l opera, fiind medic de garda chiar dr. Georgescu Gh., care a fost plecat din sectie si a lasat surorile. si... care i-au pus o agrafa la rana de la gât, fara sa i se lege vasele de sânge, fapt ce a facut ca sa aiba pierdere de sânge.

Mai stiu ca era prieten cu dr. Crivina, care în prezent este arestat. Si când a venit acesta de la penitenciar pentru a fi pansat la spital, dr. Georgescu Gh. a lasat-o pe fata arestatului dr. Crivina sa intre în sala de pansament îmbracata în halat alb de spital, si a facut-o cu scopul de a induce în eroare pe militianul ce facea paza dr... ce era arestat si adus pentru pansament.

Mentionez ca dr. Georgescu Gh., care este medicul Sef al Sectiei de Chirurgie, desi a vazut pe fata dr. Crivina ce este arestat, îmbracata cu halat si boneta, care nu face serviciu la spital, a lasat-o sa se introduca în camera unde era tatal ei si sa vorbeasca cu el. Si am auzit când a spus ca sa-i spuna lui..., administratorul spitalului, care era arestat pentru cimentul furat de la spital, caruia i-a transmis ca sa aiba rabdare ca va scapa în curând.

Prezentul proces verbal corespunde întocmai cu cele declarate de mine si dupa ce l-am citit cuvânt cu cuvânt îl semnez propriu si îl sustin”.

– Asa, fa, semneaza si gata. Hai, luati-o de aici! ordona anchetatorul.

Un al doilea proces verbal de interogatoriu este efectuat tot de capitanul D, anchetator, tot pe 14 septembrie 1959, numitei..., profesoara de cultura fizica medicala la Spitalul din Turnu Severin, adusa la sediul Securitatii cu mandat.

Aceasta este chemata ca martor în ancheta împotriva dr. Georgescu Gh., anchetat pentru activitate contrarevolutionara.

– Aceasta ancheta vrea sa stabileasca activitatea de sabotaj a spitalului de catre cetateanul Georgescu Gh. i se adreseaza anchetatorul. S-a înteles? Deci vei semna tot ce îti dictez eu, si vei repeta dupa mine, ca sa noteze tovarasa grefiera.

– Dar bine, ce stiu eu de dr. Georgescu Gh.?

– Stii ce-ti spun eu, pentru ca altfel deschidem dosarul tau si nu va fi bine! Deci, tovarasa grefiera, notati datele administrative. Explicati-i ca, în calitate de martor, este pasibila de închisoare daca ne ascunde ceva din ce stie.

Scrie: Proces verbal de interogator. Martor..., nascuta la data de..., în Ploiesti, fiica lui... si..., de profesie profesoara de cultura fizica medicala la Spitalul orasului Turnu Severin. Vi se pune în vedere conform art. 147 cod de procedura penala, ca sunteti anchetata ca martor si vi se atrage atentia sa declarati adevarul si sa nu ascundeti nimic din cele ce stiti, întrucât marturia mincinoasa se pedepseste de art. 277 cod penal al R.P.R.

Întrebare: Ancheta cere sa declarati în mod sincer de când îl cunoasteti pe dr. Georgescu Gh. zis Prahova si tot ce cunoasteti despre acesta.

Raspuns: Cunosc pe dr. Georgescu Gh. din anul 1956, când subsemnata am fost numita ca profesoara de cultura fizica medicala la Spitalul de Stat oras Turnu Severin, unde pe dr. Georgescu Gh. l-am gasit ca medic la sectia chirurgie a spitalului, unde lucreaza si în prezent.

Stiu ca era membru de Partid, si era si Secretarul organizatiei de baza de Partid din Spital, iar ulterior a fost înlocuit din aceasta functie politica si dupa aceea am auzit ca a fost exclus din Partid, pentru faptul ca a facut politica legionara pe timpul cât a fost student la facultatea de Medicina din Bucuresti.

Din punct de vedere profesional, în functia de medic chirurg, dr. Georgescu Gh. stiu ca nu depunea destul interes în reusita operatiilor ce se faceau de dânsul, fapt ce a facut sa aiba cazuri de mortalitate la pacienti. Fapt concret cunosc pe pacientul...Cazuri de acest fel au fost mai multe, dar momentan nu pot sa redau numele lor, însa se pot lua din condicile de operatie.

Starea disciplinara din cadrul sectiei chirurgie, unde dr. Georgescu Gh. este sef, lasa foarte mult de dorit, întrucât exista certuri si bârfa între medici si personalul tehnicsanitar, formându-se mai multe tabere cu idei preconcepute si tendentioase una fata de alta, fapt ce face ca munca sa nu dea rezultatele dorite în îngrijirea bolnavilor.

Alte cazuri despre dr. Georgescu Gh. nu am mai cunoscut.

Prezentul proces-verbal de interogatoriu corespunde întocmai cu cele declarate de mine si dupa ce l-am citit cuvânt cu cuvânt îl semnez propriu si îl sustin.

Capitanul D. se prezinta la Comandantul securitatii cu cele doua procese verbale de interogatoriu.

– Poftiti, tovarase Comandant !

– Da, sa veniti toti care va ocupati de problema, sa strângem toate materialele si sa întocmim un raport cu propunerea de arestare si trimitere în tribunalul militar a numitului Georgescu Gh. pentru activitate contrarevolutionara si sabotaj.

Executarea!

40. Spitalul inospitalier

În sectia de chirurgie a spitalului erau zece medici chirurgi. Dupa excluderea din partid a dr. Georgescu Gh., multi erau revoltati de modul cum fusese tratat doctorul Georgescu Gh. dar se abtineau de la comentarii, fiind constienti ca printre ei erau informatori ai Securitatii. Fiecare se temea de fiecare, oricare dintre ei putând fi un informator. Singurul de care erau siguri ca nu este informator, era dr. Georgescu Gh. Acesta a mai ramas sef al sectiei câteva luni. Medicii, în special cei mai tineri, îl respectau pe dr. Georgescu Gh. si cautau sa-i îndulceasca necazul aratându-i compasiune si respect. Veneau pe rând sa-i ceara sfaturi profesionale si chiar sa-l îmbarbateze, sa-i arate recunostinta lor pentru faptul ca tuturor acestora, dr. Georgescu Gh. le pusese bisturiul în mâna si îi învatase chirurgie.

„Chirurgia se învata de la un maestru, si dumneavoastra ati fost maestrul nostru, pentru ca dr. Aurel Popescu nu prea ne arata mare lucru, tinea secret de multe ori."

– Hai ma, ca Aurel Popescu va chema de multe ori în sala de operatii, si aveati ce sa învatati de la el, era el zgârcit si chiar avar ca Harpagon, dar profesional si comportamental nu puteti sa-i reprosati nimic. Stia cum sa se poarte cu medicii, nu încerca sa epateze, sa se dea mai mare decât era, nu te punea în inferioritate, era un om manierat, cu educatie, cu tinuta. Asa-i ?

– Da, domn doctor, dar dumneavoastra ati fost si sunteti mult mai apropiat de noi, glumiti, faceti bancuri, râdeti cu noi, ne luati la întrebari ca sa ne puneti sa gândim, ne explicati, acceptati sa va contrazicem, chiar acceptati, în unele cazuri, sa vi se arate ca gresiti !

– Nu în toate, bineînteles, glumeste dr. Georgescu Gh.

– Fata de dr. Aurel Popescu este o diferenta !

– Ei da, dar nici voi nu aveti întotdeauna dreptate. Si pe urma, sa va spun, eleganta tinutei, a pozitiei mâinilor si a gesturilor, le-am învatat si eu tot de la Aurel Popescu, care, ca tinuta, ca mod de a se comporta era „un lord". De altfel a lucrat si în Anglia si în Germania. Vorbeste calm, putin, nu se repede, daca te contrazice o face cu prudenta, fara vehementa, are stofa, ce mai !

– Da, suntem si noi de acord ca are un mod de a fi care impune respect, chiar distanta si este o mare diferenta între majoritatea cadrelor didactice pe care le-am avut în facultate si dr. Aurel Popescu. Putini dintre profesorii nostri se comportau ca dr. Aurel Popescu. Pacat ca a cazut, l-au terminat, gata ! Nu-si mai revine niciodata dupa ce va iesi din închisoare.

Se stie ca între timp, dr. Aurel Popescu fusese condamnat la mai multi ani de închisoare..

– Da, mare pacat! Aurel Popescu a constituit un model pentru orice medic chirurg, din toate punctele de vedere, completeaza dr. Georgescu.

Amenintarile si loviturile veneau una dupa alta.

Au mai trecut doua-trei luni si dr. Georgescu Gh. a fost destituit din functia de medic sef de sectie. A fost numit un alt medic, Ilarion Pop, un tânar în jur de 30 de ani, pe care parul carunt îl facea sa para mai în vârsta. Era din Moldova, fusese si el exclus din Partid, dar fusese reprimit.

Noul sef de sectie la chirurgie, cauta sa-l puna în inferioritate, sa-l marginalizeze si sa-l puna la colt pe dr. Georgescu, de fiecare data îl întepa. În „notele informative" sunt multe scene de umilire pe care dr. Georgescu le trece, uneori cu calm, alteori cu accese de revolta înabusita. Era clar ca umilinta îl costa cel mai mult.

Dr. Georgescu a venit acasa abatut, suparat ca a fost înlocuit.

– Ce ai Gigi, ce s-a mai întâmplat?

– M-au dat jos de la conducerea sectiei de chirurgie si a venit sef un doctor chirurg foarte tânar, probabil un începator si cred ca este un încrezut. Sa vezi ce voi pati, cum o sa ma dea la o parte, cum o sa ma tina la colt, sa ma puna în inferioritate ca sa se evidentieze el.

– Ei, nu fi asa pesimist ! Tu esti un om încercat de viata, nu te doboara nimeni si nimic, esti un om tare!

– O sa caute mereu sa ma umileasca, sa ma discrediteze. Aurel nu ma trata cu superioritate, chiar daca de multe ori ma pacalea cu bolnavii, dar în atâtia ani, niciodata nu am ajuns la un conflict deschis cu el. Stia sa se poarte, când avea o problema spunea surorilor: „Chemati-l pe Gigi, sa vedem ce spune si el".

– Draga, dar Aurel avea o educatie ! Nu poti, într-o singura generatie, sa sari peste nu stiu cât! Aurel era dintr-o familie în care stapânul stia sa se poarte cu slugile. Cine nu stie sa-si respecte slugile, nu merita sa le aibe! Câinele asculta de bat, asculta de mâncare, dar cel mai mult îl asculta pe cel care îi arata afectiune. Apoi, Aurel avea respect pentru oameni, în general pentru fiinta umana.

– Da, Aurel în nici un caz nu era un impostor, dar asta, de cum a venit a fost cu nasul pe sus, parca noi am fi fost niste copii prosti si eu un ramolit, asa ne-a tratat.

– Ei, ti s-a parut poate. Nu-ti face griji, nu o sa te înjoseasca nimeni. Toti te respecta, cu exceptia lui Teapa ala, care îmi face impresia ca e nebun! Oricum, e un om care mie nu-mi place, cred ca este foarte perfid.

– O, dar eu sunt sigur ca el a facut toata atmosfera asta si ca tot el a facut si reclamatiile si denunturile. Acum este bine ca si-a facut sectie separat.

N-a trecut mult timp, si dr. Georgescu a avut parte de confirmarea presimtirilor sale:

– Cheama-l aici pe tovarasul dr. Georgescu , îi spune dr. Pop asistentei sefe.

– Domnu' doctor, va cheama sefu la dânsu în birou, veniti imediat!

– Da, bine.

– Acum sa veniti!

– Bine draga.

Dr. Georgescu intra în biroul sefului. Biroul se schimbase: mobila noua, tabloul lui Gheorghiu-Dej pe perete, steagul rosu si tricolorul pe birou, o gramada de carti în biblioteca, pe birou un teanc de fise si dosare, ce mai, era altceva.

– Buna ziua, domnu' doctor !

– Va rog sa va adresati cu: „tovarase medic sef"!

– Da, tovarase medic sef, m-ati chemat.

– V-am chemat sa-mi dati raportul asupra operatiei de ieri la bolnavul cu ulcer de stomac.

– Nu a fost ulcer, a fost cancer.

– Eu hotarasc diagnosticul si procedeul operator. Eu sunt medic sef si eu raspund. În aceasta sectie în care a domnit si domneste debandada, o sa fac eu ordine. Este clar, ati înteles?

– Da, tovarase medic sef!

– Am numit o alta asistenta sefa si toata lumea o sa tina seama de dânsa, la condica de prezenta sa fie toata lumea iscalita, sa nu mai întârzie nimeni nici 5 minute pentru ca se ridica condica si nimeni nu mai pleaca mai devreme de la servici. În primul rând se va respecta programul de serviciu. Suntem platiti de popor ca sa-l slujim cu devotament. Nimeni nu vine la mine direct. Orice problema se transmite mai întâi tovarasei asistente sefe, care îmi va raporta mie.

Eu voi verifica diagnosticele bolnavilor si indicatia de operatie si de tratament. Cine nu face cum spun eu, va fi sanctionat.

Sunt informat de toate problemele existente aici, de faptul ca sectia de chirurgie a devenit o taraba pentru medicii precupeti. Si sunt hotarât sa fac ordine, sa elimin trecutul. Sunteti liber. Buna ziua!

Si Gigi a venit iarasi abatut acasa.

– Ce-ai Gigi, ce s-a mai întâmplat?

– Ma, cred ca nu va fi bine în serviciul asta de acum înainte. Am ajuns sa-l regret pe Aurel, care, cu toate defectele lui, era un om. Asta e un tânar obraznic care-mi spune ca va elimina trecutul si bine înteles ca ma vizeaza pe mine în primul rând. Este un novice care îi va elimina pe toti cei care sunt deasupra lui, sau cel putin îi va pune în inferioritate, ca sa para el mai destept !

– Hai, ma Gigi, zau ca te alarmezi degeaba! Cine din toti cei de la chirurgie o sa te înjoseasca pe tine? Tu impui respectul prin însasi prezenta ta. Ala, cel putin deocamdata, este doar un impostor, prelucrat si instruit probabil la scoala partidului sau a securitatii si executa ordinele pe care le-a primit. Stai cuminte, ca va trece furtuna. Ce naiba, esti om încercat, te sperii tu de un mucos? Ca asta este: un începator în chirurgie. Eu cred asa, cu mintea mea, ca cel putin un chirurg, daca nu orice meserias, mai devreme de 10-15 ani de experienta, nu este decât un începator. Chiar daca este destept, geniu sa fie, este necopt. Si asta este la nivelul la care erai tu când erai medic secundar, înainte de a pleca în razboi.

– Da, dar asta ma va umili si-mi va amarî zilele, o sa vezi!

– Fugi, tu, de aici! Totul trece: „Ce e val ca valul trece...”, stii tu mai bine ca mine poezia asta.

– Bine, om vedea, dar de multe ori valul omoara.

Dar dupa câteva zile, a urmat o noua „lectie”:

A venit o sora medicala si l-a anuntat:

– Domnul dr. Georgescu, va cheama tovarasa asistenta sefa la dânsa în birou.

– Da, bine!

Intra în „biroul” asistentei sefe. Era mai ceva decât biroul medicului-sef, al lui Aurel Popescu sau al lui. Asistenta sefa îl primeste stând într-un scaun mare si tinându-l la usa, în picioare.

– Saru’mâna, doamna sefa!

– Buna ziua, tovarase doctor.

– M-ati chemat.

– Da, tovarase doctor, va rog sa-mi prezentati zilnic condica de medicamente, si sa scrieti la bolnavi doar medicamentele strict necesare; nimic mai mult sau mai putin. Si condica se contrasemneaza de catre tovarasul medic sef, dr. Pop Ilarion.

– Am înteles.

– Si alta problema. Atunci când se fac vizite la bolnavi în saloane cu grupul de medici, în fata va fi tovarasul medic-sef si dumneavoastra sa fiti întotdeauna prezent dar sa nu mai veniti în fata.

De asemeni, sa vorbiti numai când sunteti întrebat, sa raspundeti strict la întrebare si sa nu va mai dati cu parerea sau sa-l contraziceti pe dânsu. Sper ca ati înteles. Puteti pleca, tovarase doctor.

Si iarasi Dorina l-a vazut amarât si l-a dadacit sa-l îmbarbateze.

– Orice om cazut trebuie ridicat; Gigi este lovit în suflet, în demnitatea lui la care tine atâta, este de neconceput pentru el ca oamenii sa se poarte asa între ei, îi spune Marietei, sotia inginerului Stoica, vecinul lor.

Marieta o aproba:

– Da, ma Dorina, ce om este doctorul, si ce i-au facut astia! Trebuie sa-l sustinem toti, ca îl vad ca este demoralizat. Ma mir cum mai opereaza, cum mai doarme noaptea, cum nu-i tremura mâinile. Sa stii ca este un om tare, dar este coplesit de necazuri, de minciuna asta, de plasa asta tesuta peste el. Saracu om!

– Tu, Marieta, sa nu-i vorbesti asa vreodata, ca el nu suporta sa-i fie cuiva, cumva, mila de el. El se arata din cauza asta tare.

– Da, ma Dorina, îl vad cum se îmbraca si merge teapan si sigur pe el, zâmbeste si râde când este lovit, dar ce o fi în sufletul lui !

– Ce sa fie, e negru de suparare, stie ca i s-a terminat cariera profesionala pentru care si-a pus toate sperantele si eforturile, este desnadajduit, dar nu vrea sa arate la nimeni ca este ranit sau înfrânt.

– Are omu’ mândria lui, e si normal! Toti astia din jurul lui, ca oameni si chiar ca medici, nu sunt nici la degetul lui mic. El este un copil de oameni simpli, dar cu bun simt. Astia, cei mai multi, sunt cu obrazul gros cât talpa, zice Marieta.

– Dar poate ca va trece valul. Sa vada ce face cu copiii astia, ca asta îi este suportul, copiii; pentru el, cred ca a abandonat lupta, dar va lupta sa-si salveze copiii. Eu însa am sa caut sa-i ridic moralul, zice Dorina.

– Tu, Dorino, trebuie sa-l sustii cum poti mai bine, si noi o sa ne luptam sa-l încurajam si Monu sa încerce sa-l apere, pentru ca am auzit de la el ca este în pericol mare. Ai vazut ca pe ing.

Stoianov l-au închis, pe Crivina la fel, acum Paul Georgescu, pe Rosenfeld l-au anchetat si l-au dus la Craiova la securitate, am auzit ca si Nora Raevschi este vizata, profesorul Papadopol a murit în închisoare, ce mai, toti cei cu care ne mai vedeam la o cafea, si doctorii astia, o gramada au plecat, Vinereanu, Carbunescu, Papari si cred ca lista se va lungi, ce mai, au decimat reteaua sanitara. Daca continua asa, nu stiu unde vor mai merge oamenii sa se opereze. Cred ca si pe vecinul nostru, doctorul asta evreu P. Pârvulescu îl vor aresta. Este o perioada nenorocita si lumea rea.

– Tu, Marieto, îti spun eu ca toate pleaca de la Teapa asta, pe care eu îl cred scrântit la cap, ca umbla numai cu intrigi. S-a exprimat la spital, de fata cu alti salariati, ca daca nu l-au închis si pe dr. Georgescu Gh., „legionarul asta" – asa i-a zis, cum tolereaza securitatea sa-l mai lase la spital în loc sa-l ridice? Spune tu daca asta nu-i om nebun, cauta sa faca caz de altii ca sa-si acopere el atât prostia pe care o are ca medic, cât si familia. De asemenea, face fel de fel de anonime, pe la Procuratura, Militie si Securitate, aratând prin asta ca este vigilent, dar eu cred ca este nebun, ca la spital nu face nimic, dar scrie despre altii.

[Nota informativa din 25 VII 1959 – Agentul Mihail Radian]

41. Preparative pentru lichidarea fizica a doctorului Georgescu Gheorghe

Dupa excluderea din partid si tentativa respinsa de racolare la Securitatea din Turnu Severin, s-a elaborat planul de masuri pentru lichidarea fizica a doctorului Georgescu Gheorghe, deschiderea unui Dosar de verificare privind verificarea activitatii contrarevolutionare desfasurate de doctorul Georgescu Gheorghe, urmat de propunerea de arestare la 18 septembrie 1959, dupa cum urmeaza:

„Susnumitul..., în 1932, când era student ..., a activat ca membru în organizatia legionara în cadrul facultatii.

Dupa 23 August 1944, a nutrit aceleasi idei legionare si dusmanoase, însa îsi ascundea activitatea pe linie legionara. S-a înscris în P.S.D., si la unificare trece la P.M.R., unde, în 1958 a fost demascat în organizatia de baza si exclus din rândurile membrilor de Partid.

În prezent desfasoara activitate de agitatie cu accente dusmanoase la adresa regimului democrat-popular si a U.S. (Uniunii Sovietice). La spitalul de stat din Turnu Severin – sectia chirurgie, unde lucreaza, si-a format un anturaj din elemente dusmanoase si afaceriste, ca Dr.... si Dr. ...., ambii arestati (Popescu Aurel si Popescu Crivina). Dr…..(G.P.), legionar, Dr….. si... (S.S.) fost maior în armata burgheza, ...fost colonel în armata burgheza, arestat, si altii cu care colporta zvonuri tendentioase la adresa regimului.

De asemeni este semnalat de agentii Ciocsirescu Vladimir si Radian Visoiu ca face afaceri la spital si duce activitate de sabotaj la îngrijirea bolnavilor care vin la spital la sectia chirurgie si nu-i dau onorariu în bani sau alte bunuri. Pentru a cunoaste activitatea sa dusmanoasa precum si legaturile ce le are cu alte elemente dusmanoase, avem urmatoarele sarcini:

1. De verificat activitatea desfasurata pe linie legionara în timpul cât a fost student la facultatea de medicina din Bucuresti, din anii 1932-1938, si de a intra în posesia materialului neîndoielnic cât si de la locul de nastere si locul de munca.

2. De anchetat doctorul P... (Crivina) care este arestat si cunoaste activitatea doctorului Georgescu Gheorghe.

3. De anchetat profesorul..., care este arestat la Directia Regiunii M.A.I. Craiova, care cunoaste activitatea doctorului Georgescu Gheorghe.

4. Se va intra în posesia procesului verbal de autopsie întocmit gresit cu ocazia mortii muncitorului ... (din Simian)

5. Vor fi dirijati, pe lânga doctorul Georgescu Gheorghe si anturajul lui dusmanos, pentru a stabili alte date ce intereseaza Securitatea Statului, agentii: ...

6. Se va trece la documentarea activitatii dusmanoase pe baza materialului informativ si se vor face propuneri de arestare a doctorului Georgescu Gheorghe si a complicilor sai."

Cazurile care puteau fi puse în cârca doctorului Georgescu Gheorghe si activitatea dusmanoasa dinainte si dupa 23 August 1944 sunt expuse în „Nota de sinteza" si în „Planul de masuri" elaborate sintetic mai târziu, în 1963, de catre Securitatea din Turnu Severin.

Din 1956 si pâna în 1963, din cazurile operate de doctorul Georgescu Gheorghe au fost 4 decese:

1. Femeia din Orsova, din noiembrie 1956. careia i s-a facut un avort cu perforatia uterului, de catre un alt medic, si care este adusa în spital dupa câteva zile cu stare septica si careia dr. Georgescu Gh. îi face histerectomie totala, ca sa-si scape colegul, dar si pentru ca aceasta era atitudinea terapeutica. Bolnava a murit ulterior de septicemie.

2. Soferul cu fractura a craniului, cu înfundare în regiunea frontala, din decembrie 1957, care a murit în spital, în Bucuresti.

3. Copilul în vârsta de 3 ani cu angina difterica de la sectia de contagioase, din 26 ianuarie 1959, care nu a fost un caz chirurgical,

4. Muncitorul strungar din Simian (H.A.) – în vârsta de 30 de ani – din 11 iunie 1959, cu plaga întepata în regiunea cervicala anterioara, cu deschiderea interna a carotidei primare si a venei jugulare interne.

Dupa cum se vede, atacul a fost dezvoltat pe toate fronturile, nu numai politic. Trebuia sa

se strânga cazurile de esec profesional si de compromitere morala a dr. Georgescu Gh..

42. Dosarul pentru sabotaj

În sedintele de bilant cu activul de partid din serviciul M.A.I. se lucra cu cifre: atâtea cazuri, atâtea arestari, atâtea condamnari, atâtea dosare în lucru.

La sedinta de analiza a activitatii org. M.A.I. reg. Craiova, lumea era adunata într-o sala de la parterul cladirii, si, pe lânga cei de la securitate si militie erau prezenti si invitati de la sectia organizatorica a comitetului de partid orasenesc, raional si de la regiunea Craiova, delegatul responsabil pe linie M.A.I. de la Bucuresti, instructorul comitetului central, activistul cu probleme speciale (securitate, militie, armata, procuratura si justitie)

– Tovarasi, deschidem sedinta ordinara de analiza a activitatii noastre, tovarasi. Sunt prezenti toti membrii nostri de partid si invitatii pe care îi cunoasteti.

La ordinea de zi avem darea de seama, care cuprinde raportul asupra activitatii noastre curente, alte probleme, luarile de cuvânt, planul de masuri si concluzii, tovarasi. Si sedinta tine ca de obicei câteva ore.

Dupa ce s-a epuizat ordinea de zi, Comandantul Inspectoratului M.A.I. Craiova trece la concluzii :

– Tovarasi, asa cum ne învata partidul, personal tovarasul Gh. Gheorghiu Dej, secretarul general al P.M.R., trebuie sa sporim vigilenta tovarasi, sa crestem spiritul nostru combativ, sa nu oleram nimic, sa terminam cu aceasta stare de infractionalitate, sa stârpim dusmanii poporului. Nu avem dreptul sa lasam garda jos, sa închidem ochii... Tovarasi, sa nu toleram nimic! Dupa cum rezulta din raportul prezentat, avem rezultate bune tovarasi, cu care ne mândrim. Sunteti combativi, adevarati aparatori de nadejde ai poporului, bratul de fier înarmat al partidului, ati dat dovada de multa abnegatie fata de clasa muncitoare. Dar, tovarasi, înca se mai manifesta neajunsuri, tovarasi, înca mai avem lipsuri tovarasi, trebuie sa stârpim raul de la radacina. Nu este nici un secret ca partidul se bazeaza pe munca noastra specifica, ca fara noi partidul nu poate curata gunoaiele nici din afara nici din'nauntrul lui. Asa-i tovarasi? Sala îl aproba.

Însa iata, sunt dosare înca nerezolvate si care stau de câtiva ani, cum este dosarul doctorului astuia. Pai, tovarasi, luati-l de gât si dati jos cu el, la beci, ce stam atâta pentru un infractor notoriu care este capul acestei clici de afaceristi. În spitalul asta se produc lucruri grave

tovarasi, lumea este stoarsa de bani, aici este exploatata suferinta omului, tovarasi; medicii, unii dintre ei, tovarasi, nu-si fac datoria, sau nu-si fac datoria cum trebuie.

Uite ce zic eu, tovarasi. Adunati probele repede, faceti dosarul si pe asta, pe doctoru asta care este capul rautatilor, sa-l trimitem direct în tribunalul militar, nu cum am facut cu ceilalti pe care i-am considerat infractori de drept comun. Nu tovarasi, în tribunalul militar, si de acolo nu mai scapa! Sa terminam cu trecutul. Doctoru asta reprezinta trecutul, cu tot ce a fost mai rau!

Nu putem însa sa stam indiferenti fata de ce se întâmpla cu cealalta problema importanta, care este problema sionista. Aveti un grup de sionisti care trebuie lichidat si vad ca preocuparea dumneavoastra pentru aceasta problema este slaba. Va rog sa actionati cu mai multa daruire, tovarasi! Vom reveni alta data mai în detaliu si o vom discuta cu alta ocazie.

Aplauze din sala.

La iesirea din sala, comandantul regiunii Craiova îi atentioneaza din nou asupra gravitatii faptelor si este aprobat de secretarii si activistii de partid prezenti.

Imediat dupa sedinta, seful serviciului de securitate raional Turnu Severin, lt. maj. Iacob, presat de dispozitiile date, îi cheama pe toti ofiterii din subordine sa le transmita sarcinile primite de la Craiova:

– Tovarasi, dupa aceasta sedinta am înteles ca trebuie sa ne sporim vigilenta. Si în primul rând trebuie sa finalizam dosarul dr. Georgescu Gh. Îmi prezinti mâine dosarul, tovarase capitan. Dosarul complet pentru arestare si trimitere în justitie.

– Nu putem, tovarase locotenent major, sa întocmim referatul asa de repede. Dati-ne câteva zile.

– Bine tovarase, va acord trei zile (adica pe 18 septembrie 1959). Lucrati zi si noapte si strângeti probele!

Armata este armata; dupa trei zile, capitanul Dumitrache se prezinta cu Dosarul si Referatul promise, la comandant.

– Hai sa vedem cum l-ai întocmit... Asa tovarase, se aproba! Înaintati-l mai departe spre aprobare.

La baza mandatului de arestare a doctorului Georgescu Gheorghe a stat etichetarea de „legionar”, excluderea din partid si „atitudinea dusmanoasa antimuncitoreasca”. În acest sens, a fost instrumentat cazul muncitorului care a avut accidentul de munca cu plaga deschisa în regiunea latero-cervicala, decedat în timpul interventiei chirurgicale.

„Referat [din 18 septembrie 1959] cu propunerea de arestare a numitului Georgescu Gheorghe, de profesie medic.

Cazuri mai caracteristice au fost cu: femeia din Orsova, copilul cu difterie si mai recent muncitorul de la S.M.T. Simian, la care nu a intervenit la timp, facândule operatii gresite, în urma carui fapt pacientii au încetat din viata chiar pe masa de operatii.

Activitatea sa dusmanoasa cât si legatura sa cu elementele reactionare, o confirma martorii: ..., cât si adresa oficiala a S.M.T. Simian cu nr. 2119 din 14 iulie 1959 si referatul medicului sef al sectiei Sanatate oras Turnu Severin si Directorul spitalului Turnu Severin, din care rezulta vinovatia dr. Georgescu Gheorghe, care a fost si medic de garda când a fost adus accidentatul...

Fata de cele de mai sus, PROPUNEM: arestarea si trimiterea în tribunalul militar".

Si referatul pentru arestare, întocmit de capitanul Dumitrache este aprobat complet de catre seful serviciului raional Turnu Severin, lt. maj. Iacob, de asemenea este aprobat si la regiunea Craiova de catre seful Directiei Reg. M.A.I. Craiova, lt. col. Socaci.

Referatul este prezentat mai departe de activistul cu probleme speciale care raspundea direct la Bucuresti de activitatea Serviciului de Securitate a regiunii Craiova si care era de fapt, pe linie de partid, seful M.A.I. Craiova. Acesta, dupa ce l-a consultat si pe medicul care raspundea pe linie de securitate la regiunea Craiova, îl cheama pe lt. col. Socaci – seful Directiei M.A.I. – la discutii în legatura cu propunerea de arestare:

– Tovarase Socaci, pai dumneata ai citit cu atentie Dosarul acesta de verificare si acest referat? Pai, este subtire, tovarase, mai strângeti probe. Manifestati superficialitate în munca!

– Cum, tovarase?

– Pai, foarte bine! Uite, sa vi-l citesc!

Mihailescu da citire materialului.

„La data de 17 august 1959 s-a deschis actiunea de verificare asupra numitului Georgescu Gh., prin Hotarârea de preschimbare a dosarului de verificare nr. 1520 în dosar de actiune informativa si asa mai departe, care a facut politica legionara când a fost student, iar când mergea în satul lui natal, Fântânele, activa în cuibul Marasesti. Acestea se confirma din declaratia sa personala si din declaratiile numitilor..., asa, ce se gasesc în dosarul sau personal de „exclus" din partid, de la comitetul orasenesc P.M.R. Turnu Severin."

– De asemenea, acest lucru se confirma si în cererea de verificare la serviciul „C", completeaza lt.col. Socaci.

– Despre ce e vorba? întreaba Mihailescu.

– Fisa aceea de evidenta cu numele lui, raspunde lt. col. Socaci.

– Ei, aia, e cam trasa de par, am vazut-o si eu. Mihailescu continua:

– Asa, mai departe: „Agentul Ciocsirescu ne semnaleaza în Nota informativa din 26 mai 1968, ca în toamna anului 1956, când se aflau amândoi în sala de operatii, acesta a fredonat un cântec legionar.” Asa, si l-a cântat fara cuvinte, si mai târziu, în alta Nota informativa, spune ca a fost „cântecul muncitorilor legionari” si „un cântec de lupta”.

– Bai, tovarase, asta se cam contrazice, nu crezi? Adica pe urma îsi aduce aminte si de cuvinte! În toamna lui 1956 a spus ca a cântat fara cuvinte! În sfârsit, sa vedem mai departe:

„Agentul Mihail Radian ne semnaleaza pe data de 4 aprilie ca are legaturi cu elemente dusmanoase, si ca îsi fac vizite de familie, ca joaca carti, prostii, fleacuri, ca asculta posturi capitaliste de radio, ca colportau zvonuri si le lansau prin oamenii lor de încredere...”

– Aveti probe, martori? Ca sa-l arestam merge, dar ca sa-l judecam în tribunalul militar va trebuie probe! Mai departe:

„Agentul Ciocsirescu, pe 4 iulie 1959, semnaleaza ca Georgescu Gh. a avut manifestari dusmanoase în legatura cu Hotarârea Plenarei C.C. al P.M.R. din 13-14 Iulie 1959, spunând ca: „partidul si guvernul au luat aceste masuri la presiunile facute de capitalisti...”

– Unde, ce martori sunt? Vine el martor? Si tot nu este suficient. „Mai departe: ...ca a comentat ca s-au desfiintat cabinetele particulare...” nimic!

„Apoi, tot Ciocsirescu asta spune ca la chirurgie ia bani de la bolnavi, asta nu-i delict politic, sau alte bunuri

– am auzit – „patrunjel din plasa unei femei” – si la aia care nu dau bani a avut cazuri de mortalitate... Hai, ca e o interpretare tendentioasa, cusuta cu ata alba! Din 1956 si pâna în prezent, din cazurile operate de dr. Georgescu Gh. au fost 4 decese:

„Astea sunt toate cazurile de mortalitate. Le-am vazut; mai sunt si altele?... Ca astea n-au nici o relevanta privind intentia de sabotaj! Iata: femeia din Orsova, nu a omorât-o el în niciun caz, ci doctorul care i-a facut chiuretajul. Dr. Georgescu Gh. l-a acoperit si nu puteti dovedi ca l-a acoperit! Raportul medico-legal nu-l învinovateste de asa ceva. Ca stim noi, asta e altceva.”

„Copilul cu difterie, la asta chiar ca nu e el implicat. Copilul a murit de difterie, nicidecum din cauza manevrelor chirurgicale.”

„Muncitorul de la S.M.T. Simian, tovarase Socaci, ce dracu tovarase, cu artera si vena de la gât sectionate, unde scapa omul asta? Ca nu a intervenit imediat dupa venirea accidentatului? Ba chiar se sugereaza ca l-a omorât cu intentie! Sunt pareri contradictorii asupra atitudinii terapeutice de urmat, interventia de urgenta sau expectativa.”

– Pai, asta a venit pe picioare, normal ca trebuia sa-l tina sub observatie, continua Mihailescu. De unde sa stie doctorul ca artera este totusi sectionata. „Ca nu a intervenit la timp scrie aici”, este discutabil momentul interventiei – si „ca pacientii au încetat din viata chiar pe masa de

operatie”. Care, tovarase? Ca în afara de acest muncitor, ceilalti au murit în patul lor. Sa citim mai departe:”

„Activitatea sa dusmanoasa cât si legatura cu elemente reactionare o confirma si martorii. . . am vazut cele doua procese verbale de interogatoriu, si vad înca doi martori. În sfârsit. . . . ar fi nevoie de argumente mai serioase !”

„Si adresa oficiala a S.M.T. Simian si referatul medicului Sef si al Directorului Spitalului, din care rezulta vinovatia dr. Georgescu Gh. care a fost medic de garda

în seara în care a fost adus accidentatul. Nu au nici o valoare parerile astora. Asta-i tot, da?”

– Da, tovarase !

– Ei, si pe asta faceti propunerea: „Numitul Georgescu Gh. sa fie arestat, anchetat de catre organele serviciului VIII al Directiei Regionale MA.I. Craiova si apoi deferit Justitiei Militare, pentru activitatea sa dusmanoasa”? Poftim! „Referat din 18 sept. 1959 – M.A.I. Serv. Raional Turnu Severin – Aprobat Sef. Dir. Reg. M.A.I. Craiova, Lt. col. S.”

– Tovarase colonel, manifestati superficialitate în activitatea dumneavoastra si a subordonatilor dumneavoastra si, mai grav, lipsa unui control efectiv al activitatii si cercetarii documentelor. Continua:

– Iata rezolutia mea, poftim:

„Probele existente la dosar sunt insuficiente pentru arestare. Propun ca dosarul sa fie retrimis la raion pentru a se strânge si alte dovezi din care sa rezulte activitatea dusmanoasa a celui propus pentru arestare. Va sfatuiesc sa va verificati mai atent activitatea subordonatilor care manifesta superficialitate în studierea materialelor. Mihailescu.”

43. Informatorul Ciocsirescu si tov. capitan Pescaru se-amusina din nou

Ciocsirescu solicita o noua întâlnire cu capitanul Pescaru:

– Vreau sa va mai dau acest Raport informativ, recent...

În zilele de 5-7 octombrie 1961, s-a prezentat un delegat de la regiunea Oltenia (Craiova), medic chirurg, pentru a face un control în sectia de chirurgie, care este cunoscuta si acolo pentru abaterile, lipsurile si neîntelegerile dintre medici. Pentru ca noul medic sef al sectiei, care l-a înlocuit pe dr. Georgescu Gh., pe lânga faptul ca nu se pricepe, fiind lipsit de experienta, este si foarte încrezut si nu accepta sa fie contrazis, manifesta dezinteres fata de sanatatea bolnavilor; asa ca are foarte multe esecuri. Acest medic inspector a venit si a verificat si sectia mea. Între timp, stiti ca am primit o sectie a spitalului si am fost numit medic-sef.

– Da, stiu, felicitari tovarase doctor !

– M-a verificat de vreo sapte ori, dar nu a putut sa constate absolut nimic, nicio abatere, greseala, deficienta profesionala sau administrativa. Toate erau foarte bine puse la punct, totusi, prin atitudinea sa extrem de dura si neprincipiala a încercat sa afle de la mine cine stie ce lucruri sau sa ma influenteze într-un fel.

„A început discutia daca se câstiga bani în sectie. Eu i-am raspuns ca nu fac asa ceva. Am salariu si garzi de noapte si ca pot trai bine. Mi-a raspuns ca «nimeni nu ar avea ceva cu mine daca as primi un ban de la un bolnav caruia nu i-as fi cerut.»

I-am spus ca nici acest lucru nu este permis si ca bolnavul face acest gest fiind împins de atitudinea medicului.

Mi-a spus apoi ca «eu exagerez, ca stau prea mult în spital si ca nu este bine, ca ma voi îmbolnavi si atunci nu o sa mai fiu bun de lucru si ce fac cu familia mea».

Si aici i-am spus, ca « atunci când nevoile spitalului o cer, voi sta si tot timpul, numai si numai ca bolnavul sa fie îngrijit bine si salvat». Sunt si cazuri când, cu toata munca depusa totusi nu poti salva bolnavul – el fiind mult prea grav, dar în schimb constiinta îmi este împacata ca am facut tot ce-i posibil.

Mi-a spus ca «e bine sa-mi fac un program, pentru ca tot ca niste functionari suntem cotati».

Constatând din condica de operatii ca am operat tovarasi care fac parte din Comitetul de Partid Raional si Orasenesc, mi-a spus ca eu sa caut sa fac tot posibilul sa-i conving sa nu se mai opereze – adica sa nu mai fie operati de mine.

A insistat foarte mult. Eu i-am raspuns ca am numai rezultate bune si o îngrijire foarte buna, ca se vindeca fara urmari dupa operatie, si de aceea dânsii cer sa fie operati si tratati de catre mine.

S-a aratat foarte nemultumit de raspunsul meu, spunându-mi ca nu am voie sa-i mai operez si daca ei nu înteleg, sa-i îndepartez eu.

A trecut apoi sa-mi spuna ca de ce dr. Georgescu Gh. este nemultumit si nedreptatit? I-am spus ca nu stiu nimic si nu ma amestec în sectia de chirurgie si nici în alta sectie. I-am spus ca: «ce ma intereseaza pe mine ce fac altii?».

Atunci mi-a spus ca a hotarât sa i se repartizeze dr. Georgescu Gh. paturi în sectia de chirurgie, fiind medic primar.

Ca «Ce daca a fost exclus din partid ca a fost legionar, trebuie sa i se ia din drepturi? Ca «acest lucru nu are nici-o importanta. Cine spune asta?»

I-am raspuns ca eu nu am zis acest lucru si ca nu ma intereseaza pe mine.

Atunci mi-a spus: «Ce au cu el? » Nu are nicio importanta ce a fost dr. Georgescu Gh.

I-am repetat ca pe mine nu m-a interesat si nu ma intereseaza de nimeni.

În ziua de 6 octombrie 1961, a venit din nou în inspectie si dupa ce a tunat si a fulgerat, nemultumit ca nu gaseste nimic în neregula de care sa se agate, a cautat sa ma jigneasca si sa ma insulte de fata cu bolnavii.

În discutia pe care am avut-o de asta data, fiind de fata si medicul sef adjunct de la regiunea Oltenia, mi-a spus:

– Domnule doctor, de la mai multi medici sunt informat ca dumneata te ocupi cu informatiile în acest spital. Ai facut reclamatii la regiune si la Partid contra unor medici.

I-am spus, si o precizez si aici, în aceste rânduri: «nu am scris niciodata un cuvânt ca sa reclam ceva.» I-am spus categoric ca nu am facut-o.

Mi-a raspuns ca daca fac acest lucru, atunci sa stiu ca voi fi mutat din acest oras, si asa mai departe. În încheiere subliniez ca:

Adevarul este ca acest doctor, în loc sa faca o ancheta serioasa acolo unde trebuia, sa demaste deficientele serioase din sectia de chirurgie, maternitate si din alte sectii unde se practica mercantilismul si nu se preocupa serios de bolnavi, dânsul a cautat sa influenteze, sa demoralizeze acolo unde munca se face în modul cel mai serios.

A cautat sa încurajeze si sa faca propaganda pentru legionari.”

– Da, tovarase doctor, este foarte bun acest raport informativ, ca si celelalte note informative, de altfel. Vom lua masuri si vom trimite o copie la sectia III, pentru exploatare. Vom stârpi aceste practici în spital si-i vom înlatura pe toti dusmanii poporului, încheie capitanul Pescaru.

PARTEA A VI-A

44. Monu Stoica intervine

De multe ori, dupa ce venea de la spital, dr. Georgescu Gh. îl chema pe vecinul lui, ing. Stoica:

– Hai, Monule, sa mai jucam un tabinet!

Si ing. Stoica (Monu) de-abia astepta. Venea cu o sticla de tuica de la Izverna, si la un paharel mai stateau de vorba:

– Ce mai faci, domn' Gheorghe, care mai e situatia la serviciu?

– Mai, Monule, e urâta!

– Cum?

– Ma, tâmpitul ala face în continuare reclamatii, agita lumea, îmi face atmosfera. M-a acuzat ca l-am omorât cu intentie pe baiatu ala din Simian. Eu nu stiam cum sa-l bag în operatii ca sa-l învat chirurgie, si el ma reclama. Este informator la Securitate si mi-a rastalmacit orice cuvânt.

– Dar care e scopul lui?

– Ma, eu cred ca este, întâi de toate, paranoic. Eu am lucrat si la Spitalul Central, de nebuni, când eram în Bucuresti, si chiar daca este greu de depistat un paranoic, cred ca eu nu ma însel asupra lui Teapa asta!

– Dar de ce crezi ca e nebun?

– Ma omule, a obtinut sefia unei sectii de chirurgie. Ce mai vrea? Are o idee fixa, un delir de putere si o rautate patologica. Ma, daca un om da cu o piatra într-o vitrina ca sa ia ceva de acolo, este hot. Dar daca da cu piatra si pleaca, adica face un rau fara motiv, e nebun, întelegi? Nebun, adica nu este bun – n'e-bun – adica e rau, pricepi?

– Si de ce te dusmaneste?

– De nebun ce e, nu întelegi? Eu nu i-am facut nimic rau. Din contra, l-am ajutat. Ei bine, nebunului atât îi trebuie! Se considera superior si daca l-am ajutat, înseamna ca l-am pus în inferioritate.

– Si tot ce-a scris despre dumneata sunt inventii de-ale lui, doar asa, ca are un fix ?

– Da, domnule; pai nebunul nu are nevoie de motivatie pentru actiunile lui. El îsi confectioneaza singur motivatiile.

– Da, domn Gheorghe, fa-ma sa înteleg si eu. Nebunul asta a stârnit toata aceasta furtuna, doar pentru ca l-a apucat dusmania contra dumitale?

– Da, ma, stii cum se spune: „ajunge o maciuca la un car de oale". El i-a avut în obiectiv pe toti astia care au intrat în puscarie. Datorita lui, si poate ca o mai fi si altul, a fost decimata reteaua sanitara din orasul asta. O sa vezi câti or sa plece din orasul asta, copiii lor de asemeni; si cu ce or sa mai moara dintre medici, sa vezi ca severinenii vor ajunge sa se opereze în alta parte, când aici a fost un nucleu de medici cu o pregatire profesionala exceptionala.

– Si crezi ca esti în pericol ?

– Da, bineînteles! De altfel, mi-a spus si o bolnava pe care am operat-o de curând, ca mi s-a facut dosar la Securitate pe chestii politice si ca urmeaza sa fiu arestat. [Cf. Nota informativa, din 2 octombrie 1959, Agent Mihai Radian]

– Oare asa sa fie? Si nu ti-e teama?

– Sigur este asa. Ma, eu simt pericolul, stiu când vine raul, când sunt amenintat, am trait teroarea mortii, pe front. Ma sculam dimineata si ma ferchezuiam, ca, daca va fi sa mor, sa arat bine. Si am ajuns la acest presentiment al pericolului. Am vorbit si cu Dorina ce trebuie facut daca ma ridica Securitatea si, probabil nu ma voi mai întoarce. Asta este, ce sa fac? Îmi întâmpin destinul. Nu poti sa fugi de destin.

Stii cum se spune: „tare, implacabil ca destinul". Si eu am vazut asta, ca nu poti sa fugi sau sa te ascunzi de soarta. Întotdeauna am privit moartea în liniste. Ce ti-e scris, în frunte ti-e pus, ce mai! Si atunci de ce sa ma panichez? Rezolv ceva?

– Ei, dar nici aceasta atitudine de pasivitate. Trebuie actionat!

– Tu, Monule, când stateai cu bocceluta la usa, ca te ridica noaptea, si veneai sa bem ultima tuica, nu erai în aceeasi situatie? Si ce faceai? Nimic!

– Da, asa-i! Dar cine te vede, are impresia ca nu stii ce e pe capul dumitale.

– Ei, ce sa fac si eu ?

– Si ce-ai de gând cu copiii ?

– Am vorbit cu Dorina. Vinde tot ce se poate vinde si pe Bogdan sa-l trimita la Pârscoveni, sa-l bage Nelu suplinitor la scoala lui. Nelu Mereut este director de scoala acolo.

– Ei, domnu' Gheorghe, lasa, ca poate Dracu nu-i atât de negru. Sa stii ca eu sunt de partea dumitale si o sa ma zbat pentru dumneata, ca stiu ca toate acuzatiile nu au fost decât minciuni inventate de nenorocitu ala care-ti poarta dusmanie, si nu voi lasa sa se întâmple aceasta mare nedreptate, sa stii asta de la mine! Uite, îti promit ca nu vei fi arestat, pentru ca le voi spune adevarul, ca ala e un mincinos!

Am sa vorbesc si cu Aurica frate-meu, si o sa punem problema mai sus.

Si, într-adevar, de la M.A.I. regiunea Craiova, s-a cerut o reexaminare a dosarului.

La Turnu Severin este expediata urmatoarea adresa [nr. 102926/ 09.03.1963]:

„Catre M.A.I. serviciul raional Turnu Severin. Va restituim alaturat actiunea informativa nr. 1536 privind pe legionarul Georgescu Gheorghe din Turnu Severin. Aceasta actiune pentru

închidere urmeaza sa fie înaintata la M.A.I. Bucuresti. Pentru aceasta conformati-va ordinelor si întocmiti o sinteza detaliata asupra tuturor materialelor ce le posedati. Certurile dintre agentul Ciocsirescu Vladimir si obiectiv nu intereseaza actiunea, ci numai reliefeaza faptul ca L.O. (lucratorul operativ) nu a sesizat la timp atitudinea de razbunare a agentului.

Consideram totodata necesar ca în actiune sa se mai obtina unele materiale informative care sa justifice închiderea acestuia. Semnat Sef dir. reg. lt. col... sef serviciu."

Respingerea Referatului si a Raportului din 18 septembrie 1959 de catre M.A.I. Craiova, respectiv de catre activistul de partid Mihailescu, pentru arestarea si trimiterea în judecata a dr. Georgescu Gh., ca urmare a actiunii de verificare, a dus la închiderea acestui dosar (alcatuit din 4 dosare) si deschiderea altui dosar de actiune individuala, în martie 1960.

Ca raspuns la Adresa M.A.I. Craiova se elaboreaza o „Sinteza" si un „Plan de masuri" în 20 februarie 1963 de catre Securitatea din Turnu Severin. În „Sinteza" si „Planul de masuri" elaborate de Securitate se retine, pe lânga acuzatiile amintite deja si „atitudinea antisovietica, comentariile politice, asocierea cu alte persoane cu activitate legionara sau sionista si manifestari dusmanoase la adresa regimului democrat-popular din R.P.R." De asemeni: „de nenumarate ori, din cauza unor operatii intentionat gresite, interventii chirurgicale cu întârzierea stabilirii unor diagnostice reale, a facut ca multi bolnavi, care puteau fi totusi salvati, sa înceteze din viata."

Totusi, se specifica urmatoarele:

„Materialul din care rezulta activitatea sa legionara consta într-o fisa personala, folosita de conducerea legionara la înscrierea de noi membri. Alte materiale din care sa se vada activitatea legionara a dr. Georgescu Gh. nu exista, înafara de o nota de la P.M.R. oras" (declaratia proprie luata de activistul de la Bucuresti).

Si iata ca dupa ce s-au analizat mai atent si fara intentie datele reale, si dupa ce L.O. (lucratorul operativ) a fost, ca sa zicem asa „tras de urechi", acesta îl cheama pe ing. Stoica la o discutie serioasa.

– Ia spuneti, tovarase inginer, ca stiu ca dumneavoastra ati facut interventiile pentru dr. Georgescu Gh., pe ce va bazati ?

– Tovarase capitan, eu îl cunosc bine pe acest om. Locuiesc cu el în aceeasi casa de peste 10 ani, am împartit de multe ori pâinea, usile noastre stau deschise chiar daca plecam o luna de acasa si nu deschide nimeni si nu cauta nimeni în lucrurile mele, am pus semne si am verificat, nici macar copiii doctorului. Omul asta provine dintr-o familie saraca, a avut o copilarie si o tinerete grea, a învatat cu mari privatiuni, nu a fost legionar, stiu sigur asta. Sunt niste oameni cinstiti.

– Stiti ca a omorât un muncitor ?

– Hai tovarase, cred ca am intrat în sfera irealului. Daca spuneati ca a fost un accident, mai mergea, dar va spun eu, ca daca dr. Georgescu Gh. nu l-a putut salva, nu-l putea salva nimeni, nici aici, nici în alta parte. A fost un caz nenorocit, pe care acest Teapa – care, fie vorba între noi, nu e sanatos la cap, si-i poarta o ura patologica dr. Georgescu Gh., l-a deformat, l-a exploatat, si a încercat sa convinga autoritatile de intentia dusmanoasa si de sabotaj a doctorului.

Acest Teapa este un mincinos si va rog sa consemnati acest lucru si sa luati date despre el, sa-l anchetati si sa-l verificati. Trebuie verificati si informatorii, nu numai suspectii, nu-i asa ?

Si lucratorul operativ a raportat ierarhic si s-a pus în discutie cazul.

Informatorul Ciocsirescu Vladimir a fost verificat temeinic si în sedinta de comandament s-a luat hotarârea ca acesta sa fie dezavuat, înlaturat, ignorat, iar informarile lui sa nu mai fie luate în considerare. A dezinformat organele de securitate în interes propriu.

În sedinta de lucru de la Securitatea din Turnu Severin, s-a hotarât sa se faca un Raport cu propuneri pentru închiderea actiunii informative individuale nr. 1536 deschisa asupra numitului Georgescu Gh. si care a fost înaintat spre aprobare la M.A.I. reg. Craiova. În acest raport, hotarâtor pentru viata dr. Georgescu, se mentioneaza urmatoarele:

La 17 august 1959 s-a deschis dosarul de verificare a carui baza au constituit-o materialele informative furnizate de agentul Ciocsirescu Vladimir, din care a rezultat ca dr. Georgescu Gh. întretine legaturi suspecte cu dr. . .G.P. cu care, în unele cazuri, comenta dusmanos regimul din tara noastra.

De asemenea, era semnalat ca în calitatea sa de chirurg, ca urmare a unor operatii gresite, a provocat moartea unor bolnavi.

În luna septembrie 1959, organele de securitate au trecut la documentarea activitatii sale, în care sens s-au audiat mai multi martori, dar care au confirmat numai o mica parte din materialele furnizate de agentul Ciocsirescu Vladimir.

Au fost verificate sesizarile din care rezulta ca elementul respectiv, în urma unor interventii chirurgicale ar fi provocat moartea numitului (H...), însa, în urma cercetarii efectuate de organele noastre de securitate, nu s-a constatat o intentie contrarevolutionara.

În luna septembrie 1959, actiunea a fost trimisa la serviciul de ancheta, cu propuneri pentru arestare, însa a fost respinsa pentru documentare cu probe justitiabile.

La 14 III 1960, dosarul de verificare a fost transformat în actiune informativa individuala, continuând urmarirea lui si prin alti agenti.

Din materialul furnizat de agentul Mihai Radian, rezulta ca între dr. Georgescu Gh. si agentul Ciocsirescu Vladimir, care lucreaza la spital în acelasi compartiment (ambii sunt medici chirurgi), au existat si au continuat sa existe certuri si frictiuni. Acest fapt a determinat pe

agentul Ciocsirescu Vladimir sa prezinte organelor de securitate materiale care contineau neadevaruri.

Chiar în unele discutii facute de obiectiv cu sursa „Mihai Radian”, a rezultat ca dr. Teapa Mihai (agentul Ciocsirescu Vladimir), în mai multe rânduri l-a reclamat la Securitate si la Raionul de Partid, cu informatii mincinoase.

La elementul urmarit a fost dirijat si agentul „Tache Marin”, care are relatii apropiate cu cel în cauza, în care ne comunica faptul ca dr. Georgescu Gh. evita, în general, discutiile cu caracter politic.

Aceasta situatie se explica prin aceea ca dr. Georgescu Gh. a luat cunostinta de faptul ca organele de securitate au audiat mai multe persoane în legatura cu atitudinea sa fata de regim, iar în plus, s-a sesizat de conduita agentului Ciocsirescu Vladimir.

Fata de cele raportate mai sus, se propune:

Închiderea actiunii individuale deschise asupra numitului Georgescu Gh. si clasarea la sectia „C”, iar elementul va fi urmarit în continuare, controlându-i-se activitatea periodic cu agentura, luându-se totodata si în evidenta prob.855.

Semneaza: L.O. prim cpt. ...

Seful biroului III cpt. ...

De acord: Seful serv. raional cpt. ...

Raportul este înaintat sefului Directiei Regionale lt. col. ..., care îl aproba.

45. Ghita Penescu

Eram în penultimul an de liceu, în clasa a X-a, si pregateam cu domnul Schäffer câteva piese de pian pentru admiterea la Conservator.

Într-o dimineata, prietenul si colegul meu de clasa, Ghita Penescu, a venit plângând la scoala:

– Ce-i Ghita, ce-ai patit?

– Azi noapte l-au ridicat pe tata.

– Nu se poate! Si tu ce faci?

– Nu stiu!

– Ghita, hai pe la noi sa mai stam de vorba. Si te mai linistesti, nu stai singur.

Si Ghita a venit câtva timp pe la noi pe acasa. Mama lui era nemtoaica, si în anii ’50 a plecat si s-a stabilit în Germania. Ghita a ramas cu tatal sau, care era inginer la Santierul naval din Turnu Severin. Frati, unchi, sau matusi nu avea. Acum ramasese absolut singur, nu mai avea pe nimeni. Dupa câteva luni, tatal sau a murit în închisoare. Dupa un timp, Ghita si-a rarit vizitele la noi. Se pregatea sa dea examen de admitere la Conservator, la canto. Avea o voce de bariton. Era un baiat înalt si frumos. Ar fi aratat bine pe scena.

– Ghita, eu zic sa mergi la Bucuresti si sa vorbesti cu cineva sa vada daca ai talent si voce, sa nu pierzi timpul degeaba.

– Bine, ai dreptate! Hai sa mergem, aranjez eu si pentru tine sa te asculte cineva la pian, îmi raspunde el.

Zis si facut; plecam la Bucuresti. Pe el l-a audiat maestrul Goanga si a avut succes. Pentru mine, a aranjat sa ma audieze o pianista, nu-i mai retin numele; era rusoaica de origine, fusese eleva a lui Rahmaninov si Gieseking, concertase prin Europa un timp, dar pentru ca fusese casatorita cu un ofiter superior din camarila regelui, fusese blocata, tinuta la dos, nu mai avea voie sa cânte în public. Locuia la etaj, pe strada Tache Ionescu, în blocul de lânga sinagoga. Pianista ne-a cântat o parte dintr-un concert al lui Ceaikovski. Când am auzit-o cum cânta, n-am mai vrut sa ma asez la pian, m-am simtit mic.

– Hai, draga, sa auzim ceva, sa vedem ce poti tu la pian.

– Nu, fata de dumneavoastra eu nu sunt nimic.

– Hai, cânta ceva !

Am cântat si eu câteva masuri. Pianista m-a urmarit foarte atent si mi-a spus:

– Esti muzical, ai mâna, dar n-ai avut cu cine sa înveti. Lasa totul, nu mai cânti, faci doar game, gimnastica, si încerci sa cânti o pagina. Daca reusesti sa cânti o pagina asa ca nimeni sa nu o cânte mai bine ca tine, poti sa faci pian, daca nu, te lasi. La pian trebuie sa fii geniu.

Am încercat sa cânt perfect o pagina dintr-o partitura. Am considerat ca nu am reusit. Asa ca, dupa bacalaureat m-am hotarât sa dau la medicina. Oricum, cu „originea mea nesanatoasa” nu aveam nici o speranta sa fac vreo facultate. Am dat totusi la medicina... Si am intrat.

O mare parte din locuri erau ocupate de „bursieri de Sfat popular”. Unii dintre ei nu cred ca aveau nici liceul, veneau direct din productie. Erau persoane mai în vârsta; printre ei erau probabil multi agenti de securitate acoperiti. Cele câteva locuri ramase erau pentru restul de candidati. Bursierii si ceilalti îsi ocupau locurile.

La zoologie, stiam toata cartea la perfectie, o stiam, nu o memorasem doar. La examenul de admitere, în grupa de candidati, urmam dupa fiul unui demnitar. Întrebarile pentru acesta sunau ca în Caragiale: „nu-i asa ca ...", la care raspunsul era : „da".

– Exceptional! Si dupa câteva astfel de întrebari lua nota 10. În cazul meu, chiar si la zoologie, comisia a fost foarte nemultumita si de abia mi-a dat note de 5 si 6.

Norocul meu a fost la scris, unde, cel putin la Fizica, probabil ca nu au putut sa-mi dea mai putin de 10. Am avut doua subiecte cu care câstigasem la Olimpiada de Fizica: „Echivalentul mecanic al caloriei" si „Legea lui Bernoulli".

Oricum, nu credeam ca am sa intru si ma pregateam sa dau la Politehnica.

Dar într-o dimineata, un concitadin si amic al meu, care a ajuns mai târziu profesor universitar, mi-a telefonat ca sunt pe lista de admisi.

Aveam 17 ani. Dupa doi ani, m-am întâlnit în Bucuresti, în parcul Cismigiu, cu Ghita Penescu. Intrase la Conservator:

– Ce mai faci, mai Ghita, gata, ai reusit sa intri la Conservator. Bravo tie! Si din vorba în vorba îi zic:

– Mai Ghita, nu se termina odata cu comunismul asta, ar trebui dracului sa ne organizam, sa facem ceva!

Ghita casca deodata ochii la mine, îl vad ca se albeste la fata, si-mi zice:

– Nu am auzit nimic, sa uiti ca mi-ai spus ceva. Si-ti dau un sfat: Niciodata, dar niciodata sa nu mai spui la cineva ce mi-ai spus mie !

S-a întors cu spatele si a plecat. Am ramas mut. Dar la scurt timp dupa aceasta scena am aflat ca Ghita, dupa ce a ramas singur, deci când avea 16-17 ani, fusese racolat de Securitate si din aceasta cauza ne ocolea, ca sa nu trebuiasca sa spuna ce auzea la noi în casa.

Nu m-a denuntat!

L-am mai întâlnit pe Ghita dupa ani de zile, când a ajuns solist la Opereta din Bucuresti.

46. Patimile lui Nisa

În anul 1962, Nuti, matusa mea, a avut o experienta trista. A fost arestata fiind acuzata, în urma unui denunt mincinos, ca ar fi delapidat niste grâu de la un IAS din comuna Topolovat de lânga Timisoara, acuzatie care s-a dovedit neadevarata si a fost eliberata dupa trei luni de ancheta.

Nu a mai ramas acolo si a venit în Bucuresti, unde l-a cunoscut pe Viorel Murarescu si dupa scurt timp s-au casatorit. Viorel era dintr-un sat de lânga Sibiu si lucra în Bucuresti.

La casatoria Nutei cu Viorel, Nisa, fratele lui Viorel, a venit la nunta la Bucuresti, si dupa ce s-a terminat masa, ramaseseram în sufragerie împreuna ca sa bem o cafea si sa fumam o tigara. Eram în anul doi de facultate. Dupa ce ne-am cunoscut mai bine, Nisa a simtit nevoia sa-mi dea câteva sfaturi.

– Mai Bogdan, eu te sfatuiesc sa vorbesti mai putin. Din moment ce tatal tau a fost exclus din Partid, tu esti sigur sub lupa securitatii. Aceasta atitudine de bravada a ta, nu îti este de folos. Trebuie sa te feresti de toata lumea. Era al doilea avertisment pe care îl primeam dupa ce fusesem avertizat de Ghita Penescu.

Stiam ca Viorel Murarescu fusese ofiter de securitate si îsi pierduse piciorul într-o actiune împotriva unei grupari de partizani din Fagaras. Fusese împuscat în genunchi, facuse gangrena si-i taiasera piciorul. Ma asteptam ca si Nisa sa fie unul din oamenii securitatii. Nisa era muncitor electrician la fabrica de armament de la Mârsa, lânga Avrig.

– Sa stii, continua Nisa, ca eu îti vorbesc din viata mea. Satul Racovita, de unde suntem noi, este asezat pe malul Oltului, în apropiere de Sibiu. În anii ’50, aici, la poalele muntilor Fagaras, s-a format o grupare de partizani anticomunisti. Taranii din zona i-au sprijinit si au platit scump aceasta atitudine. Ca peste tot pe unde au aparut rezistente anticomuniste, represaliile au fost extrem de dure.

Eu am fost arestat si am stat 6 luni închis. Aveam atunci 16 ani. Împreuna cu un alt copil, dusesem mâncare în munti, la partizani. Cineva ne-a turnat. Au venit si ne-au ridicat când munceam pe câmp la plug. Ne-au închis în cetatea Fagarasului, care fusese transformata în închisoare politica.

Când am ajuns acolo, ne-au luat la bataie. Cel mai mult ne-a batut unul din Racovita, un vecin de-al nostru. Ne tineau în niste custi astfel dimensionate încât nu puteam sa stam nici în picioare, nici culcati. Pe jos era apa.

Când pe jos era mai uscat, dormeam direct pe ciment cu picioarele adunate la piept, si puneam un bocanc sub coaste ca sa nu fie în contact cu cimentul si mai atipeam câte un pic. Bataile continuau ziua si noaptea, si tot timpul se auzeau racnetele detinutilor. Nu aveam voie sa ne facem nevoile în custi. Ieseam afara si exista o singura gaura cam de 25-30 cm diametru unde puteam sa facem. Când ne cacam, ma scuzi ca vorbesc asa, trebuia sa facem patru oameni în acelasi timp si bineînteles ca dadeam pe margini. Trebuia sa curatam cu mâinile si nu puteam sa ne spalam decât odata, seara, în hârdau.

Un detinut a înnebunit în bataie si s-a repezit în capul unuia care îl batea, l-a apucat de par si i-a rupt pielea de pe cap. A smuls o usa si a fugit cu ea, a intrat în cusca si a pus usa în fata custii. Au venit caralii si cu patul automatelor i-au rupt degetele cu care tinea usa, dupa care l-au scos din cusca si nu stiu ce s-a mai întâmplat cu el.

Sufeream de foame. Când m-am întâlnit cu baiatul cu care fusesem arestat, m-am îngrozit cum arata. I-am spus: „ma, ai grija de tine, ca mori”. Si el mi-a zis acelasi lucru.

Era un gardian, însa, care pastra câte un os din friptura care o mâncase el si în loc sa-l dea la câini, ni-l arunca noua. Venea cu o bucata de carne cu os, mânca putin, si când noi faceam miscare în curte, arunca pe jos osul sau bucatica de pâine care-i ramâneau, sa le luam noi.

Dupa 6 luni ne-au eliberat. Înainte de a pleca acasa ne-au scos din custi si am stat în pat, în celule, aproape doua saptamâni. Ne dadeau mâncare mai buna, ca sa ne refacem. Ne-au dat în primire la o femeie bucatareasa din Vestem, care ne-a dat arpacas sa mâncam, dar nu ne-a lasat sa mâncam prea mult, spunând: „Daca-ti dau mai mult, mori !” Ni se umflasera burtile, ca puteam sa tinem gamela pe ele. Însa când am ajuns acasa, muma nu m-a recunoscut. Când ne-a deschis poarta ne-a întrebat: „Ce vreti, copii? Mai, ai cui sunteti?” – nu ne-a cunoscut !

Dar cel mai rau lucru în închisoare a fost foamea.

– Nisa, întreb eu, ce-ai face daca l-ai prinde pe ticalosul ala din satul vostru care te-a chinuit cel mai mult? Eu unul l-as lega si l-as arde cu lumânarea.

–Nu, raspunde Nisa, cea mai mare pedeapsa este sa-l lasi sa rabde de foame si sa-l bagi cu picioarele în gips, si sa-i pui blidul cu mâncare cât sa nu-l atinga cu un lat de palma. Foamea produce o durere în burta ca nu mai simti nici o alta durere; poate sa te bata si tu nu simti bataia, simti durerea din burta.

Nisa nu a vorbit nimic copiilor lui despre patimile îndurate, pentru a nu-i asmuti, tocmai ca sa nu ajunga niste razvratiti, si sa mearga în timpul vremurilor lor, sa nu pateasca la fel ca el.

Dar într-o zi, Viorel, fiul lui, l-a întâlnit pe Mos Serafim din Sarata, care fusese si el închis cu Nisa si acesta i-a spus:

„Taica-tau n-o sa-ti spuna nimic, pentru ca esti baiatul lui, si nu vrea sa te învrajbeasca” Ce a patit el este incredibil, si i-a povestit printre altele ca în „camera cu oglinzi” îi tineau în picioare, cu mâinile ridicate, zile în sir. În mijlocul camerei statea un caraliu pe scaun, cu un bat care avea un cui la capat. Caraliul privea în oglinda, si, când unul din detinuti adormea si se lasa în jos,

îl împungea cu „sulita” pâna se ridica. Asa, cu mâinile în sus, mergeau si la interogatorii si dormeau în picioare. Dupa mai multe zile, când trebuiau sa mearga sa-si faca nevoile sau sa manânce si sa bea apa, nu mai puteau sasi lase mâinile în jos. Când caralii au vrut sa îi lase cu mâinile jos, mâinile se ridicau singure în sus, caralii le apasau mâinile si le dadeau jos si ele se ridicau singure la loc în sus.

Când lui Viorel, fiul lui Nisa i s-a propus sa-l faca membru de partid (comunist), el a refuzat. Atunci Nisa l-a obligat sa ceara el intrarea în partid.

Am retinut avertismentul lui Nisa. Eu am auzit si vazut multe, dar cele povestite de el au avut o influenta deosebit de puternica asupra mea.

Mai târziu, dupa 1970, stateam la televizor si discutam cu inginerul Stoianov care venise pe la noi. Se ducea adesea cu tatal meu la pescuit. Priveam la un film în care se laudau faptele unui comunist care, fiind torturat de Siguranta, în regimul „burghezo-mosieresc", a rezistat si nu si-a tradat tovarasii. I-am spus inginerului Stoianov:

– Domnule inginer, este posibil ca un om sa reziste la tortura ?

– Daca are în ce sa creada, este posibil; ei credeau în ceva, noi nu mai aveam în ce sa credem, asa ca ne torturau degeaba.

Era un om curajos, facuse vreo 17 ani de puscarie politica, în regim de exterminare si ramasese optimist. Spunea ca puscaria de drept comun este „pension" fata de puscaria politica. Am continuat sa discutam despre una si alta, sa glumim. Aflasem de la postul de radio Vocea Americii ca a existat un lagar de reeducare la Pitesti, în care s-au întâmplat orori pe care chiar regimul comunist le-a condamnat si l-am întrebat:

– Ati auzit de lagarul de la Pitesti?

Stoianov râdea în acel moment. Zâmbetul i-a pierit brusc, fata i s-a crispat de groaza si a început sa tremure. Dârdâia de se scutura fotoliul pe care statea si nu s-a oprit câteva minute în sir.

Din toate acestea am înteles ca nu trebuie sa te opui sistemului, ci sa te integrezi acestuia. Daca pâna atunci am aprobat sau chiar am laudat atitudinea „eroica" a tatalui meu, din acest moment am înteles ca totul era zadarnic, ca nu exista alt drum decât ori sa ramâi si sa gasesti o cât mai buna insertie sociala si politica, – ori sa fugi din tara. Dar, oricum, ca sa fugi din tara, trebuia sa fii liber. Am avut o discutie lunga cu tatal meu.

Sistemul nu putea fi distrus din interior, toata lupta oamenilor, toata rezistenta lor împotriva comunismului nu ducea decât la un sfârsit dramatic. Cei care ne instigau la rezistenta pasiva sau activa, mergând pâna la rezistenta armata, n-au facut altceva decât sa ne manipuleze, sa ne însele sperantele, sa ne arate calea falsa. I-am spus tatalui meu povestea lui Nisa si am adaugat.

– Viata este nedreapta si deobicei îi promoveaza pe cei nedrepti. Pamântul a fost dat întâi lui Satan, nu lui Christos. Îndoiala si negatia, miscarea, informatia, au fost create de Satan. Trebuie sa tii seama si de legile lui Satan, nu numai de legile lui Christos. Satan exista, chiar daca nu s-a aratat. Daca în jocul vietii toti triseaza si au voie sa triseze ba chiar sunt premiati ca au trisat, cel care joaca cinstit va pierde!

Poporul român, un popor blând si cu frica lui Dumnezeu, a respectat regula jocului, preceptele crestine, dar nu era pregatit pentru jocul acesta perfid !

Taica-meu mi-a raspuns atunci:

– Dar n-am aflat pe nimeni care sa câstige în fata destinului. Totul se plateste odata si odata. Ca sa crezi în ceva, atât de mult încât sa-ti pui viata zalog, acest ceva trebuie sa fie admisibil si spatial, sa existe cu adevarat, si adevarul iese la suprafata.

– Eu consider ca nu trebuie sa lupti cu nedreptatea, îi raspund eu. Trebuie sa accepti ca ea exista si ori o ocolesti, ori te folosesti de ea. Nu scuipi contra vântului. Trebuie sa te pliezi pe fenomenul social, sa vezi încotro merge sistemul si sa mergi si tu într-acolo. A te lupta cu nedreptatea este o prostie, numai timpul o învinge: as spune ca te crezi mai mare decât esti în acel moment. Si asta înseamna trufie, si trufia duce la razvratire. Sunt doua mari pacate pentru care vei fi aspru pedepsit. Nu navighezi cu vântul în fata, ci cu el din spate, sa te împinga înainte, nu sa te tina pe loc sau sa te dea înapoi.

Daca un lucru sau o anumita situatie exista, daca un sistem apare, aceea este vointa lui Dumnezeu si daca tu esti atât de trufas si de razvratit sa încerci sa o schimbi, atunci tu te pui contra lui Dumnezeu. Cred ca aceasta este atitudinea corecta, am zis eu si continui sa-mi spun parerile. Trebuie sa te supui sistemului !

Destinul este calat pe timp: te nasti într-un anumit moment si într-un anumit spatiu, întreg universul este prezent la nasterea ta, la existenta ta, ca într-un caleidoscop: când îl sucesti, figurile se schimba, si tu te nasti, traiesti si dispari odata cu aceasta rotire.

Destinul tau se stabileste chiar în momentul în care sunt asezate figurile din caleidoscop. Te-ai nascut sa traversezi acea etapa: ea nu se construieste adhoc pentru tine, exista deja si tu vii spre ea, tu intri în acea miscare, în acel angrenaj! Asa ca prima unealta a lui Dumnezeu este timpul, acest caleidoscop pe care Dumnezeu îl suceste.

Am continuat: aceasta este cred, atitudinea corecta: trebuie sa încerci fie sa scapi prin fuga, daca te-ai convins ca aceasta cale nu face parte din destinul tau, sau sa mergi pe acel drum ca sa-ti întâmpini destinul, sa traversezi etapele ca sa ajungi acolo unde este locul tau, constructia ta, – vei evolua ca sa te întregesti ca fiinta, sa te definitivezi si sa-i împlinesti voia lui Dumnezeu.

– Da, zice taica-meu, dar sa stii ca încercarile sunt pe masura ta, si daca trisezi, daca crezi ca l-ai pacalit pe Dumnezeu, ca tu esti smecher si Dumnezeu e fraier, atunci te înseli amarnic. Totul se plateste, imediat sau mai târziu.

Cum am spus, ai mâncat la masa, vine chelnerul si-ti aduce nota. Cu cât platesti mai târziu, cu atât vei plati mai mult, cu dobânda mai mare; de obicei ti se plateste cu moneda cu care tu ai înselat. Daca obstacolul este mai mic decât puterile tale, atunci nu mai e obstacol, iar daca este mai mare, atunci este un zid care îti delimiteaza calea.

Si mai cred ca moartea vine când ti-ai terminat etapa pe care trebuie sa o traversezi, ai alta treaba, alta încercare si locul sau momentul acela nu mai corespunde evolutiei, destinului tau.

–Da, spun eu, si Dumnezeu lasa binele si raul sa se lupte si astfel sa se rezolve situatia, Dumnezeu zice doar sa se faca! si totul se rezolva automat prin lupta celor doua contrarii; si astfel sistemul se misca, nu sta pe loc si apare informatia.

De ce sa primesc lupta si sa nu o evit, sa se duca în gol. Si daca lupt, de ce sa lupt cu arma dusmanului cu care el este puternic si sa nu-mi construiesc propria mea arma?

Ajung la acelasi destin, dar am alta soarta, mai buna sau mai rea.

În timp ce unii sunt necrutatori, noi, crestinii, suntem cu mila si iertarea. Pâna acum s-a dovedit ca cei rai si agresivi au câstigat.

El: – Da, dar daca era doar asa, astazi oamenii ar fi disparut. Uite ca pâna la urma crestinii nu au disparut, ba din contra s-au înmultit. Care este adevarul?

Eu: – Este nevoie si de bine si de rau; fara acestea nu exista viata, ne-am înmulti pâna ne-am sufoca. Fara ura nu exista miscare, nici cunoastere fara îndoiala si negatie; nu apare informatia. Daca n-ar fi iubire nu ar fi viata, nu s-ar coagula, nu s-ar aduna obiectele, nu s-ar diferentia în sisteme, totul ar fi doar o substanta omogena.

Deci este nevoie si de una si de alta: si de iubirea lui Christos, si de ura lui Satan.

El: – Dar de suferinta este nevoie?!...

Eu: – Probabil ca da, zic eu, dar vreau sa se retina ca nu suntem ceea ce suntem, suntem ceea ce vor altii sa fim, cei care ne domina, asta este adevarul...si trebuie sa tinem seama si de cei care fac legile pe pamânt !

El: – A zis si Cristos asta !

47. Petre al batrân si alti localnici din satul Fântânele

Când Petre (tatal lui Gigi) era tânar, trei frati erau cei mai îndârjiti vrasmasi ai lui. Se mai ciocnisera de câteva ori, dar cearta se termina doar cu câtiva pumni si înjuraturi. Într-o zi însa, acestia au pus la cale o adevarata ambuscada. Petre se ducea la o vaduva cu care se iubea si ei i-au tinut calea, întâmpinându-l cum se cuvine, unul cu pusca, altul cu un cutit si al treilea cu o maciuca. L-au prins la strâmtoare. Erau oameni înalti si vânjosi, nimeni nu le statea în cale, faceau legea în sat. Au stat ascunsi, si când Petre s-a apropiat, au sarit pe el. Ei bine, primul lovit a fost cel cu pusca. I-a luat pusca, a întors-o si, cu patul armei, l-a lovit pe cel cu maciuca, i-a rupt mâna, pe al treilea care îl ameninta cu cutitul, l-a lovit cu vârful tevii de la pusca. De atunci, niciodata acestia nu au mai îndraznit sa-l atace.

Dar când Petre a îmbatrânit, cei trei frati tot s-au razbunat. Într-o zi a venit acasa batut... Erau toti fratii lui Gigi cu familiile la Fântânele, de Pasti.

– Ba, uite ce mi-au facut nenorocitii aia! zice Petre. Era tavalit prin noroi, sângele i se scurgea din nas, buza si sprânceana sparta. Hai sa-i batem! Futu-le muma-n cur!

– Bai taticule, stai cuminte! zice Gigi.

– Fir-ati ai dracului de pampalai, n-aveti sânge în coaie, fir-ati ai dracului!

Fusese înfrânt.

Imediat dupa aceasta seara, Gigi intra revoltat în casa. Dorina nu fusese de fata:

– Ce-ai, Gigi?

– Uite, taica-meu asta, nu se potoleste nici acum. Om batrân si uite ce face! Si-i povesteste scena. Mai-ca-mea tace. Pe atunci eu eram un copil. Eram de fata si-i raspund:

– Tata-mare (Petre) nu-i batrân! Tatane (Iancu) e batrân!

– De ce, ma? întreaba taica-meu. Ce întelegi tu prin „om batrân”? Pentru ca Tatane e mai tânar decât Tata-mare .

– Om batrân este acela care traieste degeaba si asteapta sa moara, asa ca Tatane. Tata-mare se bate, se lupta, nu sta sa astepte nimic.

– Ma, dar mare filozof esti tu !

Dar Petre nu mai era demult acelasi, de când murise Maria devenise resemnat, inactiv. Se schimbase complet. Mai târziu, când se apropia de vârsta de 70 de ani, într-o zi când se juca cu un nepotel, a luat o gura de tuica din sticla lui, si...

– Ba, Vasilica, te-ai pisat în sticla mea de tuica? Da, ma?

– Da.

– Mânca-l-ar tataie pe el, de baiat frumos!

În acea vara a anului 1965 am venit din nou în Fântânele si am plecat cu tatal meu prin sat. În centrul comunei era casa lui Titi Dumitrescu – O casa cu etaj, mare, frumoasa, cea mai frumoasa casa din sat pastrând stilul caselor românesti de la tara cu o curte mare plina de flori si de pomi. Am intrat si ne-a întâmpinat un barbat înalt si voinic.

– Buna, mai Titi!

– Mai Gogule, ce faci, mai, ce bine-mi pare ca te vad!

– Ce mai faci, Titi, vad ca arati bine!

– Ce sa fac, mai Gogule, am venit si eu acasa dupa atâtia ani de puscarie.

Au discutat de una de alta.

– Mai Titi, trebuie sa te întreb: Ai dat declaratie ca am fost înscris legionar în cuibul tau. Am fost eu în cuibul tau înscris, stii tu ca eu am fost legionar?

– Nu ma Gogule, dar ce vroiai sa fac, eram în închisoare, ma puteam opune? Te rog sa ma ierti, Gogule!

– Ai dreptate Titi, ce puteai sa faci, te înteleg! Nu i-a mai reprosat nimic.

48. Blestemul se întoarce

Si uite ca, dupa mai multi ani, s-a întors blestemul Constantei.

Cel de al patrulea fiu al Constantei, Petrus, a venit din razboi fara un picior. Nu a rezistat psihic. S-a apucat de bautura. Când se îmbata devenea extrem de violent. Aruncau cu galeata cu apa pe el ca sa se linisteasca. Se împiedeca des si cadea – se ridica greu de jos si-i lovea cu cârja pe cei care încercau sa-l ajute. Traia în mizerie. Dupa ce a împlinit 30 de ani a facut pneumonie si a murit. Constanta l-a îngropat în cimitirul din Fântânele.

Mitica, mezinul, la 18 ani, a plecat la armata. S-a întors dupa un an în sicriu. Au zis ca s-a împuscat în ochi în timp ce curata un pistol. Nu i-au lasat sa deschida sicriul. Pe Mitica l-au îngropat peste oasele Mariei.

Constanta era sfâsiata de durere, aproape ca îsi pierduse mintile. Umbla pe câmp si striga: „Miticuta, Miticuta!”... Daca vreo pasare statea pe gard si ciripea, începea sa-i vorbeasca: „Miticuta, ai venit la mamica?”

Omul ei, Petre, a murit si el când a împlinit 75 de ani. Au sapat groapa si au scos craniul lui Mitica. Era împuscat în frunte, glontul îi trecuse prin occipital la baza, aproape de gaura occipitalului; nu se împuscase el, fusese împuscat.

Când a vazut craniul, Constanta a început sa urle: „Miticuta, Miticuta!” Se tavalea pe jos – au luat-o pe brate.

Costin, fiul cel mai mare, a murit si el în 1967, la 58 de ani. L-a îngropat si pe acesta la Bucuresti. Îi mai ramasesera trei copii. Nicu, cel de al treilea fiu a fost diagnosticat cu cancer de colon, dar a trait peste 90 de ani.

În 1968 a murit si Constanta. Era o iarna grea, cu viscol. Au gasit-o înghetata în casa. Nu se stia cât a ramas acolo. Fata ei a adus-o la Ploiesti si a ramas singura într-un cimitir de-acolo.

Eu si frate-miu, fiii lui Gigi si nepotii Constantei, am luat parte la înmormântare, din... masina.

Era un viscol napraznic în iarna lui '67-'68. Îmi cumparasem o masina si venisem în Bucuresti cu tatal si cu mama mea. Cornel, frate-meu, era în Bucuresti în anul IV la Stomatologie.

– Hai ma, sa mergem pe la Nicu, zice tata.

– Hai!

Ajungem dimineata pe la ora 9.oo. Nicu era cu lacrimi în ochi.

– Ce-i, Nicule?

– Ba, a murit mama si o înmormânteaza azi. Eu, dupa operatia asta, mi-e greu sa merg cu trenul, e zapada, ajung greu la gara.

– Când o înmormânteaza?

– Acum la 12.oo, la Ploiesti.

– Haideti, zic eu. Mergem, voi doi cu mine si cu Cornel.

Plecam la drum si Nicu ne duce la Ploiesti, acasa la sora lor, pe o straduta dosnica. Tocmai terminau slujba. Convoiul se porneste spre cimitir. Mortul a fost pus întrun furgon, o dubita TV.

Nu ninsese mult, dar era un frig napraznic si batea vântul, spulberând zapada care se pusese. Am mers cu masina în spatele convoiului la un cimitir pe lânga gara de sud. Am intrat pe o straduta pietruita cu pietre de râu si am ajuns în poarta cimitirului. Masina mortuara a oprit în fata noastra. Pentru ca incomodam, am oprit în fata furgonului. Au dat jos mortul si s-a format convoiul mortuar. Nicu si cu taica-meu au plecat cu el.

– Ce faceti? ne întreaba tata.

– Noi ramânem, raspundem eu si Cornel. Nu ne plac înmormântarile si e foarte frig. Am înghetat cât am iesit din masina. Mergeti voi, noi ramânem. Am intrat în masina si am dat drumul la caldura.

Convoiul s-a îndepartat si masina mortuara s-a urnit din loc. Când a ajuns în dreptul masinii noastre, spatele furgonului a derapat brusc si ne-a lovit portierele, pe care le-a îndoit destul de rau.

Când s-au întors dupa înmormântare si Nicu a vazut isprava, ne zice :

-Uite ca v-a pedepsit! În fond, era bunica voastra. Trebuia sa veniti si voi !

PARTEA A VII-A

49. Între Prunisor si Portile de fier (1966-1969)

Am terminat Facultatea de Stomatologie si am renuntat la repartitia ministeriala, ca sa ma întorc în Turnu Severin, de fapt în judetul Mehedinti, în comuna Prunisor, la 25 km de Severin.

Dispensarul din Prunisor nu avea curent electric. Avea angajat un medic generalist si personal mediu. Faceam naveta si pierdeam o gramada de timp. Acolo mai era angajat un tehnician dentar tehnician doar cu numele pentru ca nu avea decât sapte clase. Punea dinti din vipla. Lucra cu un tur de picior, separa dintii cu un disc de carborund sau diamant, scurta putin dintii mai rotunjea bombeurile si lua amprenta cu gips. Stanta apoi o capa de vipla, un galos, si suda dintii încalzindu-i la aragaz si pe resou. Nu era o treaba usoara pentru el, dar se descurca.

Taranii veneau la mine sa le scot dintii, iar el le punea dintii. Eu eram „domn' dentist" , iar el era „domn' doctor".

Am vrut sa modernizez acest cabinet cu tot ce trebuia, dar mai întâi trebuia sa fie tras curentul electric, asa ca m-am adresat medicului sef de raion, rugându-l sa rezolve problemele la dispensar. Acesta, care fusese initiat în chirurgie de tatal meu, m-a întrebat:

– Vrei sa ramâi în Prunisor, sau vrei sa vii în Severin?

– Vreau sa vin în Severin.

– Si nu te gândesti, ca daca facem investitii acolo, nu mai pleci? Mai bine stai linistit si hai sa-ti facem program dirijat la Hidrocentrala Portile de Fier.

– Bine atunci. Si faceam patru zile pe saptamâna la Dispensarul Portile de fier si doua zile la Prunisor.

La colonia Gura Vaii, pe malul Dunarii la 10 km de Severin, se construia marea hidrocentrala Portile de Fier, în colaborare cu Iugoslavia. Aici venisera pesta 10 000 de muncitori, cu familiile lor cu tot. Un adevarat orasel.

Dispensarul care deservea aceasta colonie era dotat cu personal, cabinete, sali de tratament si de chirurgie, doua cabinete stomatologice si un laborator de tehnica dentara.

Sora sefa, desi nu cred ca avea mai mult de 7 clase, era foarte apropiata, ca sa nu zic altfel, cu directorul Policlinicii din Turnu Severin, si avea suficient tupeu ca sa-i înfrunte pe medici, sa-i repeada chiar, si sa-i taie din condica daca întârziau sau plecau mai devreme din program.

Pe mine m-a luat destul de tare în primire si m-a taiat din condica, drept pentru care i-am strigat si eu ca-si însuseste din detergentii si din celelalte obiecte si materiale date pentru igiena dispensarului.

Directorul Policlinicii din Severin i-a sarit în ajutor si m-a chemat sa ma tamâie si sa ma reprime:

– Ba, baga-ti mintile în cap, vezi ca tu esti pui de sarpe, de dusman al poporului! Pe taica-tu l-am terminat, te terminam si pe tine !

M-a scos de la Dispensarul din Gura Vaii si m-a adus la Severin în Policlinica, la cabinetul de copii, ca sa nu-i mai deranjez prietena.

La Prunisor continuam sa merg doua zile pe saptamâna.

Mi-am zis: „l-ati terminat voi pe taica-meu, pentru ca asa au fost timpurile, dar pe mine nu ma terminati voi!" Asa ca am cerut presedintelui C.A.P. (Cooperativa agricola) din Prunisor sa ma primeasca în Partidul Comunist. Asa am ajuns membru P.C.R.

Facusem facultatea de stomatologie fara tragere de inima, si la 23 de ani eram medic si cu armata facuta.

Am înteles ca „meseria e bratara de aur", ca atâta timp cât esti stapân pe meseria ta, ai siguranta si încredere în tine. Multi colegi ma priveau cu superioritate, afisau cu siguranta cunostinte reale sau nu, se dadeau destepti, ma intimidau pur si simplu.

M-am apucat sa învat, am luat totul de la început: anatomie, patologie, fiziologie, disciplinele de specialitate, etc. Învatam temeinic, asa ca dupa vreo patru ani, când unul dintre colegi se dadea destept, îl puneam la punct dovedindu-i ca stiu mai multe decât el.

La Policlinica, copiii veneau cu mamele. Acestea au ajuns, treptat, pacientele mele, si am început sa fiu apreciat profesional, asa ca mi s-a propus sa lucrez cu program dirijat la Dispensarul Judetenei de Partid, la care aveau acces persoanele care detineau functii politice sau de raspundere, si apartinatorii acestora.

Când ma întâlneam acum cu directorul Policlinicii, facea plecaciuni: „Sa traiti, domn' doctor!" Îi raspundeam: „Va salut". Nu mai eram „pui de sarpe si de dusman al poporului"

50. Dr. Georgescu Paul si Radu, fiul sau

Ne-am mutat din casa din strada Aurelian si am ajuns chiriasi în fosta noastra casa din Bdul. Republicii (Carol) nr. 39, care fusese „donata” statului.

Cred ca exista o simetrie a lucrurilor si chiar a fenomenelor.

În anul 1969, într-o zi de vara, în jurul orei 12.30, la noi acasa se prezinta o femeie cu fiica ei în vârsta de 15 ani, eleva la liceu. Maica-mea o cunostea bine pe femeie, pentru ca fusese clienta cabinetului lor. Stateam la etajul casei.

– Buna ziua, doamna Georgescu !

– Buna ziua, doamna. Care este problema ?

– Doamna Georgescu, fiica mea a avut o relatie cu un coleg si a ramas gravida; este în trei luni, am vazut-o schimbata si de abia acum am reusit sa aflu ce s-a întâmplat. Sunt disperata, si va rog sa ma ajutati !

– Bine doamna, haideti înauntru sa asteptati, pentru ca sotul meu întârzie, este într-o operatie.

Au intrat în sufragerie, s-au asezat si le-a servit câte o cafea. A trecut aproape o ora, si Dorina aude usa de jos.

– Ei, cred ca a venit! Iese afara. Pe scari urca un baiat în vârsta tot de vreo 15-16 ani.

– Ce doriti ?

– Îl caut pe domnul dr. Georgescu, raspunde adolescentul.

– Nu este acasa, reveniti dupa amiaza.

– Bine, multumesc. Si a plecat.

Maica-mea se întoarce în sufragerie.

– Nu a fost sotul meu, a fost un baiat.

Au mai asteptat, dar dr. Georgescu întârzia. A dat telefon, si i s-a raspuns ca este în operatie si ca operatia va mai dura.

– Eu zic sa reveniti mâine. O sa vorbesc cu sotul meu si o sa rezolvam problema.

Ma împrietenisem cu un tânar ofiter de Militie, locotenentul Viasu. Lucra la Militia CFR, nu la Militia orasului. Era un baiat simpatic, din Bucuresti. Eu lipseam de acasa, eram plecat la Bucuresti.

Pe la ora 17, locotenentul Viasu apare la usa. Deschide tatal meu.

– Buna ziua, sunt un prieten al lui Bogdan, zice locotenentul Viasu. Lucrez la Militie. Astazi la prânz ati facut un chiuretaj.

– Nu am facut !

– Ati facut, nu ati facut, nu ma intereseaza. Eu va anunt ca ati fost reclamat, si ca sa va aparati.

– Va multumesc, domnule!

Si locotenentul Viasu a plecat. Tatal meu se întoarce în casa.

– Dorino, ce a fost la prânz?

– Pai ce sa fie, ti-am spus, a venit femeia asta cu fie-sa care este însarcinata în trei luni. A, si a mai venit un baiat între timp si a întrebat de tine.

– Ei, asta trebuie sa fie amantul. Probabil ca a reclamat-o pe fata. A doua zi, femeia în cauza a venit cu fata. Fiind avertizat, dr. Georgescu a refuzat sa-i faca avortul.

Dupa o saptamâna, doi ofiteri de Militie, maior P... si colonel G..., descind la domiciliul doctorului Georgescu Paul: „Avem ordin de perchezitie în legatura cu posesia unor instrumente de provocat avorturi”. Au aratat hârtia si dr. Paul Georgescu, care ispasise doi ani de închisoare pentru ca detinuse instrumente pentru provocare de avort, le-a dat voie sa faca perchezitia. Au gasit o chiureta mare, cu care nu se putea face avort si care ramasese neconfiscata de la perchezitia anterioara. Au început sa faca procesul verbal si când au trecut adresa, au vazut ca numarul casei nu corespunde; si nici numele.

– Maiorule, pai noi trebuia sa mergem la nr. 39 ? Baiatul cel mare, Radu, avea 13 ani. Nu era prost.

– Tata, eu trebuie sa plec la scoala, am întârziat.

– Va rog sa-i dati voie baiatului sa plece. Si Radu a plecat în fuga. Întra peste noi gâfâind. Eram la masa.

– Tanti Dorina, nene Gigi. Repede, ca vine Militia si face perchezitie. Daca aveti instrumente, ascundeti-le!

– Dorino, ia casoleta aia cu instrumente de chiuretaj si du-le repede la vecinul nostru, croitorul. Radu a plecat imediat, ca sa nu-l gaseasca Militia la noi. Imediat ce s-a întors mama, cei doi ofiteri au si sunat la sonerie.

Ne-am ridicat de la masa si a început perchezitia. N-au gasit nimic.

– La urma urmei nu avem nevoie de instrumente! Mergeti cu noi!

Am ramas muti, nestiind ce sa facem. L-au dus la Militie si l-au bagat într-o anticamera a unui birou de anchete, sa astepte. Au trecut peste doua ore si dr. Georgescu nu stia pentru ce fusese arestat.

S-a ridicat de pe scaun si a batut la usa. Înauntru era si maiorul P..., a carui sotie era asistenta medicala în sectia de chirurgie.

– Daca sunteti amabil, spuneti-mi pentru ce m-ati retinut.

– Ati facut un avort.

– Cui?

– Fetei care este cu dumneavoastra în sala de asteptare. Deschide usa si o cheama înauntru.

– Iat-o!

– Dar nici nu o cunosc!

– Noi avem declaratia ei.

Era adolescenta care venise cu mama ei în urma cu o saptamâna. O denuntase baiatul cu care fusese combinata.

– Mai fetito, întreaba dr. Georgescu, ma cunosti tu pe mine ?

– Dar cum, nu mi-ati facut avort dumneavoastra, ce, acum nu vreti sa recunoasteti? N-am fost acum o saptamâna la dumneavoastra si nu mi-ati facut chiuretajul?

– Domnule maior, eu nu o cunosc pe aceasta fata. Ea sustine ca a venit cu maica-sa la mine. Stiu despre ce este vorba. O cunosc pe mama ei si au venit împreuna la mine acasa în timp ce eu eram la spital într-o operatie. I-au spus sotiei mele ca fata este gravida, rugând-o sa intervina sa-i fac avort. A doua zi a revenit si eu am refuzat-o. Nu cred ca a reusit sa-si faca avort în timpul care s-a scurs, dar poate fi controlata. Urcati-o pe o masa si vedem daca are sau nu sarcina.

– Ia spune, ma, o întreaba maiorul, ai facut sau nu avortul?

– Nu l-am facut, dar o sa-l fac!

Si dr. Georgescu s-a întors dupa trei ore acasa. Este incredibil, nu ? Cum de a aflat locotenentul Viasu, cum a reusit Radu sa ne anunte, de ce s-a dus militia întâi la Paul Georgescu, si de ce au întârziat cu perchezitia o saptamâna? Între timp urmele avortului se pierdeau.

– Eu am terminat, sunt pe leafa, Cornel mai are un an si termina si el facultatea, avem ce sa mâncam, ce vrei, sa mori de inima ? Gata, ajunge ! Oricine te mai roaga sa mai intervii trebuie sa-l refuzi. Nu poti si nu trebuie sa-ti mai risti viata! Ulciorul nu merge de multe ori la apa.

Nu forta norocul ! i-am spus tatalui meu, si chiar m-a ascultat.

51. Înaintea pensionarii

Tatal meu trecuse de 60 de ani, era un om în putere, plin de energie. Mergeam la vânatoare cu el si rezista la drum mai bine decât cei tineri. O zi întreaga mergea prin noroi si aratura, cu cizmele de cauciuc pe care se lipeau kilograme de pamânt, cu rucsacul în spate carând câte doi-trei iepuri, pusca si cartusele, greutate nu gluma. Altii gâfâiau, el nu avea nimic.

Nu l-am auzit vreodata sa-l doara capul sau coloana, sau umarul sau vreo articulatie, sau burta, doar dintii l-au mai durut. Era de o robustete extraordinara, o putere de munca si o rezistenta de neînchipuit. Nu dormea decât putin noaptea, citea, scria.

La spital se linistisera lucrurile. Tatal meu se reemnase, iar lumea îl lasase în pace si îl respecta. Intra în operatii si medicul sef, care acum nu mai era tânar, nu-l mai sicana, ajunsese sa-l respecte. Sau poate ca era si influenta noastra: eram medicul Judetenei de partid. Am fost ales apoi vicepresedinte al Sindicatului Sanitar al Judetului Mehedinti.

Prim secretar al judetului Mehedinti a fost numit tov. I. Plostina. Era prieten cu Ceausescu. A stat 10 ani în functia aceasta. Era foarte apreciat de Ceausescu.

Eu eram medicul întregului activ de partid, al Inspectoratului Judetean de Militie, Securitate si Armata. Dar de reclamatii, anonime, denunturi, nu scapam. S-a gasit si aici un paranoic, unul Draghici, pe care cei de la Partid l-au numit „Scriitorul" si care îsi batea anonimele la masina de scris de la Directia Sanitara.

Am vazut si eu o anonima. Mi-a aratat-o tovarasa Badea, secretar al sectiei de propaganda, care raspundea de învatamânt si sanatate. Mi s-au taiat picioarele când am citit-o: „Din partea unor vechi ilegalisti", dar care nu stiau nimic de anonima. Am recunoscut imediat stilul lui Draghici, nu era prima si nici ultima anonima: „un element dusmanos, fiu de legionar, care detine secrete de partid si de stat acasa la el si face întruniri legionare, a fost în strainatate sa ia legatura cu transfugi legionari", s.a.m.d. Stilul lui Teapa. De altfel, erau vecini si se consultasera. Primise stafeta ticalosiei de la canalia vecina cu el, dr. Teapa..

În ultimul timp vazusem ca sunt urmarit, eram filat tot timpul.

Am întrebat-o pe tovarasa Badea:

– Si care e concluzia?

– Ai scapat, doctore, s-a dovedit ca este tendentioasa si stim cine a facut-o. Pâna la urma, „scriitorul" Draghici a ajuns pe lista reclamagiilor.

La nivel central exista o lista a celor care aveau tulburari psihice si faceau denunturi false si care nu mai trebuiau luate în considerare.

Primul secretar, odata, când îi tratam dintii, mi-a marturisit ca tatal meu i-a salvat viata, pentru ca l-a operat de peritonita când avea numai 14 ani si era pe moarte: „Datorita tatalui tau eu traiesc si am facut tot ce am putut sa va ajut".

Doctorul Georgescu împlinise vârsta de pensie si multi doctori vroiau sa-i ia locul si sa scape de el, pentru ca traiau în umbra lui, îi epata prin personalitatea, profesionalismul si chiar caracterul lui. Lumea îl simpatiza, nu însa toti. Erau unii care abia asteptau sa-l dea afara, desi ar fi putut sa ramâna în servici...

Din nou, cei de la securitate i-au întins mâna. I s-a propus sa devina informator si sa-l mentina în servici, dar din nou tatal meu a refuzat :

– Am mai refuzat odata când eram tânar si aveam perspective si mi-am riscat viata cu asta. Nu ma lasa constiinta sa fac asa ceva !

Ofiterul respectiv nici n-a mai insistat. A fost scos la pensie. A fost cea mai mare lovitura pentru el, devenise inutil. Am încercat sa-l consolez; degeaba! Mi-a raspuns:

– Sa stii de la mine ca cea mai grea boala e batrânetea!

52. Pensionarea dr. Georgescu Gh.

Dupa anularea acuzatiilor de sabotaj si dupa ce agentul Ciocsirescu a fost dezavuat, supravegherea informativa nu a încetat, dar oricum, odata cu venirea lui Ceausescu la putere, teroarea exercitata de Securitate s-a diminuat considerabil. Detinutii politici, în cea mai mare parte, au fost eliberati.

Totusi, asa cum rezulta din studiul dosarului, problemele securitati au ramas aceleasi.

Într-o nota de analiza a ofiterului de securitate care raspundea probabil de problema legionara, se specifica:

27.03.975 – nu avem informatii care sa duca la concluzii.

9.07.977 – sa se obtina materiale pe doua linii pentru verificarea lui. Termen 30.08.977, inclusiv pentru armament. Încadrarea informativa: „Panaitescu C.” si „Ungureanu Ion”.

Sarcini de rezolvat: daca are manifestari cu caracter ostil, atitudine, comportare, relatii la locul de munca, raportul în care se afla cu numitii. . .

Daca a posedat sau poseda armament, fiindca a fost legionar.

Au fost verificati copiii celui în cauza – ambii medici stomatologi la Policlinica din Turnu Severin si nu au rezultat probleme care intereseaza organele noastre.

În 1971 s-a încercat recrutarea ca informator, iar acesta a raspuns:

„Prin 1958—59, un ofiter de securitate i-a propus sa colaboreze cu organele de Securitate si a refuzat categoric, considerând ca nu are timp si este sub demnitatea sa de medic.”

Din Nota informativa [din data 12 II 1976] a agentului Panaitescu Emil retinem:

„Poate ca a câstigat în profesiunea lui, fiind un medic bun, dar, deoarece a pornit de la nimic (dupa expresia dr... : „a venit în Severin cu o valiza din lemn si în bocanci", afirmatie de altfel rautacioasa, care pe sursa a impresionat-o neplacut atunci când a auzit-o) n-a putut desigur realiza lucruri deosebite din punct de vedere material.

Stie o multime de bancuri, dar niciodata n-a spus vreunul cu tinta politica"

Tot agentul Panaitescu [în Nota informativa din 14 VI 1977] , descrie momentul scoaterii la pensie:

„Cu toate ca acest eveniment era de asteptat, întrucât batrânul dr. Georgescu Gh. împlinise înca de doi ani vârsta de pensionare (62 ani) el fusese mentinut în continuare si s-ar fi putut crede ca va mai fi înca, deoarece este în depline forte si capabil de munca. Directiunea a facut niste oferte ca sa se angajeze la Maternitate, dar a refuzat. Pensionarea a fost un soc pentru el, care l-a afectat moralmente.

Despartirea de fostii colegi de munca s-a facut într-un cadru festiv, cu care ocazie i s-au înmânat niste daruri, iar doctorul I. Pop, medicul sef de sectie, a tinut o mica alocutiune în care a pus în cea mai buna lumina meritele profesionale ale dr. Georgescu Gh. si i-a relevat rezultatele unei munci de peste 30 de ani în sectia chirurgie. În orice caz, atmosfera generala a fost de mare regret, atât din partea majoritatii colegilor cât si din partea personalului mediu, deoarece dr. Georgescu Gh. era un om vesel, placut, vorbaret si serviabil. În ce priveste comentariile în jurul acestui eveniment, s-a spus ca dr. Georgescu Gh. mai putea fi mentinut, asa cum sunt tinuti altii care au depasit vârsta de pensionare."

În alta Nota informativa (din 11.03,1976), un alt agent (anume Pintilie Liviu), se refera tot la pensionarea dr. Georgescu Gh.:

„În urma cu doua saptamâni, s-a tinut la nivelul spitalului judetean, sedinta de prelucrare a planului de masuri tehnico-organizatorice pentru anul 1976, sedinta la care a participat tovarasul Prim secretar al Comitetului Judetean Mehedinti al P.C.R. La întrebarea pusa de tovarasul Prim secretar, daca au participat la întocmirea planului M.T.O. toti membrii comitetului oamenilor muncii (C.O.M.), acestia au raspuns: nu. Printre membrii C.O.M. se afla si dr. Ceausu Emanoil, medic emerit, dar acesta, când a fost anuntat sa vina, nu s-a prezentat din cauza ca este suparat pe conducerea Directiei sanitare fiindca l-au pensionat pe dr. Georgescu Gh."

În Nota de analiza din 22.X.1988 se aproba masuri pentru urgentarea încadrarii informative a dr. Georgescu Gh., sa se creeze în acest caz o retea cu posibilitatea de a stabili conceptiile politice si activitatea acestui legionar, nu cu retea de suprafata, deoarece, de peste un an nu mai exista nici o informatie.

De fapt, supravegherea informativa era formala, lipsita de consecinte si, de altfel, obiectivul, dr. Georgescu Gh. era grav bolnav de cancer.

53. Întâmplarea din parc

Acum, dupa pensionare, dr. Georgescu îsi facea de lucru. Îsi facuse o gradinita, uda florile, sapa ronduri, din când în când mergea la vânatoare cu mine.

Dar îndeletnicirea de baza era pescuitul. Îsi facuse o crescatorie de râme si de viermi pentru pescuit, motiv pentru care maica-mea îi facea tot timpul observatie ca a împutit pivnita cu mirosul de viermi, asa ca de-acum încolo transportul de muraturi din pivnita îl va face el.

Se scula dimineata când se lumina, îsi facea un pachetel de mâncare si o sticluta de tuica, si-si aranja sculele de pescuit. Avea ace speciale suedeze, le ascutea bine, îsi înnoda firele, repara mulinetele, clopoteii de avertizare, ma rog, tot ce trebuia. Daca s-a apucat de pescuit, apoi si aici facea lucrurile cu seriozitate. Când se lumina, pleca la Dunare. N-avea decât câteva sute de metri. Traversa parcul, ocolea portul si ajungea la locul lui de pescuit. Se întorcea pe la 8-9 dimineata si întotdeauna, vara, venea cu câte o captura serioasa de pesti.

Ajuns acasa, se lauda cu isparava lui si statea la o cafea sau chiar la o tuica mica si o gustare. Daca ne nimeream pe acolo, porneam si o discutie, de obicei pe o tema medicala. Treaba asta îi mentinea tonusul, îl dispunea si îi dezvolta instinctul de vânator.

DIALOGURI

Vine o data însa revoltat la culme – si ma nimerisem în curte.

– Ma, îmi zice, stii ce vazui?

– Ce vazusi?

– Ma, în parc, aici, pe aleea principala, se regulau doi în fata mea!

– Ei si?

– Cum ma, ei si? Tu nu esti sanatos?

– Si ce-i, domnule, cu asta, sa le fie de bine !

– Ma baiatule, am trecut pe lânga ei, s-au uitat la mine si au continuat. Tu nu-ti dai seama?

– Si ce-i, domnule, asta-i libertatea!

– Cum ma, nesimtitii, asa în vazul lumii si ziua în amiaza mare!

– Uite, sa-ti spun o chestie. Mi-au spus unii ca niste sârbi, în Suedia, mergeau pe o straduta si doi tineri lânga o motocicleta se regulau. Astia când i-au vazut au început sa râda. Cei doi s-au dus la politie si au reclamat ca au fost deranjati. Drept urmare, sârbii au fost amendati. Ei, ce zici? Asta este libertatea! Mi se pare corect.

– Ma, tu esti narod? Cum poti sa spui asemenea prostii. Te credeam mai copt la minte, dar din câte vad, ai luat-o si tu razna. Ma, cum dracului v-ati tâmpit toti?

Era indignat rau de tot. S-a învârtit el un timp si mi-o arunca :

– Ma, zice el, ma, au trebuit mii de ani pentru ca omul sa puna în fata o frunza si sa învete ce-i rusinea si onoarea si astia în câtiva ani au distrus tot!

Mi-a închis gura si m-a pus sa gândesc!

54. Bogdan, doctorand

În 1977 m-am înscris la doctorat. Era nevoie de aprobare din partea Directiei Sanitare de unde lucram, un referat de Cadre („Serviciul Personal") si bineînteles, sa te primeasca un profesor la doctorat.

Publicasem câteva articole în revista „Stomatologia" sub îndrumarea profesorului meu de paradontologie din Bucuresti, si acesta ma aprecia. Profesorul Gafar a respins-o pe una. din nepoatele lui Ceausescu, care a murit sub darâmaturi la cutremurul din 1977: „Nu pot sa te primesc, i-am promis doctorului Georgescu din Severin ca-l iau pe el la doctorat"; si fata a înteles.

Dar dosarul meu de admitere la doctorat, care continea si Referatul de cadre, a fost respins, deci nu aveam dreptul sa ma prezint la colocviul de admitere la doctorat. Referatul de cadre se dadea în plic închis, si acelasi dr. Draghici mi-a bagat sopârla cu „origine nesanatoasa" si nu stiu ce a mai scris. I-am telefonat profesorului meu.

– Nu se poate ma, nu s-a mai întâmplat asa ceva. Tu nu esti membru de partid?

– Ba da.

– Si atunci cum este posibil asa ceva? Nu-i nimic, vii la anu'.

Si locul a ramas neocupat. În anul urmator însa, am patit acelasi lucru. Mi-a fost respins dosarul de admitere la colocviul de doctorat.

De data aceasta, însa, referatul de cadre a fost verificat la Comitetul de partid judetean de tovarasul Mateescu. M-am dus la Comitetul de Partid, la tovarasul Plostina, prim secretar al Comitetului de Partid al judetului Mehedinti. Dupa expresia unui prieten cu functie mare în

partid, un prim secretar avea aproape toata puterea pe teritoriul judetului, ca si Ceausescu: „Doar moneda cu chipul propriu nu poate sa bata”.

I-am spus tovarasului Plostina povestea.

– Cheama-l pe tovarasul Mateescu! Acesta se prezinta imediat:

– Gaseste-mi-l pe Directorul de cadre din Ministerul Învatamântului, tovarasul Borcea, si sa lamurim situatia.

L-au gasit imediat si primul secretar i s-a adresat foarte reverentios:

– Tovarasul director Borcea? Sa traiti tovarase director. Avem un tovaras doctor aici, membru de partid, un om serios si de încredere, medic la cabinetul medical al nostru si i s-a respins dosarul de admitere la doctorat. Noi am verificat dosarul si referatul de cadre, ce se întâmpla?

– Tovarase prim secretar, stiu despre ce este vorba. S-a primit la Comitetul Central o nota, de acolo din Severin, în care acest doctor este acuzat de niste lucruri grave.

– Tovarase director, dar noi l-am verificat pe acest doctor si îi stim situatia familiala.

– Tovarase Prim, problema ne depaseste pe noi, acum nu se mai poate rezolva decât la nivelul Comitetului Central.

– Ai auzit, doctore, te duci la Comitetul Central si-ti rezolvi problema !

Am plecat la dispensar si au aparut tovarasul Marconescu, fostul instructor al Comitetului Central pentru Mehedinti, care acum era secretar la sectia organizatorica, si tovarasul Mihalcea, activistul cu problemele speciale, care raspundea de Armata, Securitate, Militie si Justitie.

Le-am explicat situatia: „Am fost reclamat ca tatal meu a fost exclus din partid pe motiv ca a fost legionar. S-a facut o mare greseala, pentru ca nu a fost.” Si le-am povestit episodul cu Titi Dumitrescu de la Fântânele, care a spus ca a fost obligat sa dea declaratia ca tatal meu a fost înscris ca legionar în satul Fântânele...

– Mai Bogdane, îmi zice tov. Marconescu, îti aduc dosarul lui taica-tau si sa vezi ca el a declarat ca a fost legionar.

– Nu se poate, tovarase secretar, eu am fost de fata la discutie, ma jur ca este adevarat ce spun.

– Bine, uite am sa-ti aduc dosarul. Si dupa o ora a venit cu dosarul. Dosarul era cu coperti din carton subtire de culoare gri si cu creion rosu scria pe el „Exclus”. Mi-a deschis la pagina cu declaratia.

– Citeste! Este scrisul si semnatura lui?

– Da! – îi cunosteam bine scrisul.

– Uite: „recunosc ca am facut parte din cuibul Marasesti condus de Titi Dumitrescu.”

– Nu se poate, nu-mi vine sa cred. Domnule, dar nu a fost, eu am asistat la discutie. Pot sa vad dosarul?

– Nu, nu-ti arat decât atât! Mai Bogdane, sa nu-l acuzi, tu nu poti sa stii în ce conditii si pentru ce a dat aceasta declaratie. Astea au fost timpurile, nu trebuie sa-i judecam! Sa-l lasi în pace, te rog!

– Bine, dar eu nu las lucrurile asa!

– Ei, atunci, sa te învat ce-ai de facut, zice Marconescu. La Comitetul Central se afla arhiva fostei Sigurante si lista completa a legionarilor se afla acolo. Sa-l verifice daca este pe aceasta lista.

Nu-mi mai aduc aminte cum am ajuns la un tovaras Ungurescu, care raspundea de aceasta problema si care era tot de prin Mehedinti. Am facut o cerere de verificare a listei de la fosta Siguranta a statului pentru a confirma sau nu daca tatal meu se afla pe aceasta lista a fostei Sigurante, si prin urmare, daca a fost legionar.

Am primit raspunsul si m-am întâlnit cu acest tovaras Ungurescu.

– Ati avut dreptate, tatal dumneavoastra nu se afla pe aceasta lista. Dar nu puteti face deocamdata nimic. Toate dosarele de admitere la Colocviul de Doctorat ca si cele de promovare în functii universitare se semneaza în final de tovarasa Elena Ceausescu. Ne ducem cu geamantanele de dosare la semnat. Din moment ce a semnat dânsa nu mai putem sa revenim. Va înscrieti anul viitor la doctorat si nu vi se va mai respinge dosarul.

Dupa discutia cu Marconescu si dupa ce am vazut declaratia, eram total descumpanit. Fusesem ferm convins ca tatal meu nu recunoscuse acuzatiile ce i se adusesera. Am ajuns acasa.

– De ce ai semnat? l-am întrebat. De ce nu ai revenit sa ti se faca dreptate?

Mi-a raspuns ca a renuntat, ca n-avem decât sa ne luptam noi. Cred ca nu vroia sa-si recunoasca înfrângerea, fusese zdrobit si nu vroia sa-si mai aminteasca acest lucru, si mai ales ca avusese aceasta slabiciune. Dar tot dintr-o „Nota informativa” am aflat ca „am cedat pentru ca nu-mi primeau copiii la scoala”

Am ramas singur cu maica-mea. M-a luat în primire:

– Nu-l lasi odata în pace? A facut-o pentru voi, nu a avut încotro, ca nu va primea la scoala.

– Asa-i, dar el nu vrea sa recunoasca ca a fost înfrânt.

– Da, si ce vrei de la el? sare maica-mea la mine.

– N-am sa ma las, am sa-l pun sa faca contestatie! Am sa-l lamuresc eu!

Fusese înfrânt! Înca o data raul învinsese oamenii cinstiti cu frica de Dumnezeu, înca o data cei slabi sau cei de caracter erau umiliti.

I-am zis tatalui meu:

Eu: – Ai crezut în bine, în adevar, în victoria binelui asupra raului, în lupta dreapta, în competitia cinstita? Nu ai vazut ca exista si procedee de reprimare sau de suprimare a concurentei prin care esti scos din competitie? Ai crezut ca vei învinge în ring prin profesionalism, prin superioritatea morala si intelectuala?

Nu, nu-i asa! vine Raul si-ti ia dreptul de a intra în competitie, cel puternic îti taie mâinile, îti ia totul, si dupa ce s-a folosit de tine si te umileste, te arunca la gunoi sau te îneaca. Unde si când vezi tu dreptate pe pamântul asta?

Pe pamântul tarii asteia, blestemat de când se stie, toti care s-au nascut aici au fost înfrânti si umiliti, tâlhariti si cu munca lor altii s-au pricopsit, începând cu romanii care s-au întors victoriosi, fericiti, au petrecut zile în sir cu aurul dacic, privind cum sclavii adusi din Dacia sunt omorâti în arene, pusi în lanturi, îndoiti sub bici, cu averile confiscate, femeile violate si cu copiii distrusi sau luati sclavi. O întreaga civilizatie, a Dacilor, a fost lichidata, la fel ca cea Azteca, din care s-au îmbogatit spaniolii, pentru ca un imperiu sa se hraneasca din carnea lor. Cei puternici au întotdeauna dreptate, „adevarul" este de partea lor. Toata morala crestina este un fals, nimic nu-i adevarat, decât puterea raului. Este normal ca acest popor sa nu aiba coloana vertebrala, sa nu mai creada în nimic, sa încerce sa se strecoare decât sa ia lupta în piept. De fiecare data când a luptat a fost zdrobit si umilit. Mai bine cu „capul plecat, ca sabia nu-l taie!". Mai bine sarac ca sa nu aiba de ce sa-ti taie capul! Mai bine pribeag decât statornic! Mai bine într-o tara straina decât în tara ta! Pe aici au trecut toti si-au pârjolit pamântul asta, iar mamele noastre au blestemat pamântul în care si-au nascut copiii. Da, este o istorie care se repeta!

El: – Dar taranii de la munte pastreaza portul Dacilor vechi. Chiar nu a ramas nimeni în paduri? Au distrus civilizatia dacilor, dar nu au putut sa-i extermine pe toti. De unde au luat romanii aproape o jumatate de milion de sclavi? Cum se pastreaza limba romanilor pe pamântul asta? La fel au facut si cu evreii. Ce, n-au putut sa-i decimeze? Ba da. Dar nu le trebuiau morti, le trebuiau vii.

Trebuie sa privim lucid si cu speranta; asta este samânta din care va încolti si va creste constiinta poporului nostru: credinta si speranta.

Eu: – O fi asa, dar trebuie sa învatam sa gândim si sa luptam si sa admiti existenta raului si a luptei necinstite, a vicleniei, a minciunii, a dezinformarii! Nu esti înfrânt decât atunci când recunosti ca esti înfrânt; când îti cedeaza nervii si depui armele; când moralul tau este la pamânt. Si, aici s-a lucrat. Asupra psihicului; s-a studiat psihologia individului si de grup si s-a actionat folosindu-se toate procedeele de influentare psihica: procedeul Cain-Abel, procedeul abandonului moral, procedeul calului Troian, procedeul Oedip, lupta prin infiltrare si proliferare, nonviolenta, prin minimalizare, discreditare, dezinformare, substituirea si introducerea unei protectii pe canalul de intrare ca sa nu mai fie reanalizat sistemul, fetisizarea, rastalmacirea s.a.m.d., într-un cuvânt diversiunea! Diversiunea este materia de baza a serviciilor de informatii, asa cum anatomia este disciplina de baza în învatamântul medical.

Toate acestea au ca scop de a induce în suflet îndoiala si negatia, sa te raneasca, sa sparga constiinta, sa te îndoiesti de tine, sa depui armele, sa ajungi sa te desconsideri pe tine, sa te negi pe tine, sa te demoralizeze, sa-ti negi fratii, parintii si copiii, sa nu mai ai credinta si speranta, sa-ti fie greata de tara în care te-ai nascut si chiar de tine, sa contesti valorile nationale si sa te închini la cele straine.

S-a studiat totul în laboratoare de psihologie, ca în cusca pe animale de experiente: nu cu armele câstigi, ci cu cuvântul, forta care rasuceste mintile si perverteste constiintele.

El: – Da, aici se lucreaza! Armele sunt doar ca sa te ameninte, sa te sperie, sa te demobilizeze, cuvântul este adevarata unealta. În mâna cui?

Eu: – A celor puternici care hotarasc soarta altora, ce este bine si ce este rau, ce e adevarat si ce nu. Marea lupta se duce la nivelul de sus al zeilor, între bine si rau, între Cristos si Satan, între ordine si dezordine, între constructie si distrugere, folosind cele doua puteri de atractie sau de respingere, iubire si ura. În orice sistem viu apar aceste doua forte.

El: – Da, asa-i! Orice lucru poate fi întors pe doua fete. Depinde de unde îl privesti, dinspre unul sau dinspre altul. Cine are dreptate? Cine este mai bun? Eu stiu?!

Eu: – Vezi, „Stiu ca nu stiu" a zis Socrate. Noi nu ne putem însa permite sa spunem asa. Noi trebuie sa stim ce stim si sa stim ce nu stim. Si sa stim ca ce nu stim este mai mult decât ce stim si prin urmare sa ne îndoim permanent de un adevar pentru ca adevarul este si functie de timp.

Adevarul este schimbator, fie si daca este peren. Acum este la unii, mâine s-ar putea sa fie la altii.

El: – Orice om poate sa cedeze pâna la urma, depinde de puterea care i se opune: cât de mare este, cât timp actioneaza, daca îl copleseste, daca nu mai are pentru ce sa lupte sau daca tinta lui s-a pierdut, sau nu depinde de el. Pentru el poate sa reziste, dar pentru altul, pentru copiii lui de exemplu, îi sacrifica pe ei pentru sine?

Eu: – Da, ai dreptate.

El: – Si asta am facut si eu, nu am stiut ca voi fi atacat prin voi!

Si atunci îl acuzam pe tatal meu ca a cedat, pentru ca îl judecam cu mintea mea de atunci.

Eu: – Totusi, de ce nu ai acceptat sa fii informator, si apoi, cum ai putut sa dai o astfel de declaratie? De ce te-ai lasat înfrânt?

El: – Tu nu ai dreptul sa ma judeci pe mine! Eu am constiinta!

Eu: – Oare, asa sa fie? Actiunile tale, iata ca se întorc împotriva mea si a lui Cornel! Tu aveai voie sa hotarasti pentru tine daca ai demnitate sau daca te respecti pe tine dar tu nu îti aperi demnitatea si constiinta cu pretul sacrificiului nostru. Te sacrifici pe tine daca vrei, dar nu pe noi, ca sa-ti pastrezi sufletul tau curat.

El: – Judeci cu alta minte, în alte conditii si în alt timp...

Eu: – Si apoi, daca este asa, de ce ai cedat pâna la urma? Daca ai plecat pe un drum, de ce nu ai mers pe el pâna la capat? De ce te-ai întors? Ori cedai de la început si acceptai pactul cu Diavolul, ori mergeai pe calea lui Cristos pâna la capat, si nu te lasai doborât! Te-au torturat? Ti-au rupt mâinile în usa? De ce ai dat declaratia aia?

El: – Am capitulat pentru voi. Cornel nu era primit la scoala, tu nu ai fi fost primit în facultate, ce se alegea de voi? Pe mine puteau sa ma închida, îmi înscenau ceva si eram terminat, stiam ce înseamna sa fii în pragul mortii, dar aveam dreptul sa va sacrific pe voi ? Nu am crezut ca ma vor ataca prin voi!

Eu: – Nu ai crezut în tine pâna la capat ! Asta este, a fost o crapatura prin care a intrat îndoiala. Nu ai tras un cerc în jurul tau, si chiar si asa ai lasat un spatiu, o fereastra, si a intrat Raul.

Te-ai lasat ademenit de perspectiva uitarii... Si, la urma urmei, asa naiv ai fost? Cum ai crezut ca ei nu îti vor ataca familia, i-ai crezut cinstiti?

El: – De, nu întotdeauna am judecat corect. Nu întotdeauna poti anticipa ce urmeaza. Am sperat în mai bine.

Eu: – Ai sperat pentru ca te iluzionezi cu ideologia asta crestina care nu e buna decât pentru fraieri!

El: – Cine crede ca exista bine total sau rau total, se înseala. Întotdeauna binele vine si cu raul, si raul cu binele. Nu pot fi separate. Asa ca e normal ca omul sa aleaga gresit !

55. El si eu, dialoguri intermitente

Pensionar fiind, dimineata, daca nu se scula devreme sa plece la pescuit cu inginerul Stoianov, îl gaseam fie citind, fie scriind, fie meditând la cine stie ce problema pe care mi-o transmitea mie de obicei eu eram interlocutorul lui si cu mine avea contraziceri, discutii aprinse, care, daca stateai pe margine si ne ascultai ziceai ca mai avem putin si ne luam la bataie.

În baie, când se barbierea, cânta slujba de la biserica. Le stia cred, pe toate; cu memoria lui, si cum fusese copil de biserica, le tinea minte. Asa ca daca era bine dispus îmi spunea mie câte un panseu. Avea discutii cu maica-mea.

– Mai Bogdane, zice el printre altele, femeia trebuie sa fie cu douazeci de ani mai tânara ca barbatul (a lui era doar cu opt) pentru ca nu mai are chef si îsi respinge barbatul de la o vârsta. În loc sa depuna efort sa-l mentina în tonus, sa încerce sa-l cucereasca zilnic pe barbat, le vezi ca devin delasatoare, nu mai sunt cochete, se îngrasa ca morsele (maica-mea era totusi slaba), miros a bucatarie, sau a ceapa prajita când se urca în pat. Ma, ar trebui ca femeile sa primeasca o educatie – auzi tu, egalitatea femeii cu barbatul! – ce prostie! Pai, barbatul a fost întotdeauna „protos”. El este stâlpul casei de care se tin toti, el este busola familiei, el arata directia, el este

zidul casei. Când moare barbatul, totul se prabuseste, nu mai are sens, finalitate. De-asta sunt atâtea divorturi, de-asta copiii nu mai primesc educatia care trebuie! De la barbat învata baiatul sa se poarte ca un barbat si fata sa învete cum sa-si formeze barbatul si cum sa se poarte cu el.

Din lipsa de educatie, a mamei dar si a tatalui, fetele proaste au impresia ca daca arcusul e mare si greu si apesi tare pe coarde, vioara, care imita trupul femeii, va cânta mai bine si mai frumos. Nu ma, nu-i asa. Ceea ce face ca muzica sa fie frumoasa este priceperea si sentimentul, ma!

– Da, completez eu, asta conteaza, dar si arcusul potrivit!

– Ei, da! Când pleaca barbatul, toata familia este în deriva. El este punctul de sprijin al familiei. Eu nu stiu, lumea asta s-a prostit de tot. Auzi! Emanciparea femeii! Pai, ce experienta istorica are chestia asta si pe cât din suprafata planetei acesteia s-a aplicat? Si a iesit mai bine?

– Ei, totusi, nici femeia sclava!

– Nu ma, nu sclava, dar femeia trebuie sa simta ca este a cuiva, ca apartine unui barbat, barbatului stapân si responsabil al ei! Un lucru care n-are stapân, se risipeste, se pierde. La fel si femeia! Femeia trebuie sa-i asigure în schimb linistea, echilibrul barbatului, insula lui. Femeia trebuie sa fie contrariul barbatului.

– Adica negatia lui?

– Contrariul nu înseamna negatia, asta înseamna ca ceva nu mai exista; nu, ma, contrariul înseamna complementarul: cei doi alcatuiesc un sistem, un sistem este format din contrarii, sunt dihotomice, totul este pereche. Daca sunt mai multi dusmani, ei se vor grupa în doua tabere, întotdeauna doua.

Si femeia trebuie sa fie perechea lui, complementarul, umbra lui si amândoi sa traga împreuna în aceiasi directie, sa-si duca crucea. Taranca spune: „omul meu”, adica jumatatea de om a ei, si taranul spune: ”muierea mea”. Dar întotdeauna, una din parti – un subsistem – trebuie sa fie mai slaba, pentru ca altfel sistemul se blocheaza. Pentru ca familia sa se mentina, trebuie ca unul din soti sa cedeze: doua pietre tari nu macina, si cea care cedeaza trebuie sa fie femeia, daca barbatul ajunge mai slab, femeia, cu instinctul ei, îl face cârpa si atunci îl arunca. Asa ca barbatul trebuie sa fie barbat, stapân!

– Ei, tu nu vezi ca lucrurile s-au schimbat?

– Da, dar nu e bine! Timpul o sa confirme traditia care a fost si o sa elimine aceste deviatii.

– Auzi, schimb eu vorba, dar ce zici de geniul asta din Carpati?

– Ei, nu vezi ma, ca stau si se închina la un incult, si oricum nu este vreun destept.

– Da, domnule, dar uite ca are intuitii! A facut si destule lucruri bune!

– Hai ma, te-ai prostit si tu?

– Domnule, uite, el a asigurat fiecarui om o pâine si un acoperis deasupra capului.

– Este adevarat, si e mare lucru, dar asta nu înseamna ca e nu stiu ce destept, ci ca este cu intentii bune si ca este cu poporul.

– Pai altii au distrus tara si poporul asta si s-au gândit numai la ei!

– Da, dar astia, toti lingaii astia, îi cânta osanale si îl vor distruge. Daca unui copil îi dai numai note de zece si el nu le merita, îl distrugi.

Da, ai dreptate, asta i se urca la cap si îl ameteste; nivelul lui este mai jos.

El: – Ma, uite, astia spun ca a fost cizmar. Ma, asta îti spun eu ca nu a fost cizmar!

Eu: – Ei, pe dracu! Chiar asa?

El: – Da ma, uite, ca sa fii cizmar, trebuie sa stii sa faci un pantof, sa stii sa tii clientela, cizmaria, sa faci ca cizmaria sa fie profitabila, sa rezisti la concurenta. Pai îl vezi tu în stare pe asta de asa ceva?

Ma, când Marx a spus ca clasa muncitoare este detasamentul social cel mai avansat, avea dreptate. Pe timpul ala, muncitorul, adica meseriasul, stia sa faca un lucru de la cap la coada. Lua bani, facea o caruta, o vindea, cumpara materiale, construia alta, o vindea, închidea cercul. La fel, daca construia o casa, o unealta, mobila, întelegi ? Muncitorul de azi, pe banda de lucru a fabricii sau a societatii, nu mai face decât o etapa. Mintea lui nu mai închide cercul, de asta-i vezi rataciti. De-asta îl apreciaza astia pe Ceausescu, ca nu-l vad pâna la capat, cum va sfârsi el si cum vom sfârsi noi!

Eu: – Da, este interesant ce spui; si comunismul cum a aparut?

El: – Comunismul asta s-a nascut din negarea a tot ce a fost. Oare a fost bine? s-au întrebat multi, de-a lungul istoriei. Printre ei si Platon – vezi, a pus la îndoiala sistemul social. Cine l-a pus sa se îndoiasca? – Dracu', ca pe Eva: oare nu cumva ar putea fi mai bine? Cum sa nu! Si ce si-a imaginat el? A elaborat „Republica" lui, care sa perfectioneze omul, deci cu intentia de bine.

Eu: – Ei, Platon a fost un idealist care a vrut ca omul sa devina mai bun, sa elimine viciul – incapacitatea omului de a se opune instinctelor, apetitului la rau, pornirile rele, dominatia raului asupra constiintei, nu?

El: – Da, dar odata cu acest bine pe care-l intentioneaza, a adus si raul, a supralicitat poate si uite ce a iesit. Indiferent cum vrem sa-l interpretam pe Platon, el este cel care sugereaza modelul statului comunist. – Iata o societate în care sa fim toti egali, adica o societate omogena, totul la comun, adica comunista. Averile toate la comun, femeile de asemenea, sa conduca batrânii, adica filozofii.

Eu: – Ei, nu batrânii, oamenii maturi care nu se mai supun pornirilor necontrolate de ratiune.

El: – Ma rog, e lipsit de importanta, învatamântul sa fie etatizat, ca sa fie educati copiii cum trebuie; sa fie numai trei clase sociale: clasa conducatorilor (a filozofilor), clasa paznicilor (a militarilor), si clasa producatorilor, care erau singurii care aveau dreptul de proprietate asupra

uneltelor. Aristotel si Platon au gândit „Statul perfect”. Însa un alt grec înaintea lor, cred ca Lycophron, vedea statul ca garant al drepturilor cetateanului, nu ca un instrument de perfectionare a omului, si astazi statul ramâne un garant al drepturilor cetateanului.

Eu: – Si Cristos ce a facut, de se numara anii de la el?

El: – Ei da, principiul de baza al lui Cristos, principiul iubirii, a fost rastalmacit si subordonat raului; „toti sunteti egali pentru ca toti sunteti copiii lui Dumnezeu, sunteti frati, nu aveti voie sa va tâlhariti unul pe altul, sa va omorâti, sa va înrobiti, sa va luati femeile, caci Dumnezeu Tatal nu vrea sa-si vada copiii distrugânduse unul pe altul! Si era adevarat asta, dar asta s-a bazat pe principiul iubirii, nu al urii. Ce, nu-i asa?

Eu: – Ba da, cred ca ai dreptate. Au interpretat egalitatea în fata legii ca egalitate între indivizi. Domnule, eu nu sunt filozof. Dar am dreptul sa interpretez cu mintea mea, ca de-aia mi-a dat Dumnezeu mintea, ca sa gândesc un lucru, o idee. Este dreptul meu, enuntat de Descartes, sa ma îndoiesc de orice! – în felul acesta aflu adevarul. Nu numai ca am dreptul sa ma îndoiesc, dar am obligatia la analiza proprie. Cum sa se nasca în mod spontan macar o masa sau un pantof? Posibilitatea de distrugere a începutului constructiei este mult mai mare decât cea a continuarii procesului. Si daca un pantof nu se poate autocrea, cum o sa se autocreeze o celula, daca nu exista o matrice de transformare? Dar tu esti de acord cu existenta lui Dumnezeu, nu esti de acord însa sau mai bine zis nu acorzi suficienta importanta, greutate, lui Satan. Noi pe asta ne contrazicem!

El: – Iata cum a întors Marx lucrurile, Marx fiind, dupa câte stiu eu, satanic, închinator în templul Satanei: Asa este, ne nastem egali ! Ca asa a zis si Cristos. Cum ne diferentiem atunci în bogati si saraci? Prin furt: cei bogati au furat munca celor saraci; si trebuie, ca urmare, sa-i urâm pe cei bogati. Iata ura care ascute lupta de clasa!

Eu: – Este treaba lui, dar comunismul se bazeaza pe negarea existentei lui Dumnezeu, si pe pereti, în loc de simbolurile lui Dumnezeu îl pune pe Guru al lor, în loc de idolatrie religioasa, idolatrie politica si creatie spontana.

El: – Ai dreptate. Cred ca Rousseau, în „Contractul social”, a negat creatia prin inteligenta, prin informatie. Dar informatia apare prin negatie sau diferenta.

Eu: – Ma rog, se poate! Dar negatia face schimbarea si informatia este semnalul care semnifica o schimbare.

Schimbarea se face datorita perturbatiei, adica a stavilei neîntrerupte, a obstacolului permanent pe care-l pune Satan; el creeaza conflictul între contrarii, intriga. Si-atunci, iata ca este nevoie si de Satan. Ba mai mult: nu este necesar sa existe Dumnezeu, spun marxistii. Este suficienta contradictia. Si atunci ramâne omul cu constiinta lui, cel care determina totul si care poate face Revolutia!

El: – Dar cine impune finalitatea , scopul care determina structura sistemului? Numai Dumnezeu. Fara Dumnezeu nu exista nimic!

Eu: – Nu e nevoie de Dumnezeu. Finalitatea rezulta din jocul întâmplarii si al necesitatii.

El: – Da, asa a aparut si ateismul proletar. De fapt era Satanismul proletar: au adoptat culoarea rosie a lui Satan; în loc de iubire, ura; în loc de dragoste, erotism; în loc de echilibru social, lupta de clasa cu simbolurile ei, secera si ciocanul. Secera, simbolul coasei, al mortii si ciocanul cu care se sparge totul, se distruge. În locul lui Dumnezeu a pus negatia si creatia spontana a lumii.

Eu: – Clar. Si sa-ti mai spun si eu ceva: si Aristotel si Platon si comunistii au adoptat modelul antropomorf sau mai bine zis psihomorf pentru stat, statul ca organism.

El: – Antropomorf, psihicul apartine omului! Dar hai sa trecem mai departe, ca-mi pierd sirul ideilor. O sa mai revenim asupra acestei probleme... Avem asadar câteva elemente ale comunismului: ura de clasa, desfiintarea exploatarii, comunizarea averilor, ateismul. Iata ca apare Darwin, si îl interpreteaza si pe asta cum vor ei. Explica cum ne diferentiem, prin adaptare la mediu si selectie. Indivizii, în functie de mediul social, capata calitati noi si se selecteaza astfel în bogati si saraci, în destepti si prosti. Cei care au avut de mâncare cresc mai înalti, nu?

Eu: – Si nu-i asa ?

El: – Nu-i asa, întâi apare mutatia genetica, apoi selectia în functie de mediu, si adaptarea la mediu. Tu poti sa stai la soare cât vrei, culoarea bronzata nu se transmite. Ei, dar ca sa faca asta, trebuia ca Lenin sa nege genetica. Desi Morgan si Mendel descoperisera legile geneticii, ideologii comunisti neaga genetica: calitatile dobândite nu se transmit la urmasi. Totul este asimilat prin reflexul conditionat al lui Pavlov: suna clopotelul în timp ce ti se arata mâncarea si salivezi, si apoi când suna din nou, chiar daca nu vine si mâncarea, încep sa-ti curga bale din gura. Asa se învata totul, prin reflex conditionat, si totul este condus de la centru, din creier.

Eu: – Iata deci si conducerea centralizata din statul comunist!

El: – Exact, mai baiete. Ei, dar pentru asta trebuia combatuta teoria celulara a lui Wirchow, de la mijlocul secolului XIX, autonomia celulara, automatismul sistemelor vii. Wirchow a spus: „Omnis celula ex celula”, si prin extensie, orice celula nu numai ontogenetic, dar si filogenetic, se naste din celula, deci nu exista generatie spontana.

Eu: – Am înteles. Ei si asta trebuie negata – ce automatism? Nu exista! Conducerea se face de la centru, negam si cibernetica lui Wiener, reglajul automat prin feed-back, desi asta seamana cu reflexul conditionat. Negam si teoria informatiei a lui Shanon, deci marfa nu contine informatie, contine doar munca, plusvaloare obtinuta prin exploatare. Si de aici ajungem sa spunem ca numai exploatarea muncii este sursa de îmbogatire, nu si informatia.

El: – Alta eroare, intentionata, zice el. Dar de ce? Explica-mi tu!

Eu: – Pentru ca, zic eu, orice marfa contine informatie, materie prima, munca si alte costuri.

El: – Bine, dar spune-mi si mie, de fapt ce este cu aceasta informatie? Ca vad ca tu ai citit despre asta.

Eu: – Informatia, cum am mai spus, este un semnal care semnifica o schimbare, adica noutatea. Ea are un volum mic si o valoare mare si din ce se da, din ce se consuma, din aia se înmulteste, în timp ce restul componentelor marfii, pe masura ce se consuma, se reduc.

El: – Da, astfel încât, cu cât vinzi mai multa informatie, cu atât te îmbogatesti, si de asta tarile slab dezvoltate din ce exporta mai mult, deobicei saracesc! Nu-i asa, baiete?

Eu: – Exact! Si cei care vând tehnologie se îmbogatesc! - de principiu.

El: – Da, am citit si eu si este clar ca, pe vremea lui Marx, cantitatea de informatie cuprinsa în marfa era putina. Un pantof se facea ca si în urma poate cu un secol.

Eu: – Da! Dar astazi, un pantof lansat la o prezentare de moda la Paris, cu o noua linie, adica informatie, este posibil sa coste de zeci de ori mai mult decât un bocanc. Si daca a reusit sa-l vânda, poate face alti pantofi mai scumpi. A câstigat informatie. Informatia este scenariul filmului de pe o rola, iar materia prima este rola de film. Deci bogatia se naste astazi deobicei mai mult prin inteligenta si mai putin prin exploatare, întelegi?

El: – Deci nu mai e atât de actuala îmbogatirea asta prin plusvaloare rezultata din munca bruta.

Eu: – Si ce legatura are toata aceasta expunere cu comunismul?

El: – Toata ideologia comunista a fost o rasturnare de principii, o rastalmacire, omisiunea unor legi obiective, stiintifice, un fetis, o interpretare gresita, în unele cazuri, facuta metodic, luând lucrurile de la baza, în adâncime dar si în suprafata, ca sa dai greu de capatul firului.

Eu: – Treaba desteapta, zic eu, nu gluma! Dar erau ei asa de destepti, ideologii marxisti, ca sa întoarca totul?

El: – Erau, sigur, dar mai mult, astia au crezut ca pot sa-l prosteasca si pe Dumnezeu!

Eu: – Eu cred ca nu i-a dus mintea atâta!

El: – Mai baiatule, analiza nu se face doar de la cauza la efect, ci mult mai adânc, mergând la esenta fenomenului si evolutia lui. Asa cum se pune un diagnostic: cauza-efect-evolutie. Dar repet, cunoasterea înseamna esentializare si nu doar identificarea fenomenului. Vezi ca ei au pornit în elaborarea ideologiei lor, cu începutul, cu esenta filozofiei: teogonia, androgonia, prioritatea constiintei sau a materiei, cognoscibilitatea lumii.

Eu: – Dar totul este fals în ideologia comunista, nu? Suntem de acord?

El: – Cum sa nu? Asa este, ma baiatule, minciuna are însa picioare scurte si falsul ideologiei iese la suprafata, iar comunismul va cadea pâna la urma, si Ceausescu asta va cadea si el!

Eu: – Din ce spui tu, si asa cred si eu, rezulta ca ideologia comunista este o ideologie satanica!

El: – Bineînteles, aproba el!

Eu: – Da, sunt de acord, dar sa-ti spun ceva; de Satan avem nevoie! Ce ne-am face, zic eu, fara el?

El: – Dar de ce ma, este nevoie de rau?

Eu: – Pai, sa-ti spun: Edenul...

El: – Bine. Hai ca ai mai zis: sa luam Biblia si sa citim câteva paragrafe. Uite paragraful care mi se pare mie de o frumusete inegalabila: Evanghelia dupa Ioan.: „La început era Cuvântul si Cuvântul era la Dumnezeu si Dumnezeu era Cuvântul... Toate lucrurile au fost facute prin El si nimic din ce a fost facut n-a fost facut fara El... El era viata si viata era lumina oamenilor... Lumina lumineaza în întuneric si întunericul n-a biruit-o."

Eu: – Ce se spune, de fapt, aici, zic eu, talmacind în termeni actuali... Pai, uite, Cuvântul este informatia, sau un simbol purtator de informatie si informatia era Dumnezeu însasi, si Dumnezeu a zis „sa se faca lumina".

Si apoi uite, aici scrie: „La început Dumnezeu a facut Cerurile si Pamântul. Pamântul era pustiu si gol, si Dumnezeu a zis: Sa fie lumina! Si a fost lumina... Apoi Dumnezeu a sadit o gradina în Eden..., si a pus acolo pe omul pe care-l întocmise..., si pomul vietii si pomul cunoasterii... Apoi Dumnezeu a zis: Sa facem omul dupa chipul Nostru; el sa stapâneasca peste pesti, vite, peste toate... Dumnezeu a luat una dintre coastele lui Adam, [adica a luat cromozomul masculin Y si a ramas femeia cu doi cromozomi XX...] si din ea a facut o femeie... Omul si nevasta lui erau amândoi goi si nu le era rusine..."

În fine, ispitirea femeii: „Sarpele... a zis femeii: Oare a zis Dumnezeu cu adevarat... sa nu mâncati... ca sa nu muriti... Hotarât ca nu veti muri. Dar Dumnezeu stie... ca vi se vor deschide ochii, si... veti cunoaste binele si raul... iata îndoiala strecurata în sufletul Evei si apoi negatia – si apoi cunoasterea.

Eva si Adam au muscat din mar.

Atunci li s-au deschis ochii, si au cusut laolalta frunze de maslin si si-au facut sorturi din ele.

El: – Vezi ma, spune el, sa-ti pui fundul gol în televizor este un sacrilegiu!

Eu: – Da. Si acum, hai sa interpretam cele scrise în Biblie si citite de noi, la nivelul cunoasterii actuale, si am sa-ti demonstrez ca raul este necesar si, deci, comunismul a fost folositor oamenilor.

56. El si eu (continuare dialoguri)

Eu: – Existenta lui Dumnezeu poate fi demonstrata foarte simplu. Exista doua lumi: o lume a viului si una a mortii si de-asta învatam noi în scoli la uman si real - sau stiintele lumii vii si lumii moarte.

Stiintele asa zise exacte, pornesc de la o axioma: drumul cel mai scurt dintre doua puncte este linia dreapta, si o lege a fizicii ca un corp pierde din caldura pâna la egalizarea temperaturii lui cu mediul exterior.

Si daca aduni, 1 si cu 1 fac 2. Astea toate în lumea omogena, abstracta, pentru ca daca aduni un cal cu o iapa, nu fac doi ci fac trei, iar o capra plus o varza fac unu. Daca merg pe jos între doua puncte, drumul cel mai scurt nu este în linie dreapta ci are multe schimbari de directie.

Conform acelei legi (a II-a) a termodinamicii, ar trebui ca într-o infinitate de timp universul sa se egalizeze termic, ceea ce nu s-a întâmplat, ba din contra, au aparut sisteme cosmice noi, atomi, cristale, animale, plante.

El: – Asa ca vrei sa spui ca exista aceasta lume reala, în care sistemele sunt diferentiate. Lumea omogena sau abstracta nu exista decât în mintea si în logica noastra cu care vrem sa ne explicam lumea. Depinde deci de sistemul de referinta la care ne raportam.

Eu: – Da, asa este; în univers, legile fizicii, chimiei, matematicii, sunt deseori contrazise si acesta este efectul unei forte, al unei puteri care se opune omogenizarii, distrugerii si construieste macro si micro-universul dupa o matrice, un plan abstract.

Acest transport de energie termica, de miscare, deoarece caldura este efectul miscarii – dinspre cel care are mai multa energie spre cel care are mai putina energie, aceasta cantitate de caldura care se transfera, se numeste entropie. Odata cu aceasta schimbare de stare a sistemului de la un moment dat, sa-l notam cu St-0, spre o alta stare, S-tn, se produce si o schimbare de cantitate de informatie a sistemului, pentru ca, asa cum ti-am spus, „informatia” este un semnal care semnifica o schimbare. Deci, informatia nu este nimic si este foarte mult.

El: – Ce este informatia, adica? Sa lamurim din nou.

Eu: – Este o calitate a materiei care apare în momentul când se produce o modificare a ei, as zice eu; si se înmulteste când se transmite.

El: – Ai mai spus ca se caracterizeaza prin aceasta calitate.

Eu: – Da. Calitatea esentiala a informatiei este ca volumul, cantitatea, calitatea, sau valoarea ei se înmulteste când se da, în timp ce energia sau substanta, când se dau, se împutineaza, asa cum se disipa caldura. Din acest motiv, si cantitatea de informatie s-a numit tot „entropie”, de la caldura care se pierde si odata cu ea apare informatia.

Asadar în univers, acestei distrugeri, omogenizarii, dezordinii, i se opune o forta negentropica, a carei explicatie stiintele exacte nu o au.

Si iata ca în acest univers se construiesc atomi, sisteme cosmice, cristale, se nasc fiinte vii în permanenta, în timp ce ele sunt supuse simultan distrugerii, omogenizarii – mortii.

Între viata si moarte exista un echilibru.

El: – Cine face ca sa se învârteasca electronii în jurul nucleului atomic? Cine aduna atomii în cristale, care se opun fortei omogenizarii? Cine realizeaza sistemele planetare, galaxiile? Cine a facut plantele, animalele? Deci este nevoie de o constiinta care sa faca si sa întretina universul!

Eu: – Bineînteles!

El: – Cine leaga aceste elemente omogene pentru a forma sisteme ce se diferentiaza de aceasta substanta amorfa?

Eu: – Dumnezeu, de asta ne legam prin religie.

El: – Ei, dar cum?

Eu: – Pai, ca sa se lege între ele trebuie sa existe o forta care sa le adune, o atractie care evolueaza si ea, de la particulele cele mai mici si / sau mai simple, atomi, sau alte particule mai mici, la sisteme vii care se autodetermina pe sine, adica au constiinta, si aceasta forta evoluata se va transforma în iubire. Si ca sa moara, ca sa se descompuna la loc în elementele cele mai mici sau mai simple care se aseamana între ele, si unde o particula si cu alta particula fac doua particule, trebuie sa fie o forta de respingere, de dezlegare, care, la fiintele superioare va deveni ura, respingerea, distrugerea, moartea. Acestea sunt fortele centrifuga si centripeta, care evolueaza de la materia mai putin organizata, la sistemele vii evoluate, în ura si iubire. Am dreptate?

El: – Da, cred ca ai dreptate. Când se naste ceva, un sistem, întregul univers participa la acea nastere.

Eu: – Da! Daca tot universul asta nu ar fi asa cum este în acest moment (iata a patra dimensiune, timpul), atunci noi doi n-am mai sta de vorba în acest spatiu si timp. Sa-ti spun ceva: în momentul în care se naste un sistem viu, el poate avea o infinitate de grade de libertate. Ca într-un caleidoscop, apare si dispare o figura, dupa cum se roteste timpul.

Aceste fiinte tind sa evolueze, tind spre perfectiune, si perfectiunea este o stare unica – deci de nemiscare, si nemiscarea înseamna tot moarte, asa ca perfectiunea nu poate fi atinsa decât în moarte.

Tot universul este format din sisteme. Esti de acord?

El: – Da! Totul este organizat, ordonat în sisteme.

Eu: – Si acum sa-ti mai spun. Aceste sisteme pot fi simple sau automate, cu autoreglare. Sistemele automate sunt facute din contrarii care se alearga unul pe altul...

Dar nu este important ca cele doua contrarii se alearga unul pe altul, se învârtesc în jurul unui punct, important este ce rezulta din aceasta miscare. Daca un cerc se învârteste, nu are importanta asta, ci faptul ca arata verticala sau ca pe el se poate pune o greutate si se realizeaza o roata. Hai sa ne întoarcem la Biblie !

La început a fost Cuvântul, iata ca totul s-a facut prin informatie, din care s-a nascut energia, lumina si substanta. S-a facut de catre Dumnezeu prin iubire.

El: – Stai, stai, stai! Pai, cine a creat informatia, Dumnezeu sau Satan – pai, faci o mare greseala!

Eu: – Dumnezeu a fost totul si a creat totul, Cuvântul ca simbol si semnal este purtator de informatie, în Eden exista Pomul Cunoasterii – Nu?

El: – Bine.

Eu: – Satan l-a aratat, l-a descoperit oamenilor, el a dat oamenilor cunoasterea adica informatia. Este clar? Aceste sisteme pot fi create si de om, sistemele artificiale cu autoreglare. Pentru ca omul este facut dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu.

El: – Dar aceste sisteme artificiale, chiar si robotii care se autoprogrameaza, nu au puterea iubirii în ele, ele chiar daca se autoperfectioneaza nu pot sa se autoînmulteasca, pentru ca înmultirea se face prin iubire, prin atractie. Nu?

Eu: – Da! Pe de alta parte, ele sunt liniare si se autoprogrameaza prin calcul numeric, în timp ce sistemele naturale se autoprogrameaza prin calcul analogic. Este o mare deosebire între masini si sistemele vii. Sistemele naturale sunt deschise, cuplate între ele în serie sau în paralel, si actioneaza în vederea unui scop, dobândind proprietati noi si devenind subsisteme ale unui sistem superior, iar la rândul lor sunt alcatuite din subsisteme.

El: – La fel poate ca sunt si cele facute de om, dar ele nu se autodetermina, nu pot sa se autoînmulteasca.

Eu: – Exact!

El: – Da, dar toate sistemele cosmice sunt în miscare; de ce se misca?

Eu: – Se misca pentru ca ele tind spre echilibru, sunt programate sa fie în echilibru si acest echilibru se realizeaza între contrarii, este un echilibru dinamic.

El: – Vezi, contrariile pot fi complementare (concordante) dar inegale, caci daca sunt egale, sistemul se blocheaza, iar daca sunt antagoniste sistemul se autodistruge; ce ziceam eu de relatia barbat, femeie. Si erai si tu de acord.

Eu: – Da, si reglajul se realizeaza prin feed-back-uri sau feed-before, în cazul în care se face predictia, pentru ca sistemele se regleaza si la ce va urma, la starea ulterioara, în viitor, trecând peste prezent. Acest reglaj se face preponderent prin extrapolare la sistemele artificiale liniare, în timp ce în sistemele neliniare reglajul se face prin predictie, feed-before.

El: – N-am înteles ce spui.

Eu: – Sa-ti explic. Uite, un proiectil merge liniar; ce s-a întâmplat în trecut se poate extrapola în viitor, calculul se face numeric, un feed-back simplu – ca sa lovesti un avion îi calculezi traiectoria si o extrapolezi pâna în momentul când se întâlneste cu proiectilul.

Însa o pasare nu zboara liniar, ea poate sa-si schimbe directia oricând si atunci extrapolarea nu da rezultate. Trebuie sa faci predictie, sa ghicesti unde va fi, si sa te apropii treptat, limitând

intervalul stânga-dreapta si sus-jos fata de locul unde va fi în momentul urmator. În acest caz, calculul se face analogic; daca s-ar face numeric, rezultatul ar fi mereu depasit.

În primul caz se face cu un calculator de proces, rezultând o sinusoida, în cazul al doilea reglajul se face cu mai multe calculatoare legate în paralel, care delimiteaza pragurile, taind vârfurile sinusoidelor si pe acest interval se va deplasa pasarea sau fenomenul respectiv.

Primul reglaj este aplicabil statului tip dictatura, al doilea statului democrat. Din cauza aceasta s-au facut planurile cincinale si evaluari ale dezvoltarii, pentru ca se puteau extrapola rezultatele, în timp ce în democratie, analiza a ceea ce a fost nu poate fi exact aplicata în viitor, pentru ca intervine incertitudinea, aleatorul, saltul în sus sau în jos, crahul sau explozia economica.

Sunt doua modele de sisteme ale statului:

- unu: statul bazat pe dictatura, în care organul de conducere nu este influentat de organul executiv, este o conducere directa de tip piramidal, cum este statul socialist, dictatura personala de la noi, sau din Cuba, sau din U.R.S.S.

- doi: statul democrat – atenian, imaginat de Aristotel, luând ca model psihicul cu cele trei componente: vointa, afectivitatea si ratiunea., respectiv: organul executiv, legislativ si judecatoresc...

El: – Dar reglajul cel mai important tine de timp, iar sistemele artificiale nu înglobeaza timpul.

Eu: – Da. Pe de alta parte un alt factor important de reglaj este ritmul sistemului; sistemele artificiale nu au un anumit ritm care sa le coordoneze! În timp ce sistemele vii sunt controlate în primul rând de factorul timp. Hai sa ne închipuim un model si din el va rezulta importanta timpului, a ritmului, în reglajul sistemelor naturale, si importanta puterii mortii, a distrugerii care apartine lui Satan, perturbatia, elementul care împinge sistemul – si creeaza miscarea si informatia.

Sa zicem ca undeva, într-o padure, este programat sa se tina un concert.

Pentru aceasta este nevoie de a se sti ce concert vor cânta, sa existe partiturile, muzicantii, instrumentele, scena si spectatorii. Da?

El: – Ei, si ce legatura are asta cu ce discutam noi?

Eu: – Pai, ca sa se nasca o fiinta vie, trebuie sa fie locul, ambianta, întregul univers cum am spus, întreaga padure care participa, partitura muzicala, adica codul genetic, pe care îl detine fiecare celula din organism, muzicantii, adica organele corpului si sa fie toti adunati pe scena, adica celulele într-un corp viu. Este clar?

El: – Bine, si?

Eu: – Ei, acum, ca sa înceapa sa cânte, trebuie un dirijor care declanseaza concertul si sa tina ritmul – adica factorul timp de reglaj – altfel fiecare muzicant ar cânta cum ar vrea el, adica ar fi dezordine, anarhie.

El: – Si acesta ar fi momentul când începe diviziunea celulei-ou si ritmul biologic, vrei sa spui.

Eu: – Exact, nu ma mai întrerupe ca pierd sirul expunerii. Încep sa cânte, când totul este pregatit la nivel cosmic chiar, nu ?

El: – Da – deoarece am spus ca pentru ca noi sa stam de vorba acum, în acest loc, întreg universul ca spatiu si timp trebuie sa fie acesta care este.

Eu: – Dar fara dirijor, adica fara ritmul biologic care subordoneaza toata activitatea organismului nu s-ar putea concepe viata, acesta este cel mai important factor de reglaj, ritmul, care la sistemele artificiale nu este obligatoriu. Celulele se subordoneaza partiturii codului genetic, care are mai multe variante, programe, unele care stimuleaza sau deschid alte programe, altele care închid alte programe.

Deci nu este o singura partitura ci mai multe variante ale partiturii care se adapteaza la ce se întâmpla în jur.

El: – Dar toate programele trebuie sa se supuna ritmului organismului.

Eu: – Da, programele se adapteaza din mers. Dar se poate sa apara elemente de perturbatie, si nu se adapteaza programul. Pot fi participanti lipsa, pot sa intre pe scena spectatorii, unii muzicanti pot sa nu aiba instrumentele acordate sau sa cânte gresit sau fals, si atunci este nevoie de niste politisti, sistemul imunitar, care sa elimine greselile si pe neavenitii care apar pe scena, si trebuie sa existe si un sistem de reparatie.

El:- Care poate fi tot sistemul imunitar, care detine întreaga partitura, programele, si care are suficienta memorie pentru a compara elementele si a le elimina pe acelea care nu corespund cu schema optima, am înteles!

Eu: – Da, acest sistem imunitar este vital pentru sistemele vii – fara el nu exista viata, dar ca sa functioneze îi trebuie puterea de a distruge, de a omorî, iata ca avem nevoie si de forta mortii, ura; nu avem nevoie numai de creatie, de forta viului, de iubire. Este nevoie si de capacitatea de a distruge, de a omorî.

El: – Si perturbatia este necesara? Eu nu vad necesitatea ei! Am înteles ca e nevoie sa-i distrugi pe intrusi, microbii de exemplu.

Eu: – Nu numai microbii, ci si pe cei care ataca întregul organism, lupta pentru existenta cu alte organisme, fara de care omul nu poate supravietui. Suntem contaminati de mai multi microbi decât propriile celule. Daca nu ar exista imunitatea, am fi distrusi imediat. Este nevoie de capacitatea de distrugere.

El: – Bine, dar cum e cu necesitatea perturbatiei?

Eu: – Pai, ea exista, nu poate sa lipseasca. Acolo unde exista mai multi, mai multe elemente într-un spatiu si timp, apare si ciocnirea.

El: – Normal, dar ce vrei sa spui?

Eu: – Vreau sa spun ca viata care se naste din iubire, din atractia elementelor între ele si aparitia diferentierii, a sistemelor, prin puterea de creatie, de iubire, a lui Dumnezeu, daca nu ar exista si posibilitatea de distrugere, de omogenizare, de moarte prin urmare, ca rezultat al urii, deci fara Satan, nu poate exista.

El: – Înteleg ce spui, dar sa stii un lucru: ca forta creatiei este mult mai mare decât a distrugerii, exista un decalaj, ca urmare iata, viata triumfa în fata mortii. Cristos este mai puternic, Cristos nu cunoaste ura, cunoaste doar iubirea.

Eu: – Nu zic nu, dar pe Satan, Dumnezeu nu l-a aratat oamenilor ca pe Cristos, si de-asta oamenii se închina mai mult lui Cristos decât lui Satan, zeul focului.

El: – Nu stiu daca este zeul focului, poate doar pentru ca focul distruge.

Eu: – Toate sistemele, deschise sau închise, sunt supuse perturbatiei. Aceasta este forta distructiva, forta care tinde sa rupa echilibrul, atât din exterior cât si din interior, stavila neîntrerupta, cum am spus, forta mortii, ura, puterea si actiunea lui Satan, pentru ca sistemul trebuie sa se miste si se realizeaza în locul echlibrului static un echilibru dinamic, miscarea.

El: – Din ce mi-ai spus, am înteles ca forta urii, a mortii, pe care Satan o realizeaza, duce la miscare si informatie. Fara Satan în Eden, nu ar fi aparut cunoasterea-informatia-omul cultural. Deci Satan este un mare zeu, pe care nu trebuie sa-l ignoram? Asta vrei sa ma lamuresti tu?

Eu: – Bineînteles! îi datoram mult lui Satan: el a facut stiintele, el a facut ca omul sa evolueze, Omul nu este perfect, îi lipsesc multe calitati pe care restul fiintelor le au, omul a evoluat prin cunoastere, si, bineînteles ca a pierdut din perfectiunea sa.

Satan a existat de la început în Eden, dar rolul lui nu a fost pus în actiune decât atunci când omul, partea lui slaba, Eva, a simtit nevoia cunoasterii.

Si Satan nu a actionat direct, el s-a strecurat, ca sa zicem asa, s-a infiltrat prin îndoiala, neîncredere. El nu s-a aratat oamenilor precum Cristos.

Cum îmi explici necesitatea aparitiei lui Cristos pe pamânt?

El: – Uite, îti fac si eu un model. Sa zicem ca Dumnezeu, dupa ce a facut un musuroi de furnici în care exista numai iubire...

Eu: – Ba exista si ura, cum apare un intrus, cum îl termina, au sistem imunitar de recunoastere a „nonselfului", a strainului, deci detin si forta de distrugere, a mortii.

El: – Da, asa este, dar între furnici exista atractie, iubire. Daca între ele apare ura, aceasta poate sa duca la distrugerea musuroiului.

El: – Da, poate sa se ajunga chiar la canibalism.

Eu: – Asa cum la om a aparut un canibalism social, pentru ca oamenii au început sa se distruga între ei, si au ajuns sub nivelul bestiei.

El: – Ei bine, daca furnicile încep sa se manânce între ele, sa se urasca în loc sa se iubeasca, atunci ce-i ramâne de facut Creatorului, lui Dumnezeu? Poate sa le spuna furnicilor sa se iubeasca?

Eu: – Nu poate, pentru ca nu-l aud, sau nu-l înteleg!

El: – Bine, si atunci, ce poate face; îl trimite pe un fiu de-al lui, ca prin exemplul iubirii pâna la sacrificiu, sa le arate ca sa nu se mai urasca, pentru ca toti sunt copiii aceluiasi tata, si ca între frati trebuie sa existe iubire.

Eu: – Da, si acesta este Cristos. El: – Si el trebuia sa se arate oamenilor! Nu avea cum altfel.

Eu: – Da! Satan nu era nevoit sa se arate oamenilor, ba din contra, trebuia sa nu se stie ca exista, pentru ca oamenilor le este frica de Rau.

El: – Si poate ca biruinta lui consta tocmai în faptul ca ne-a facut sa credem ca nu exista! Cum se manifesta el?

Eu: – Pai, îi zice Evei..., sa reluam pasajul din Biblie cu ademenriea Evei: „Oare nu cumva Dumnezeu îti ascunde ceva? Hotarât lucru ca nu vrea sa va arate". Deci, îndoiala si negatia sunt armele lui Satan împotriva afirmatiei, a creatiei.

El: – Si în continuare: „Si Dumnezeu, când i-a vazut pe cei doi ca îsi pusesera frunze în fata, i-a întrebat de ce se acopera ei si si-a dat seama ca începusera sa cunoasca, sa aiba discernamânt si nu numai reflexe.

Si probabil ca Dumnezeu l-a luat la rost pe Satan:

"Dumnezeu: – De ce ai facut asta ?

Satan: – Pai, eu sunt primul pe pamânt, deci este normal sa se aplice legea primului venit.

Dumnezeu: – Nu, pamântul l-am dat omului, El este dupa chipul si asemanarea mea, lui i-am dat în stapânire tot pamântul.

Satan: – Omul este perfect, deci? Asa crezi tu? "

El (în continuare): – Desigur ca Satan s-a suparat si atunci i-a dovedit lui Dumnezeu ca aceasta fiinta, omul, nu este atât de perfecta. A facut sa se dezvolte în om tot ce este mai rau, omul coborând uneori sub nivelul bestiei.

Ei bine, când Dumnezeu a vazut ca omul a decazut atât, probabil ca l-a luat iarasi în primire pe Satan:

"Dumnezeu: – Uite ce ai facut din om ! Esti tu suficient de copt la minte ca sa-ti folosesti puterile cu care te-am înzestrat, ca sa-mi distrugi mie creatia, în loc sa o ridici la o calitate superioara? Tu ai doar puterea de a distruge. Adevarata putere este creatia.

Satan: – Eu am facut stiintele, informatia, uneltele, mecanismele, toate sunt aplicatiile a ceea ce am creat eu.

Dumnezeu: – Stiinta a fost folosita mai mult pentru distrugere. Si la urma urmei si informatia tot de la mine vine – Nu? Tu ai facut numai jucarii, caci astea toate sunt niste jucarii de copii în comparatie cu o singura celula, o bucatica din ce este omul. Avioanele, portavioanele sau submarinele tale nu sunt decât niste jucarii în mâna unui copil...

Si ce este cel mai important din tot este ca tu nu îi tragi pe oameni la lumina sa vada, ci la întuneric sa nu vada. Si cred ca de-acum trebuie sa intram într-o noua perioada a omenirii, mult superioara.

Satan: – Omul este o musca, un nimic fata de mine, cum poti sa ma compari cu aceasta gâza? Eu pot totul! îi raspunde Satan.

Dumnezeu: – Asa crezi tu, te judeci doar dupa calitatile tale, dar de iubit, poti sa iubesti ? Omul poate, tu nu! Tu poti numai sa distrugi, energia ta este ura. Omul poate si sa urasca, sa distruga si sa creeze prin iubire. Tu nu poti!

Satan: – Dar nici tu nu ai avut puterea distrugerii, a urii, pâna la mine! raspunde Satan.

Dumnezeu: – Nu este adevarat, eu am detinut si forta urii, dovada ca ti-am dat tie din ea, dar eu am construit pe loc gol, nu am avut nevoie sa distrug nimic ca sa construiesc Edenul. Dar mai târziu, când deja cerul, pamânturile si fiintele existau, a fost necesara si moartea, si ti-am dat tie voie sa te manifesti!

Satan: – Pai, vezi ca am dreptate!

Dumnezeu: – Pâna la un punct; desigur ca fara tine nu se mai poate construi nimic, dar tu trebuia sa duci lucrurile spre lumina si nu spre întuneric. Daca te lasam pe tine, dupa cum vezi, mi-ai fi distrus omul.

De-asta l-am trimis pe Cristos, care nu stie sa urasca, si a adus înapoi iubirea pe pamânt! Poate ca asta a fost ultima data când ti-am dat pamântul pe mâna.

Sa speram ca de-acum o sa te aliniezi sa pui umarul la constructia pamântului si a omului, stapânul acestei lumi! “

Dupa acest dialog imaginar, i-am replicat tatalui meu:

Eu: – Iata ca acum te întreb si eu pe tine, când ti-au cerut sa fii informator si sa te pui în slujba lui Satan, aveai tu dreptul sa zici „NU” când au încercat sa te racoleze uneltele lui Satan? Este o dovada de trufie. Satan, asa cum am spus amândoi, este un zeu tot atât de mare ca si Cristos, fara el nu existam noi astazi asa cum suntem, fara el nu existau revolutiile, salturile si evolutia, miscarea ascendenta continua.

Si aceasta trufie te-a dus la razvratire împotriva sistemului social din care faceai parte. O personalitate puternica chiar daca este pozitiva si vrea sa corecteze în bine sistemul, creeaza dizarmonii, dezechilibre si sistemul social încearca sa-l distruga. Daca este o personalitate negativa, va încerca sa distruga sistemul si suprimarea lui se impune de la sine.

Iata ca, teoretic cel putin, ai gresit si la urma urmei puteai sa hotarasti numai pentru tine, nu si pentru ceilalti!

Eu (în continuare): – Crezând în Dumnezeu, l-ai negat pe Satan, desi acesta exista si trebuie sa existe si ai gresit, si ai suferit consecintele, adica sistemul a încercat sa te înlature, pentru ca reprezinti un pericol pentru el.

Si din cauza asta eu nu am putut sa ies la suprafata! îi reprosez eu.

El: – Ba ai sa iesi întarit! Ai sa iesi mai întarit dupa ce ai sa te coci suficient ca sa treci prin toata plasa asta care te acopera, care ti s-a întins.

Ai sa te ridici cu toata lumea în cap daca vei avea putere sa-i înfrunti. Daca nu, ai sa astepti sa te mai nasti odata si ai sa fii pregatit pentru aceasta lupta. Eu am crezut în dreptate si adevar!

Eu: – Care Dreptate, care Adevar? astea sunt niste gogorite în mâna celor puternici. Nu vezi? Totul este o minciuna! Puterea Raului triumfa peste tot!

El: – Si ce vrei sa spui, ca nu poti sa separi binele de rau? Asta este clar!

Eu: – Nu numai asta, ci ca raul domina!

El: – Nu-i adevarat, pâna la urma binele învinge!

Eu: – În povesti !

El: – În viata! Uite ca lumea se înmulteste!

Eu: – Si ce, e bine?

El: – Depinde cu ce unitate de masura masuram.

Eu: – Ei, vezi ca totul e relativ si daca e relativ, atunci raul câstiga!

57. Sfârsitul unui medic

Dialogul dintre mine si tatal meu a avut ecou în sufletul lui. I-a strecurat îndoiala, siguranta lui ca a avut dreptate a fost zdruncinata si de ce a urmat.

Eu am plecat în Bucuresti, iar fratele meu a fugit din tara cu toate riscurile, a lasat totul în urma, a stat în lagarul de refugiati politici de la Viena, si un an de zile, el si nevasta lui au lucrat ca zilieri la diferite persoane. Pâna la urma a plecat în Canada. I-au trebuit zece ani ca sa-si echivaleze diploma de medic.

– Am gresit ca nu am acceptat sa fiu informator, îsi spunea tata. În spitalul acesta, sau poate chiar în Severin, cred ca sunt doua categorii de oameni: oprimatii, asupritii, si paznicii; ulii si porumbeii, organele de represiune cu turnatorii lor, – unii de rea credinta, altii poate cinstiti, cei care muncesc si-si vad de treaba.

– Si deasupra, conducatorii acestei societati, intervine mama mea.

– Da. Am crezut în Cristos, dar acum m-am convins ca am gresit. Cel care conduce lumea asta nu este Dumnezeu, ci Dracu'. El hotaraste! Cei care au fost de partea lui au trait si înca mai traiesc bine. Uite la Teapa asta, o duce perfect!

Iar eu ce am facut? Copiii au plecat, eu sunt bolnav, îmi tin matele legate cu cearceafu' si vegetez asteptându-mi moartea. Am crezut în Dumnezeu, dar Dumnezeu m-a dezamagit!

– Poate ca a vrut sa te încerce! îi raspunde Dorina.

– Cu ce? Luându-mi totul? Si daca ramân credincios Lui, mi le mai da înapoi?

Si iata cum Gigi, chiar daca a fost încrâncenat în atitudinea lui liniara si conceptia lui unilaterala catre bine, dragoste, cinste, onoare, demnitate, discutiile cu mine i-au zdruncinat parerile.

A început sa se îndoiasca de adevarul lui. Stia ca are cancer, dar nu accepta boala, cum e si firesc.

L-am întrebat probabil prosteste:

– Nu esti pregatit sa mori?

– Dar cine este pregatit sa moara?

Îl stiam ca nu intra în panica si privea detasat moartea si viata. Acum era nelinistit, revoltat chiar pe soarta lui care i-a adus multe nemultumiri, necazuri, umilinte. Nu era de acord cu divortul meu si plecarea în Bucuresti, cu plecarea lui Cornel din tara. Se gândea ca moare si o lasa pe maica-mea singura.

Nimic nu iesise cum a vrut el! Devenise violent, agresiv chiar; ma repezea când încercam sa stau de vorba cu el. Nu voia sa mai vorbeasca la telefon nici cu mine, nici cu fratele meu.

Într-o noapte n-am închis ochii gândindu-ma la el. Ce s-a întâmplat cu el? Când era copil vroia sa se faca popa si era copil de biserica. Stia toate slujbele si era cu credinta în Dumnezeu. El m-a convins ca exista Dumnezeu când eram adolescent si sub influenta educatiei ateist-comuniste bravam, negându-l pe Cristos si pe Dumnezeu.

Si deodata mi s-a revelat: Da, am înteles – nu mai crede în Dumnezeu, nu ca se îndoieste de existenta lui Dumnezeu, nu mai crede! Sau chiar îl uraste.

A venit un preot cu botezul, de boboteaza, si nu l-a primit în casa.

Da, s-a confirmat: nu mai crede în Dumnezeu!

La scurt timp m-am dus la Severin. Am intrat la el în camera; statea întins în pat, cu burta înfasata, pentru ca facuse o eventratie mare dupa operatia de rezectie de colon, încercasera sa o închida, dar i se deschisese operatia, nu se mai reacolau peretii abdominali. Se rupsesera suturile. Statea cu intestinele adunate într-un bandaj mare peste abdomen. Avea metastaza la ficat.

Nu s-a bucurat ca ma vede.

L-am întrebat ce face.

– Pe dracu' fac, nu vezi? mi-a raspuns pe un ton aspru. Era încruntat, artagos.

– Mai, taticule, zic eu, am auzit ca nu l-ai primit pe preot cu botezu.

– Sa-l primesc pe preot? poate pe Dracu'!

– Dar de ce domnule, ce ti-a facut? Daca te-ai împacat cu Satan, nu trebuie sa te certi cu Cristos. Tu nu mai crezi în Dumnezeu?

Brusc, a început sa urle la mine. S-a sculat în fund cu mâna ridicata amenintator:

– Iesi afara! Iesi afara! Imediat sa iesi afara!

M-am dat înapoi si am deschis usa cu spatele. M-am dus la bucatarie, am stat singur la masa si ma gândeam. Eram foarte amarât. Ma lovise nu stiu cum, în suflet, ma durea parca sufletul.

A venit mama mea.

– Uite, zic, si am scos niste bancnote de 100 lei. Iei banii astia si chemi popa în casa si îl întorci pe taticu' la Dumnezeu.

– Ia banii înapoi, îmi zice maica-mea.

– Nu, nu-i iau, si pun banii pe masa.

Maica-mea le da un dos de palma cu mâna si-i arunca pe jos. Ridic banii si-i pun pe frigider.

– Banii astia ramân aici si sunt pentru biserica.

Chemi preotul si-l întorci pe taticu' la Dumnezeu! Se încrunta la mine si pe un ton ridicat îmi arunca:

– Nenorocitule, Diavole, vrei sa constientizeze ca moare! Atât îl urasti de mult!

Am plecat sus la etaj, în camera mea, suparat.

A doua zi dimineata, când am plecat la gara, am intrat în camera lui. Era mai linistit. L-am luat usor.

– Cum te simti?

– Cum sa ma simt? Uite, zice. Am metastaze la ficat si-mi arata ficatul sub rebordul costal; uite, e tare ca lemnul.

– Fugi, domnule, ca e ultima coasta.

– Cum, ma?

– Da, uite coasta.

– Da, ma, o fi cum zici tu.

Am simtit ca pot sa stau de vorba cu el.

– Mai taticule, de ce esti tu suparat? De ce te-ai razvratit împotriva lui Dumnezeu ? Tu nu mai crezi în Dumnezeu, ca nu a facut Dumnezeu ce-ai vrut tu, ca nu te-a ascultat pe tine Dumnezeu? Esti tu convins ca tu ai dreptate, ca tu stii adevarul? Daca Dumnezeu s-ar lua dupa toti, ce-ar fi?

N-ar mai fi ordine, ar fi haos. Dumnezeu a avut grije de tine, te-a luat de unde te-ai nascut, ai trecut toate obstacolele, ai scapat din razboi, te-ai casatorit cu femeia pe care ai iubit-o si iubirea te-a întarit sa treci toate necazurile, ai evoluat, ai doi copii întregi si amândoi pe picioarele lor, ai cinci nepoti. Acum ai boala asta; toti trebuie sa murim si sa ne împacam cu soarta, buna sau rea. Pe lumea asta este nevoie si de bine si de rau. Toti avem un destin pe care nu putem sa-l ocolim.

– Da, ma, dar de ce este nevoie de suferinta? De ce omul trebuie sa sufere? Animalele nu sufera!

Dar dupa aceasta discutie a chemat preotul care a facut slujba si s-a spovedit.

Am revenit si eu dupa doua-trei saptamâni la Severin. Am stat de vorba linistit cu tatal meu, se împacase si cu Dumnezeu si cu soarta lui.

La începutul lui Martie 1989 a închis ochii pentru totdeauna.

Suntem singuri în fata mortii si într-o clipa ne facem bilantul, asteptam momentul si trecem hotarul.

Cei din jur, daca sunt, pot sa simta momentul pasajului, când ne face cu mâna de dincolo, l-am simtit pe tatal meu când si-a luat ramas bun.

Ne-a asteptat sa venim toti lânga el si s-a dus.

58. Epilog

Tatal meu nu a mai apucat însa sa vada sfârsitul comunismului, sfârsitul eclipsei care a trecut peste România si nici nu a apucat sa vada zorii noii zile a omenirii.

Peste 8 luni, cadea Zidul Berlinului, devenind astfel iminenta si caderea lui Nicolae Ceausescu... [a cazut blocul comunist al Uniunii Sovietice si începea Revolutia Româna, care l-a înlaturat pe Ceausescu.]

În dosarele Securitatii, am gasit un ultim raport [din 03.04.1989] despre tatal meu:

„cu propuneri de încetare a supravegherii informative asupra numitului Georgescu Gheorghe.

Numitul Georgescu Gheorghe, fiul lui Petre si Constanta, nascut la data de 09.02.1912, în localitatea Fântânele, Jud. Mehedinti [?!], medic pensionar, fost membru legionar – nu scrie „fost membru P.C.R." – aflat în S.I. cu fise de atentie, cu ultimul domiciliu în Drobeta Turnu Severin, str. Republicii nr. 39, a decedat la data de 13.03.1989, cu act de deces nr.198 / 14.03.1989, eliberat de Consiliul Popular Drobeta Turnu Severin.

Fata de cele raportate mai sus, propunem a se aproba încetarea supravegherii informative asupra numitului Georgescu Gh. si clasarea materialelor la B.I.D. Mehedinti, cu mentinerea în evidenta."

Câta energie, bani si efort irosite doar pentru ca sa distrugi un om... Si pentru ce?

TEODOR GEORGESCU

SFIDAREA ABSURDULUI

SOCIETATEA SCRIITORILOR MILITARI

Bucuresti, 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României

GEORGESCU, TEODOR Sfidarea absurdului / Teodor Georgescu - Bucuresti, Societatea Scriitorilor Militari, 2008 ISBN 978-973-8941-38-0 821.135.1-32

FIŞA PERSONALĂ

PENTRU EVIDENŢA CADRELOR

De multă vreme literatura ficţiunilor este concurată de cărţile de memorialistică. Cei care le scriu şi cei care le citesc sunt convinşi că ele cuprind mai multă autenticitate şi mai mult adevăr decât subiectele imaginate. Doctorul Teodor Georgescu recapitulează şi el, în „Sfidarea memoriei", fapte de altă dată, fără pretenţia de a urmări izbânzi literare. „Sfidarea absurdului" aşează, sub un titlu atât de abstract, mai multe amintiri de familie axate pe sublinierea unor destine şi caractere puternice, elogiind vitalitatea, dar şi morala vieţii de familie. Autorul alege doar fapte şi detalii esenţiale înaintând, precis şi alert, către cazul pe care „Sfidarea absurdului" ni-l propune atenţiei. Cartea vrea să fie istoria formării unui caracter, în mod genealogic, prin urmărirea destinului a două familii, care se întâlnesc şi îl determină traiectoria. Naraţiunea traversează două războaie mondiale fără să treneze. La sfârşit, cazul dezbătut - pentru că „Sfidarea absurdului" vrea să fie, în cele din urmă, o dezbatere - este acela al unui doctor exemplar, performant şi onest, intrat după război în malaxorul unor delaţiuni coordonate şi distrugătoare. Cartea reproduce pagini ale insistenţei şi prelungii delaţiuni, care transformă viaţa unei familii într-un coşmar. Absurdit[illegible] acestuia se dezvăluie prin accesul la dosarul care-i configura doctorului [illegible] umbră, o altă identitate decât cea reală. Autorul nu vrea să obţină c[illegible] siunea nimănui, ci evidenţiază cu detaşare faptele pentru a vorbi de[illegible] prezenţa Răului, într-o adevărată dezbatere finală despre Bine şi Rău [illegible] darea absurdului refuză mereu pitorescul, preferând un filtru moral, se[illegible] ceea ce oferă tentativei sale demnitatea unei reflexii asupra faptelor [illegible] asupra existenţelor omeneşti.

MIHAI UNGHI[illegible]

Iohanu Ion

SITUAŢIA MILITARĂ

fila

ISBN 978-973-8941-38-0